

Chỉ Muốn Làm ÔNG XÁ CỦA EM

Lin Tien - Editor - Cua Kong Ma

Mục lục

[Chương 1+1](#)

[Chương 1+2](#)

[Chương 1+3](#)

[Chương 2+1](#)

[Chương 2+2](#)

[Chương 2+3](#)

[Chương 3+1](#)

[Chương 3+2](#)

[Chương 3+3](#)

[Chương 4+1](#)

[Chương 4+2](#)

[Chương 4+3](#)

[Chương 5+1](#)

[Chương 5+2](#)

[Chương 5+3](#)

[Chương 6+1](#)

[Chương 6+2](#)

[Chương 6+3](#)

[Chương 7+1](#)

[Chương 7+2](#)

[Chương 8+1](#)

[Chương 8+2](#)

[Chương 8+3](#)

[Chương 9+1](#)

[Chương 9+2](#)

[Chương 9+3](#)

[Chương 10+1](#)

[Chương 10+2](#)

[Chương 10+3](#)

Chương 11: Phiên Ngoại

CHỈ MUỐN LÀM ÔNG XÃ CỦA EM

Kim Tinh

www.dtv-ebook.com

Chương 1+1

Editor: Cua Rang Me

Kiều Y Y thở hồng hộc đi, cô đã đi một đoạn đường thật dài rồi, vẫn không thấy bất kỳ tòa nhà nào, ngược mắt nhìn xung quanh, cũng chỉ nhìn thấy núi và cây, không hề có một bóng người, cô ngừng lại, hai tay chống hông, sắc mặt đầy mệt mỏi và tức giận.

Cô dùng sức đá đá vào tảng đá ở dưới chân, lúc này cô đang ở nơi chim không đẻ trứng, đường núi gập ghềnh, cô dừng xe nhỏ ở chân núi, cô buộc phải dựa vào hai chân để đi tới.

"Nhà thư pháp gì chứ! Muốn bồi dưỡng tính tình cũng không cần trốn vào rừng sâu hoang vắng như thế!" Hại cô tìm gần chết.

Hôm nay lúc cô ngủ say, chẳng biết là mấy giờ, ông chủ gọi một cuộc điện thoại đánh thức cô, muốn cô tìm một nhà thư pháp tên là Sóc Phong, không biết rốt cuộc ông chủ muốn gì, nhưng mà khi cô nhìn thấy ông chủ fax tác phẩm của nhà thư pháp, ngay lập tức tế bào ham ngủ biến mất, toàn thân cô vì nghệ thuật mà có chút sôi sục.

Bức thư pháp đó tuyệt đối là tác phẩm có giá trị cao, chẳng qua trước tiên cô cần phải tìm được người nọ, đồng thời đưa anh ta và các tác phẩm đang giữ trên tay, mang đi giám định và xem xét, để bọn họ xác nhận trước khi thu mua.

Kiều Y Y thích nghệ thuật, tế bào nghệ thuật lãng mạn luôn tồn tại trong cơ thể, nhưng cô không có khả năng giám định nghệ thuật và trở

thành nhà nghệ thuật có năng lực, so với công việc giám định khô khan, cô thích đàm phán hơn, đưa toàn bộ tác phẩm nghệ thuật vào tập đoàn "Lam".

"Ài, nói chung là chỉ có sinh sống ở nơi không người này, mới có thể sáng tạo ra một tác phẩm tốt được..... Dù sao tất cả nhà nghệ thuật đều rất quái dị....."

Bỗng dừng, cô thở hốc vì kinh ngạc, cúi đầu nhìn mu bàn chân, chợt cô hét lên chậm nửa nhịp, vội co giò nhảy sang một bên, ngồi luôn lên tảng đá, cởi chiếc giày ra thì nhìn thấy ngay lớp vải phía gót chân đã bị mài mòn sâu vào trong.

"Trời ạ!" Gót chân bị trầy xước không nói, khi nhẹ nhàng vén lên, một ít máu lập tức rỉ ra, cô đau đến cắn chặt răng, cô rất hoảng loạn, hoàn toàn không có chuẩn bị cho tình huống đi đến nơi rừng hoang vắng này, kết quả là gót chân bị thương coi như thôi đi, cô lại.....

Kiều Y Y quay đầu lại tìm hiểu đường đi, bất đắc dĩ thở dài một cái, cô đã không nhớ rõ đường đi, "Bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn....." Cô tự an ủi mình.

Cô lấy giấy từ trong túi ra, rút một tờ lau ở gót chân, rồi mang giày vào, cà thọt đi về phía trước, dọc đường còn nói lảm nhảm: "Nhất định phải tìm được người đó, không tìm được tôi sẽ không đi trở về..... Nhất định sẽ tìm được....."

Khi khát nước thì cô lấy ra một chai nước suối ở trong túi, nhanh chóng mở nắp chai, uống một ngụm lớn, ổn định tâm trạng, cô xem điện thoại di động, trên đó hoàn toàn không có tín hiệu.

Đã hai giờ chiều rồi, cô thấy bầu trời trên đầu tụ mây đen không ngừng, bỗng chốc có dự cảm xấu, theo bản năng, cô nhanh chóng tìm một chỗ ẩn núp.

Kiều Y Y bước nhanh, trời đang mưa, cô nhìn thấy một tòa nhà hai tầng ở phía trước, cô thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng để cho cô thấy một tòa nhà rồi. Chỉ có điều niềm vui sướng của cô chỉ được một giây, bởi vì khi cô thấy rõ tòa nhà này, trông nó giống như ngôi nhà ma bị bỏ hoang, cô bắt đầu có ý nghĩ muốn rút lui.

Nhưng cô còn chưa kịp chạy đi, cánh cửa đã tự mở ra, cô đứng lại đó, miệng há thật lớn, các cảnh tượng quỷ dị lần lượt hiện ra trong đầu cô.

Sau đó có một bóng người màu xám xuất hiện trước mặt cô, lập tức cô bị hoảng sợ đến thét lên một tiếng, "Á....."

Khi Kiều Y Y mệt mỏi không thét nữa thì cô lại phát hiện bóng người màu xám vẫn còn đứng nghiêm ở trước mặt cô, cô sợ sắp ngất, thì có một giọng nam trầm thấp vang lên, "Cô tìm ai?"

Tìm ai? Cô chớp mắt mấy cái, từ quần áo màu xám tro nhìn lên trên, nhìn thấy râu quai nón, giống như đàn ông Ả Rập.

"Sóc Phong....." Cô ngơ ngác thốt lên.

"Chính là tôi, có chuyện gì sao?" Người đàn ông thấp giọng nói.

"Tôi....." Kiều Y Y hít sâu một hơi, ổn định hơi thở, trong nháy mắt lại biến thành cô gái khéo léo, "Xin chào, tôi là quản lý bộ phận PR của tập đoàn nghệ thuật "Lam", liên quan đến anh....."

Sóc Phong nhìn miệng của cô gái đóng đóng mở mở, anh không nghe rõ cô nói cái gì, liền dùng tay ra dấu cắt đứt lời của cô..., tròng mắt màu đen quan sát gương mặt của cô thật lâu, nói ngay vào điểm chính:” Có muốn cùng tôi ân ái hay không?”

Cô rất thích tác phẩm của anh, tác phẩm của anh làm cô có cảm giác như có như không, một bản phác họa chứa đầy hơi thở hùng tráng, mà lúc

này cô lại đứng trước mặt anh, cô có thể cảm thấy người đàn ông này có khí chất thư sinh, nho nhã, cùng với toàn thân tỏa hơi thở hấp dẫn...

“Hả, anh vừa mới nói cái gì?” Kiều Y Y ra xã hội đã lâu, có ý đồ đối với cô, có ám hiệu của đàn ông cũng không phải ít, nhưng mà cô chưa bao giờ gặp qua người thẩn thẩn như vậy.

Người đàn ông hoàn toàn không có vẻ gì bối rối, thoải mái dựa vào cạch cửa, khóe miệng nở nụ cười “ Tôi nói, cô có theo tôi lên giường hay không?”

Suýt chút nữa thì cô đã tức miệng mắng to, cô hít sâu một hơi,” Thật xin lỗi tôi tới nơi này không phải là vì...” Cô thật bình tĩnh nhìn người đàn ông này,”Với anh xảy ra quan hệ đặc thù, tôi tới nơi đây là vì thỏa thuận với anh...”

“Rầm” một tiếng, cửa đã đóng chặt, mặt Kiều Y Y từ trắng biến thành đen, đây rốt cuộc là tình huống gì? Cách đó không xa, ở chân trời có một tiếng ầm lên, tiếng sấm xuyên qua màng nhĩ của cô.

Cô đưa tay nhấn chuông cửa, cửa mở ra, mặt người đàn ông không thay đổi nhìn cô,”OK?”

Kiều Y Y lạnh lùng nhìn người đàn ông trước mặt, nhìn người rất có tài năng trời phú, có biết bao nhiêu sự ngưỡng mộ, nói “No!”

Sắc mặt Sóc Phong lạnh xuống, xoay người dời đi, tay phải hung hăng đẩy cửa một cái, nhưng sau lưng không có tiếng đóng cửa như dự đoán, anh xoay người, nhìn thấy cô bước một chân vào bên trong cửa, cô cười thật tươi, nhưng trong lòng lại đang rỉ máu, cô cố tình dùng chân bị thương để duỗi chân bị thương để chặn ngang cửa, cô đau đến mức muốn kêu thành tiếng.

“Bị gì sao?” Người đàn ông vẫn ung dung khoanh tay trước ngực.

“Anh thật sự không muốn hợp tác với tập đoàn “Lam” sao...” Cô cố nén nước mắt, không ngừng nghĩ cách thuyết phục anh ta.

“Không!” Lần này anh trả lời cô thật rõ ràng.

“Tại sao?” Kiều Y Y nhìn mặt anh, nhưng lại bị hàng râu mép rậm rạp che khuất, hoàn toàn không thể nhìn rõ mặt anh.

“Tại sao?” Anh hỏi ngược lại.

Kiều Y Y cũng không phải kẻ ngốc, dĩ nhiên hiểu đối phương là hỏi mình tại sao không muốn gao nấu thành cơm với anh ta, công nhận người này khó đối phó thật, không phải là cô của ngày trước, thấy tiền hay quyền đều sẽ đầu hàng người ta liền, không cần có ưu điểm gì cả. Anh ta có cá tính, nói khó nghe một chút là... vô cùng khó chơi, so với mấy cô gái bó chân thời nhà Thanh còn khó hơn nhiều.

“Chúng ta không quen!” Kiều Y Y cũng không phải là chó cái động dục, nhìn thấy đàn ông là hưng phấn.

Sóc Phong nhìn chăm chăm mặt cô một hồi lâu, tiếp nhận lý do của cô, nói “Tôi và các người cũng không có quen biết!” Anh chưa từng nghe qua tập đoàn “Lam” gì đó...

Hả? Cái này gọi là tự lấy đá đập vào chân của mình sao? Kiều Y Y tin chắc mình đụng phải một người đàn ông ngoan cố, “Cho nên tôi mới tới đây tìm anh, để cho anh biết về tập đoàn ‘Lam’ “

“Rồi sau đó?” Người đàn ông nhú mày.

“Đến lúc đó sẽ thực hiện theo ý nguyện của anh, việc quyết định hợp tác hay không của chúng ta...” Cô cười cười nói.

Chắc chắn là cô không biết nụ cười của mình, giống như con chuột hoang, không có lòng gì tốt, Sóc Phong nhìn chăm chăm gương mặt nịnh hót của cô, chú ý tới lông mày của cô nhú lại.

“Cô biết rõ sau này sẽ cùng tôi ân ái sao?” Anh ta ném ra một vấn đề rối rắm.

“Dĩ nhiên là không!” Cô lập tức phủ định.

“Như vậy chúng ta không có gì để bàn bạc rồi” Sóc Phong nắm tay cầm cửa cửa, cố gắng đóng cửa.

Kiều Y Y rất muốn cắt đứt lưỡi của mình, “Đợi đã!” Không xong rồi, từ lúc vừa gặp mặt đến giờ, hình như cô đều rơi vào tình hình xấu, trong cái khó ló cái khôn, “Loại chuyện như vậy, cần quan sát rồi sau này mới có thể xác định...”

Cô đưa ra một đáp án lập lờ, nhưng anh ta rất nhanh trí,” Hả? Vậy tôi và cô làm một bản thỏa thuận như thế nào?”

Không có người phụ nữ nào muốn bị một người xa lạ tùy tiện loài nghi sự trong sạch của mình, cô không nhận được muốn vùng quyền, trầm giọng nói,”

Tôi không phải loại phụ nữ đó” Cô sẽ không dựa vào vẻ bề ngoài, dựa vào thân thể để lấy được thứ mình muốn, Kiều Y Y cô đều dựa vào năng lực của chính mình.

Lần này, anh không có hỏi khó cô, chỉ thản nhiên nói:” Vào đi, trời sắp mưa rồi...”

Anh đồng ý cho cô cơ hội để thuyết phục? Kiều Y Y đang muốn bước tới một bước để thuyết phục lại bị hành động của anh dọa mất nửa mạng, “Á!”

CHỈ MUỐN LÀM ÔNG XÃ CỦA EM

Kim Tinh

www.dtv-ebook.com

Chương 1+2

Editor: Cua Rang Me

Sóc Phong ôm eo của cô, cô sợ đến mức vòng tay lên cổ của anh, anh ôm cô vào phòng, đi vào phòng khách, đặt cô ở đó rồi xoay người rời đi.

Người lập dị! Kiều Y Y thầm mắng, thấy anh quay lại, cầm một hộp cấp cứu trên tay, trong lòng cô có chút kinh ngạc.

Anh tháo giày và vớ của cô ra, động tác thuần thục, bôi thuốc cho cô.

"Tại sao anh biết chân của tôi bị thương?"

Anh yên lặng không nói, tập trung bôi thuốc, là thuốc cao cấp, sau đó dặn dò: "Mấy ngày này đừng đụng nước!"

"Ừ, cảm ơn." Cô rút chân về, cảm giác nhiệt độ trên tay anh còn lưu lại ở mắt cá chân.

Trời bên ngoài bắt đầu mưa, tiếng mưa tí tách giống như một bản nhạc, Kiều Y Y ngẩng đầu lên nhìn, lúc này mới phát hiện ra trần nhà của phòng khách làm bằng thủy tinh, cô vui sướng nhìn trên đầu, đột nhiên có một tia chớp xẹt qua trước mắt của cô, làm cô co rúm lại.

Sóc Phong buồn cười nhìn bộ dạng vừa thích vừa sợ của cô, tay đề lên chốt mở trên tường, trên đỉnh thủy tinh trong suốt kéo ra một màn vải, anh mở đèn, bóng tối trong phòng khách chợt sáng lên, "Mưa này kéo dài đến sáng mai."

Cô muốn tá túc lại đây, "Quấy rầy anh rồi." Cô khách sáo nói.

"Ở đây không có phòng, cô tự tìm chỗ đi." Anh rộng rãi nói, lại bổ sung: "Tôi không ngại em ngủ cùng một giường với tôi."

Thật sự là..... Kiều Y Y không nói được lời nào, người đàn ông này thật kỳ quái! Cô chưa bao giờ gặp phải người quái dị như thế.

Mùa Đông mưa kéo dài, mưa rơi từ từ nhẹ hạt, lúc này ở bên trong, Sóc Phong trốn ở trong phòng của anh, dặn Kiều Y Y không được quấy rầy, cô đành phải ngồi ở trên ghế sa lon nhàm chán xem sách, trong đầu nghĩ phải làm sao để thuyết phục được anh ta.

Cô cảm thấy anh ta đúng là người khó dây dưa nhất! Thậm chí anh ta không nghe cô nói gì, đã lập tức từ chối yêu cầu của cô, người như vậy nên dùng cái gì để anh ta cảm động đây?

Ngoại trừ việc anh ta cảm thấy hứng thú với cô, thật sự cô không nghĩ ra được cách gì để thuyết phục anh ta.

Tiếng cửa mở vang lên, cô lập tức nhìn sang, người đàn ông bước ra khỏi phòng nhìn về phía cô, "Tôi muốn chuẩn bị cơm tối, cô có muốn ăn không?"

Dĩ nhiên! Tiến thêm một bước để nghe ngóng, cô mới có thể thuyết phục anh!

"Anh ở đây một mình sao?" Kiều Y Y vừa gọt khoai tây vừa hỏi.

"Ừ." Sóc Phong gạt đầu một cái, tập trung cắt hành lá, lấy khoai tây trong tay cô, cắt thật nhanh, Kiều Y Y kinh ngạc với động tác thuần thục của anh, cô không am hiểu chuyện bếp núc!

"Tại sao không ở trong nội thành Đài Bắc?" Không có cửa hàng tiện lợi, không có giao thông thuận lợi, cuộc sống ở chỗ này thật sự không dễ dàng!

"Hoàn cảnh ở đây tốt." Anh trả lời như thế.

Thật đúng là ngoan, cô hỏi cái gì anh cũng trả lời, nhưng vấn đề của cô, anh đều rất thông minh né tránh trọng điểm.

Kiều Y Y cúi đầu nhìn khoai tây trên tay, "Giống như tôi, tôi không thể thích ứng." Cô thẩn thẩn nói.

Anh dừng động tác lại, nhìn cô một cái, "Chẳng lẽ cô cho là, tôi luôn ở trên núi sao?"

"Không phải sao?" Cô hỏi ngược lại, liên quan đến Sóc Phong này, cô có quá ít tin tức, ngay cả anh ta nghỉ ngơi ở đâu, cô phải tìm thật lâu mới có manh mối.

"Trước đây tôi ở Đài Bắc." Anh ta lạnh nhạt nói.

Cô nhìn anh ta, chờ câu sau của anh, thế nhưng anh lại không nói, nên cô hỏi tiếp: "Tại sao bây giờ lại ở trên núi? Tu tâm dưỡng tính sao?" Nhà nghệ thuật lớn hình như đều có ý muốn rời xa thế tục.

Anh không nói gì, cô thông minh dừng lại, đổi một đề tài khác, "Ở trên núi đã bao lâu?"

"Bốn năm....." Sóc Phong lấy thịt gà từ trong tủ lạnh ra.

"Gà cà ri thịt?" Kiều Y Y đoán món ăn của bữa tối.

Anh dừng tay, ngạc nhiên hỏi: "Cô muốn ăn?"

"Tôi thích cà ri." Cô cười một tiếng.

Anh nhìn ra xa, rồi nhìn lại một chỗ, "Không có mua cà ri, thỉnh thoảng tôi mới có thể xuống núi." Ngừng một lát, làm như nhớ lại hương vị cà ri, "Cô và cà ri rất giống."

Kiều Y Y giả vờ giận dỗi, "Làm ơn, cà ri, màu y như thuốc nhuộm, tôi và cà ri giống nhau chỗ nào chứ?" Không phải cô khoe khoang, da của cô rất trắng, so với cà ri thì tám đời cũng chẳng có quan hệ với nhau.

Sóc Phong sáng khoái cười, "Điểm này là không giống." Cô mang theo hương vị cà ri thần bí, có một chút cay cay, lại làm cho người ta không muốn lướt qua.

"Vậy giống cái gì?" Cô hỏi tới.

Anh ta đổi chủ đề, "Buổi tối ăn khoai tây xào, cùng với canh thịt gà."

Buổi sáng cô chỉ ăn qua loa, cơm trưa không có ăn, bây giờ nghe anh nói, đúng lúc bụng của cô kêu lên một tiếng, "Có vẻ ngon lắm đây!"

Đại khái là cô biết được một số chuyện liên quan đến Sóc Phong, anh đã ở trên núi bốn năm, thỉnh thoảng sẽ xuống núi mua thức ăn, ngày thường giải trí bằng thư pháp hoặc chạy bộ..... Là một người đàn ông không thú vị!

Trên bàn ăn, Kiều Y Y đang đói, luống cuống ăn cơm, vừa nghiên cứu ngoại hình của anh, "Đừng nói là bốn năm anh không có cạo râu nha, cũng không có cắt tóc?" Lúc đầu còn không có chú ý, khi anh xoay người thì cô mới phát hiện khi cột lại sẽ giống một cái đuôi ngựa nhỏ.

Trời ạ! Quả thật anh ta phù hợp với hình ảnh một nhà nghệ thuật sa sút.

Anh đáp lại một tiếng, thực bất ngôn, tâm bất ngữ* (*Khi ăn không nên nói chuyện tránh ảnh hưởng đến tiêu hóa, lúc đi nằm chuẩn bị ngủ cũng

không nên trò chuyện, dễ gây khó ngủ - trích từ Luận Ngữ của Khổng Tử).

Lần này, cuối cùng thì cô cũng hiểu tại sao anh vừa thấy mặt cô đã có vẻ "Đói khát" như thế rồi, cô uống một chút canh thịt gà, "Nếu tôi là anh, chắc chắn không dám ở chỗ này."

Anh vẫn không nói gì, giống như không nghe thấy những chuyện cô nói, trên người bao phủ một loại hơi thở người lạ chớ lại gần, thái độ của người đàn ông này biến quá cũng quá nhanh nhỉ? Cuối cùng Kiều Y Y đánh yên lặng ăn cơm.

Kiều Y Y chưa bao giờ qua đêm trên núi, suýt chút nữa đã bị lạnh chết, cô biết nhiệt độ ban ngày và ban đêm chênh lệch rất lớn, nhưng cô không nghĩ sẽ lạnh đến mức run lên.

Cho dù đắp hai cái chăn, cô vẫn cảm thấy lạnh, đứng lên đi vào phòng tắm múc một chậu nước nóng tắm, cô cẩn thận để chân bị thương ở ngoài bồn tắm, ngân nga hát trong miệng, làm ấm người, cô đi vào ngủ, hết cách rồi, thật sự là quá lạnh.

Cô nhắm mắt lại, lẳng lặng hưởng thụ sự yên tĩnh của núi rừng, bên tai nghe được tiếng "tê tê", cô nhắm mày lại, cô ghét tiếng kêu của côn trùng quấy rối khoảng không gian yên tĩnh này.

Nhưng tiếng "tê tê" ngày càng gần, Kiều Y Y không tin mùa đông sao lại có tiếng côn trùng vui vẻ như thế, cô suy đoán ngời dậy, quyết định mở mắt ra nhìn một chút.

"Á....."

CHỈ MUỐN LÀM ÔNG XÃ CỦA EM

Kim Tinh

www.dtv-ebook.com

Chương 1+3

Editor: Cua Rang Me

Sóc Phong đứng trước cái bàn gỗ màu đỏ thẫm, trên tay cầm bút lông, nhắm mắt lại tựa như đang suy nghĩ điều gì, một lát sau, anh cầm bút lông lên chấm chấm mực nước, lông bút màu trắng thẫm mực đen, đang muốn viết lên giấy thì một tiếng thét chói tai cắt đứt suy nghĩ của anh.

Ngay sau đó, anh ném bút sang một bên, nhanh chóng chạy đến nơi có tiếng thét thất thanh kia, tay mở cửa, hơi nước xông tới mặt, một người chạy như bay đụng phải anh.

Tay anh ôm lấy cô, đôi tay lạnh lẽo chạm đến một nơi ướt át trơn mềm thì kinh ngạc không thôi.

"Cứu..... Cứu mạng!" Kiều Y Y thở hổn hển, cơ thể run rẩy dữ dội.

Anh phát hiện ra cô có chỗ không hợp, bỏ qua hình ảnh tuyệt đẹp bỗng chốc trong đầu hút ra, "Xảy ra chuyện gì?"

"Rắn....." Cô vừa nói vừa lo lắng lôi kéo anh, cô hồn nhiên đến mức không biết bây giờ trên người mình không một mảnh vải che thân.

Sóc Phong vội vàng cởi áo khoác của mình, khoác lên trên người cô, chạy vào phòng tắm, cô nói theo sau: "Anh... anh cẩn thận chút!"

Anh thoáng cái đã đi vào trong phòng tắm, Kiều Y Y vuốt vuốt ngực ở ngoài này, lo lắng an toàn cho anh, nhưng lại không dám tùy ý lên tiếng, sợ

động đến con rắn.

Hu hu, không phải rắn nên ngủ đông sao? Tại sao lại bò ra ngoài lúc này!

Không lâu sau Sóc Phong ra khỏi phòng tắm, nhìn thấy Kiều Y Y còn ngây ngốc ở đằng kia, có chút không phản ứng kịp, "Cô không lạnh sao?"

Lạnh? Suýt chút bị hù chết, lạnh có tính là gì! Cô vô cùng hồi hộp hỏi: "Rắn đâu?"

"Tôi đã bắt được ở bên ngoài rồi, không có chuyện gì, không phải rắn độc, cô không cần sợ!" Anh an ủi cô.

"Anh phóng sanh?" Sao anh không giết nó? Sau này nó lại bò vào đây nữa thì phải làm sao?

"Mấy ngày nữa ta sẽ để một ít bột lưu huỳnh ở bên ngoài."

Kiều Y Y cảm giác trên mặt mình có chút ẩm ướt, ngay lập tức anh lấy đầu ngón tay lau mặt của cô, nhỏ giọng an ủi, "Không phải sợ, không có việc gì rồi."

Thật mất mặt! Cô sợ đến phát khóc!

Toàn thân cô run rẩy, mím chặt môi, mắt mở thật to, một bộ dáng không thừa nhận, thấy thế Sóc Phong cười khẽ một tiếng, dường như mê muội, bước tới ôm cô vào trong ngực, giống như dỗ dành một đứa bé, nói nhỏ, "Đừng sợ, đừng sợ....."

Từ từ, Kiều Y Y mới bình tĩnh trở lại, khuôn mặt nhỏ nhắn tựa vào trong ngực cường tráng của anh, nước mắt dính trên lông mi hơi run rẩy, đôi môi bị cô cắn đến chảy máu đỏ tươi.

Phát hiện người trong ngực đã không còn kích động nữa, Sóc Phong cúi đầu xem, thấy cô có vẻ uể oải, xem ra cô vẫn không chú ý tới vấn đề toàn thân mình còn trần trụi.

Anh thoải mái ôm lấy cô, đi vào gian phòng của cô, khi anh đặt cô lên trên giường, cô đã mệt mỏi ngủ thiếp đi, anh nhẹ nhàng kéo quần áo trên người cô xuống.

Như Kiều Y Y từng nói, cô và cà ri không giống nhau, da của cô trắng như tuyết, nhớ lại cảm giác đó, Sóc Phong khó khăn nuốt nước miếng một cái, ánh mắt lảng tránh, giúp cô đắp mền, lộ ra vẻ chật vật rồi rời đi.

Kiều Y Y thật không ngờ, mình có thể ở lại nơi này một tuần lễ, ở trên núi thật thoải mái, thiếu chút nữa thì cô đã quên mất mục đích tới đây.

Vào một buổi chiều, có người từ phòng sách đi ra, cô ngênh đón, cười hì hì nói: "Có thời gian hả?"

Cách nói chuyện của cô rất giống bạn bè với nhau, nhưng Sóc Phong biết chuyện cô đang nói tuyệt đối không liên quan tới bạn bè, "Tôi không muốn....."

"Ngừng, anh không cần nói trước!" Kiều Y Y sống chung với anh một thời gian, tự nhiên cũng biết trong đầu anh đang nghĩ cái gì, "Tôi chỉ hy vọng anh có thể hợp tác cùng tập đoàn "Lam", anh đưa tác phẩm của anh đến tập đoàn "Lam" của chúng tôi, chúng tôi tuyệt đối sẽ tôn trọng ý của anh, tuyệt đối sẽ không bắt buộc anh tham gia các buổi gặp mặt....."

Sau khi cô ba hoa xong, Sóc Phong vẫn bình tĩnh trả lời thật cừ khôi, "Không cần, tôi không muốn nổi tiếng....."

Nghe một chút! Đây là những lời gì! Người càng có thiên phú càng khát vọng nổi danh, tại sao anh ta không biểu hiện một chút ham muốn nào

vậy? Xem ra cũng không lớn hơn cô bao nhiêu, nhưng tại sao ý tưởng lại như là 40, 50 tuổi thiếu hiểu cuộc đời chứ?

Anh hướng tới cuộc sống dân dã nhàn rồi thật không tệ, nhưng từ khi Kiều Y Y đến đây, cũng có chút tiếc nuối rồi, thư pháp của anh là thiên phú làm mọi người kinh ngạc như thế, tại sao không chịu bộc lộ ra?

"Được, anh không cần nổi tiếng thì không nổi tiếng, chẳng qua chúng tôi chỉ hi vọng, anh có thể đem tác phẩm của mình để ở tập đoàn chúng tôi....."

"Cho các người bán ư?" Sóc Phong thân nhiên hỏi, trong mắt có một tầng mỏng khinh bỉ.

Hình như bị anh nhìn thấu, Kiều Y Y có chút không thoải mái, "Đúng vậy, là bán đấu giá tác phẩm của anh đấy! Nhưng vì tác phẩm của anh rất tuyệt, nên mới có người tình nguyện mua....."

"Không cần, tôi thà để đến thối nát!"

"Để thối nát?" Kiều Y Y nhớ tới những tác phẩm mà ông chủ đã cho cô xem, "Vậy những tác phẩm mà tôi thấy kia....." Nếu không phải vì tác phẩm đó đã đi vào thị trường thì làm sao ông chủ có thể phát hiện ra anh chứ, tại sao cô lại ở chỗ này?

Ánh mắt Sóc Phong sắc bén nhìn cô, chợt lóe lên yếu ớt làm Kiều Y Y không tin trong phút chốc, cô nghĩ tới một khả năng khác, "Đó không phải là tác phẩm của anh?"

Mỗi người đều có khát vọng nổi tiếng, không có ai không hy vọng, trừ khi anh hài lòng với hiện tại hoặc hoàn toàn không có khả năng thiên phú..... Chẳng lẽ anh ta đúng là loại thứ hai? Nếu như anh ta không phải như thế, vậy liệu chết giữ nó làm gì chứ!

"Mặc kệ như thế nào, tôi cũng sẽ không hợp tác." Anh xoay người rời đi.

"Đợi đã nào...!" Kiều Y Y bắt được tay của anh, không cho anh đi, muốn cùng anh ta nói chuyện rõ ràng.

Hình như anh rất tức giận, cơ bắp đầy lực, anh xoay người, trong nháy mắt một tay ép cô vào tường, đè cô lại, "Kiều Y Y, không được làm phiền tôi!" Anh ta mang theo giọng điệu ác ý nói: "Ngày nào đó cô theo tôi lên giường, có lẽ tôi sẽ đưa tác phẩm cho cô!"

Anh đã gián tiếp thừa nhận anh là nhà thư pháp mà Kiều Y Y muốn tìm, cô thở phào nhẹ nhõm, ít nhất là cô không có tìm lầm người, nhưng giọng điệu của anh lại làm cho người khác bị tổn thương, vết thương ở chân của Kiều Y Y cũng đã tốt lên, cô hung hăng đập đầu gối của anh xuống, đau đến mức anh phải buông lỏng cô ra, nhưng cô không hốt hoảng mà lập tức né ra.

Cô chất vấn: "Sóc Phong, tại sao anh muốn ở chỗ này!" Anh trở nên hận đời như thế, xem tất cả mọi người là kẻ thù. Nếu như cô không xâm lược vào lãnh thổ của anh, anh sẽ dịu dàng giống như anh trai hàng xóm. Nhưng mà anh có hai mặt đối lập như vậy thật sự làm cho người ta rất khó ở chung.

Anh bị đau đến nổi nửa ngồi ở bên người cô, không nói tiếng nào.

Nếu như anh muốn để chúng nó ở đây đến mục nát, tại sao lại không cho tôi!" Kiều Y Y quan sát anh, cô cố ý nói như thế, cô không tin anh không quan tâm, đối với một nhà nghệ thuật mà nói, mỗi một tác phẩm, mặc kệ là thành phẩm hoặc là chưa xong, bọn họ đều không bỏ qua được.

"Câm miệng!" Sóc Phong nói nho nhỏ, tay của anh ôm đầu gối, sắc mặt tái xanh.

Anh giống như một ông già ngoan cố, anh càng như vậy, Kiều Y Y càng muốn lấy được tác phẩm của anh. Tất cả là do anh đã khơi dậy tình thần càng bị áp chế thì càng hăng của Kiều Y Y. Cô ngồi chồm hổm xuống, mắt đối mắt với anh, mũi đối mũi, hai mắt cô trong suốt rõ ràng, cô ném ra một câu nói hung ác, "Sóc Phong, tôi sẽ đấu với anh tới cùng!".

Nếu như không có thể thuyết phục anh ta thành công, cô sẽ không xuống núi, cô cũng không tin có tà rồi!

Trong mắt của Sóc Phong thoáng qua một chút giật mình, cô đã bắt được, cô kiêu ngạo nhướng mày nói: "Anh gặp phải tôi, coi như anh gặp xui xẻo!"

Anh cho rằng nói hung dữ một chút có thể làm cô rút lui? Cho dù ở trước mặt cô giả bộ làm người xấu để hù dọa cô bỏ chạy? Cho rằng cô là một đứa trẻ ba tuổi sao? Sai! Điểm lợi hại nhất của Kiều Y Y cô đó là có thể cùng anh ta dây dưa, dây dưa đến cuối cùng, xem ai cúi đầu trước!

Tuyệt đối cô sẽ không thua!

CHỈ MUỐN LÀM ÔNG XÃ CỦA EM

Kim Tinh

www.dtv-ebook.com

Chương 2+1

Editor: Cua Rang Me

Sóc Phong rất cố chấp, mà Kiều Y Y cũng rất kiên trì, hai bên chính thức giằng co.

Mùa đông ở trên núi có sương mù dày đặc, mãi đến lúc mặt trời lên cao, sương mù như một thiếu nữ ngượng ngùng chậm rãi tản đi, Kiều Y Y vừa đi dạo trên núi, vừa hít thở không khí trong lành.

Thực vật mang theo hơi thở trong lành phất phơ qua chóp mũi của cô, cô nhăn mặt, nhíu mũi, giống như không muốn mùi hương thơm ngát ấy rời khỏi mình, giày của cô giẫm lên lá rụng phát ra tiếng sột soạt, chưa đến gần bờ sông thì đã thấy một người đàn ông đang đứng nghiêm, dường như anh đã phát hiện ra cô.

"Này, biết tôi tới đây, tại sao anh không có phản ứng?" Kiều Y Y cố ý vỗ mạnh vào bờ vai của anh, vậy mà anh vẫn như ông già đang ngồi thiền, không có chút sợ hãi nào vì sự xuất hiện của cô.

Kiều Y Y kiêu ngạo bắt đầu quẩn quít làm phiền, Sóc Phong đành phải nói lời chia biệt với những ngày tháng tươi đẹp của mình, thỉnh thoảng cô lại xuất hiện bên cạnh anh, giống như là Vịt Donald nói om sòm, hình như không nói được lời nào thì sẽ bệnh chết.

"Ừ." Anh thản nhiên đáp một tiếng, mặc dù biết mình lên tiếng cũng không có cách nào ngăn cản cô không ngừng liến thoắng.

"Câu cá?"

Cây cầu gỗ nhỏ bắc qua dòng suối nhỏ, Sóc Phong đưa đến bàn gỗ, ghế xếp, rất hài lòng ngồi ở chỗ đó, anh ta bắt chéo hai chân, một tay chống cằm, một tay cầm cần câu, giống như đang ngủ gật, vừa giống như đang thả câu.

"Giữa mùa đông thì có cá gì chứ!" Kiều Y Y đến gần bờ sông, cẩn thận quan sát thật lâu rồi đưa ra kết luận.

"Ừ." Anh không phủ nhận, nhưng cũng không thừa nhận, giống như một người máy, chỉ biết nói những câu đơn giản.

Cô cảm thấy không thú vị dựa vào bàn gỗ, mặt cô hơi đỏ, cô ho nhẹ một tiếng rồi nói, "Chuyện đó, cảm ơn anh đã giúp đỡ." Nếu không phải là anh, chắc cô đã bị con rắn kia hù đến chết rồi.

Sóc Phong vẫn không thay đổi, lời nói hơi tàn nhẫn, "Đã nhiều ngày như vậy, cô mới nhớ tới, xem ra cô so với việc tôi câu cá còn chậm hơn!"

Hả! Người đàn ông này..... Được rồi, cô thừa nhận mình là bị dọa sợ đến choáng váng, phải qua mấy ngày, cô mới ý thức được anh đã cứu cô một mạng, còn có.....

"Anh đã nhìn thấy cả người tôi, tôi còn chưa tìm anh để tính sổ đây!" Thì ra là vì nguyên nhân như vậy, cô cũng không biết có nên cảm ơn anh ta hay không!

Con mắt Sóc Phong khép hờ mở ra, ánh mắt nhìn trên người cô, hết một vòng, không có hứng thú gì nói: "Vậy tôi cho cô xem lại?"

Siêu cấp vô địch không biết xấu hổ! Kiều Y Y cắn môi dưới kìm nén những lời định nói, cô phải bình tĩnh, phải có khí phách, không được dễ dàng bị anh ta chọc giận như vậy?

Cô nhìn lên bàn ăn, lấy một miếng bánh mì nướng từ trong mâm, để vào miệng ăn thật thùy mị.

Cần câu bất động đột nhiên bị giật mạnh mấy cái, ngay lập tức Sóc Phong nhìn mặt nước yên tĩnh, xung quanh yên tĩnh đến mức Kiều Y Y có thể nghe được nhịp thở của mình, thậm chí cô còn quên nhai, làm một phần nhỏ bánh mì mắc kẹt ở cổ họng.

"Khụ!" Kiều Y Y không nhịn được, vội vàng cầm ly nước trái cây xuống, "Nghẹn chết tôi rồi!"

Xung quanh rất yên tĩnh, so với sự yên tĩnh lúc trước thì hoàn toàn không giống nhau, lần yên tĩnh này khiến Kiều Y Y cảm nhận được sự nguy hiểm.

Cô nhìn một mắt, thấy cần câu không có thu hoạch, còn vẻ mặt Sóc Phong thì biểu hiện như người chết, cô nhẹ nhàng để ly nước trái cây xuống, có chút chột dạ.

Kiều Y Y muốn mở miệng nói xin lỗi trước, nhưng Sóc Phong đã lên tiếng, "Rõ ràng cô bị nghẹn chết cũng tốt lắm!" Anh ta ngồi ở đây cả buổi sáng, ngồi hơn nửa ngày, cuối cùng cũng có một con cá đần muốn cắn câu, kết quả lại bị cô quấy rối, không thu hoạch được gì.

Cả khuôn mặt Kiều Y Y lập tức đen lại, người đàn ông này thật quá đáng! Cô bị nghẹn là do cô cố ý sao? Cô cố ý khiến bánh mì nướng mắc ở trong cổ họng của mình? Cô có ý nghĩ biến thái này sao?

Kiều Y Y đang muốn mắng to thì Sóc Phong giành nói: "Câm miệng!"

Cô đành ngậm miệng..... Kiều Y Y nhìn thấy sợi dây câu màu bạc lại bắt đầu có động tĩnh, cô nở nụ cười xấu xa. Khi Sóc Phong chuẩn bị giương cần lên cao thì cô chợt giống như bị điện giật, đứng ở trên cầu gỗ cố tình nhảy nháy.

Tấm ván gỗ phát ra tiếng "Kèo kẹt" ở dưới cầu, đàn cá tham ăn cảm nhận được tiếng động, kinh ngạc bỏ trốn, sắc mặt Sóc Phong vô cùng không tốt mà nhìn cô.

Kiều Y Y làm một cái mặt quỷ nhìn anh ta, ai bảo anh ta nói chuyện khó nghe như vậy!

"Cô có muốn ăn cơm trưa không?" Sóc Phong muốn bắt cá nướng ăn rất khó khăn, còn làm cho cô một phần, hôm nay đừng nói là hai người, cho dù một người cũng không có mà ăn!

Kiều Y Y làm ra vẻ khó xử suy nghĩ một chút, sau đó cười to ba tiếng với anh, "Cùng lắm thì không ăn!"

Sóc Phong lắc đầu một cái, không nói lời nào, cô gái điên này!

Kiều Y Y kéo một cái ghế xếp, ngồi ở bên cạnh anh, nói: "Anh có từng nghe qua câu, “Nguyễn giả thượng câu*” chưa?"

*Nguyễn giả thượng câu: Xuất phát từ câu “Thái công điều ngư – Nguyễn giả thượng câu” (Thái công câu cá – Cá tự cắn câu). Thái công là chỉ Khương Tử Nha, ông có cách câu cá hết sức đặc biệt, dùng lưỡi câu thẳng không móc mồi câu, con cá nào cắn câu là tự muốn mắc câu. Mắc câu không phải vì không biết, mà là cam tâm tình nguyện sa vào.

Anh không rảnh để nghe cô nói bậy, cũng chẳng để ý đến cô, nhưng Kiều Y Y vẫn không chịu khuất phục, "Cho nên, Anh câu đến bao lâu cũng không có cá!"

"Có một con vừa tới là bị cô hù chạy mất!" Anh chỉ trích cô.

Cô cười đến cả người run rẩy, "Không phải đâu, tôi nhớ là anh yêu mến động vật nhỏ! Chẳng lẽ tôi hiểu lầm? Thật ra thì anh chẳng qua là đang hưởng thụ quá trình câu cá, sau đó sẽ phóng sanh cá sao?" Tuy nhiên,

bỗng chốc cô đã đổi lại lời nói: "Cũng không đúng, tôi vừa nghe anh nói muốn nướng cá ăn!"

Cuối cùng, Sóc Phong để cần câu lại rồi bỏ đi, Kiều Y Y ngồi tại chỗ cười không ngừng, cầm mấy miếng bánh mì nướng, chuẩn bị đuổi theo anh thì cô mới chú ý tới mỗi câu mà Sóc Phong dùng lại là bánh mì nướng!

Cô không nói gì nhìn miếng bánh mì nướng đang ăn, anh ta đã mắng mình đần như cá, bây giờ mình lại ăn bánh mì nướng, "Đấy! Đó mới gọi là mắng chửi người không cần dùng lời thô tục!"

Cô im lặng nhìn mỗi câu một lúc lâu, mới chạy về, cầm một xẻng nhỏ trở lại, bắt đầu đứng ở chỗ ẩm ướt trên đất mà đào.

CHỈ MUỐN LÀM ÔNG XÃ CỦA EM

Kim Tinh

www.dtv-ebook.com

Chương 2+2

Editor: Cua Rang Me

Sóc Phong từ trên lầu nhìn xuống thấy bóng lưng của cô, lúc bắt đầu thì vẫn còn nghi ngờ, đến khi nhìn thấy cô lúi từ trong đất ra mấy con dài dài thì anh đã hiểu, ngày hôm qua vừa có mưa nhỏ, chính là lúc giun phát triển.

Nhưng ngược lại, anh không biết cô gái này sẽ làm gì với những thứ này, trong lúc vô tình bị ánh mắt của cô hấp dẫn, sau đó anh đi tới bên cạnh cô, "Dùng con giun làm mồi câu?"

"Đúng vậy!"

"Sao cô biết làm điều này?" Anh tò mò hỏi.

"Tôi vốn xuất thân từ nông thôn, sau này thi đậu Đại học Đà Bắc, rồi ở lại Đà Bắc làm việc, bây giờ tôi cũng suýt quên mất! Tôi nói cho anh biết, lúc tôi còn nhỏ, con giun hay chim bìm bịp tôi đều đã bắt rồi....." Cô giống như là nhớ lại chuyện thú vị khi còn bé, khóe miệng nở nụ cười ngọt ngào.

"Trừ rắn?"

"Á..... Thỉnh thoảng làm cô gái đơn thuần á!"

Sóc Phong cười, được rồi, nữ sinh sợ rắn và sợ gián là như nhau, không cần có lý do đấy! Anh ngồi xổm người xuống, đi theo cô tìm kiếm

trên mặt đất.

"Anh biết?" Nếu đã biết, mới vừa rồi tại sao lại dùng bánh mì nướng làm mồi câu chứ?

"Lười!"

"Ha ha, có phải anh cảm thấy có người cùng chơi bùn dính với anh, bắt con giun tương chơi, thú vị hơn đúng không....." Người trưởng thành, trong lòng vẫn duy trì một phần hồn nhiên, trẻ con ai cũng đều có.

"Hừ hừ!" Anh không nói lời nào.

Qua một lúc lâu, bọn họ đào ra một thùng nhỏ giun, bắt đầu ngồi ở trên ghế câu cá, tàn nhẫn "Cắt" con giun ra, móc vào lưỡi câu cá, cuối cùng rơi vào trên người của Sóc Phong, Kiều Y Y ở một bên vừa nhìn vừa lú lú.

"Không sợ?"

"Sợ cái gì? Trước kia không phải ông chủ đã nói con giun là loài lưỡng tính, còn thích phân thân, đứt một nửa vẫn có thể sống....." Sức sống kiên cường thật đáng sợ.

"Có người mới vừa chỉ trích tôi ăn cá là hành động tàn nhẫn!"

"Nói giỡn thôi anh có hiểu hay không? Không có chút hài hước gì cả!" Hai người giống như là bạn bè đã biết rất lâu, bắt đầu tổn hại lẫn nhau mấy câu, yên tĩnh được một lát, sau khi nói tiếp, đứt quãng.

"Haiz, sao lại không có động tĩnh gì, bụng của tôi đói đến dẹp luôn rồi!" Kiều Y Y sờ sờ cái bụng bằng phẳng của mình, trời đã giữa trưa rồi, trong bụng của cô chỉ có mấy miếng bánh mì nướng, thật sự là quá đói rồi!

"Trên bàn còn bánh mì nướng!"

"Không!" Cô không muốn bị anh mắng là đần như cá đầu, nhưng có lẽ gần giống như vậy vì cô là một con cá lớn.

Yên lặng ngòi câu đến xế chiều vẫn không bắt được con cá nào, anh ta đứng lên, ăn bánh mì nướng, khi nhìn rõ lại thì anh thấy cô đã nhẩn tâm ăn hết mấy miếng bánh mì nướng còn dư.

Kết quả là lúc cô nuốt miếng bánh mì nướng cuối cùng, cần câu lại di chuyển, Kiều Y Y còn chưa kịp phản ứng, Sóc Phong đã thu cần câu lại, vừa nhìn thì đúng là đã câu được một con cá, mặc dù rất nhỏ, hình như không đủ dinh dưỡng, nhưng dù sao có còn hơn là không có gì!

Sóc Phong như nhìn thấu ánh mắt của Kiều Y Y, một lúc sau anh ta đặt con cá vào trong thùng nước, con cá gặp được nước thì vui vẻ nhảy nhót.

"Xem ra vận may của cô tốt hơn tôi, vậy tiếp theo nên để cho cô làm!" Sóc Phong nói.

"Hả?" Vậy anh ta đi làm gì? Kiều Y Y nhìn Sóc Phong xoay người rồi đi, còn chưa kịp hỏi gì, anh ta đã nhanh chân đi khỏi rồi.

Khi anh ta trở về, mang theo công cụ để nướng, lập tức chuẩn bị nướng ở trên cầu.

Cảnh tượng hình như có chút kỳ quặc, theo tình huống bình thường, không phải là nam câu cá, nữ nấu nướng sao? Sao đến hai người bọn họ, cảnh tượng lại trở nên khôi hài cơ chứ?

Gì mà bọn họ chứ! Kiều Y Y lắc đầu một cái, bỏ ý tưởng kỳ lạ trong đầu đi, chợt nghe Sóc Phong đang đưa lưng về phía cô nói một câu, "Tập trung câu cá!"

Anh ta mọc ra con mắt phía sau lưng rồi sao? Như vậy cũng biết?

Sương mù màu trắng vờn quanh rừng cây màu xanh lá cây, chột nhìn xuống dưới, lại có cảnh kỳ ảo của sương mù dày đặc, mà người đàn ông đang ở trong sương khói cũng hòa dịu đi cái vẻ lạnh lùng của mình, ngũ quan lạnh cứng nhìn qua dịu dàng đi không ít.

"Khụ khụ! Đáng chết, anh đốt lửa to quá!" Kiều Y Y kêu nhỏ một tiếng.

Tất cả những ý tưởng tươi đẹp về nơi này đều biến mất, Kiều Y Y tức giận nói: "Ai dạy anh mua loại đồ lỗi thời này! Thời nay anh cần nướng thì cứ trực tiếp mua một lò nướng thịt, cắm điện vào là được rồi, anh còn làm ô nhiễm môi trường!"

Quả thực phương pháp bọn họ dùng đúng là xưa nhất, để một cái bếp tầm thường ở trên bờ sông, mà anh ta cũng chỉ đặt một tấm lưới sắt ở trên bếp, cứ như vậy đặt cá ở trên đó rồi nướng, mà số cô thật khổ, phải đốt củi ở dưới!

Nhưng mà anh ta nướng cá có mùi vị tuyệt đối là ngon nhất, anh ta rửa cá sạch sẽ, cắt ra làm đôi, cắt bỏ nội tạng, xát muối rồi nhỏ nước chanh lên, khi cá chín được năm phần thì đã tỏa ra mùi thơm.

Cá nướng thơm ngát đến nỗi trong phạm vi vài trăm dặm cũng có thể ngửi thấy, mà lúc Sóc Phong không chú ý thì Kiều Y Y đã len lén cắn một miếng cá vừa nướng xong, bỏ cá vào trong miệng, ánh mắt của cô lập tức tròn xoe như ánh trăng, ăn ngon!

Xoay người một cái, cô bị kéo lại, "Ăn trộm!" Anh khinh thường nói.

"Tôi rất đói!" Cô đáp mà mặt không đỏ không thờ gập.

Sóc Phong không nói gì, anh ta đến gần cô, Kiều Y Y ngây thơ cho là anh muốn cướp cá nướng trong tay cô, thế nhưng anh lại chỉ đưa ngón cái

lau chùi vết bẩn trên khóe miệng cô, dùng giọng điệu không thể chịu được nói: "Xin cô chú ý hình tượng một chút, có được hay không....."

Cô áy náy đến nỗi tim nhảy dồn dập, lời của anh làm cho cô xấu hổ muốn chui xuống đất, cô đem chuyện đó đổ lỗi cho tính tự giác của phụ nữ, bởi vì bị một người đàn ông ghét bỏ, cho nên cô ngượng ngùng.

Cô đưa lưng về phía anh, uống nước trái cây, "Ai cần anh lo!" Cô sợ không biết phải nói cái gì, liền nghĩ tới chuyện công việc, "Tôi nghĩ, anh....."

Nhưng thật sự là Sóc Phong rất hiểu rõ lời dạy đầu của cô, vì khi cô vừa mới bắt đầu, anh ta cũng đã bỏ trốn không thấy tăm hơi rồi.

Thấy mình đứng cách xa Sóc Phong 20 bước, cuối cùng nhịp tim của Kiều Y Y cũng trở lại bình thường, theo bản năng cô sờ sờ khóe miệng, thật mất hứng ăn cá.

Cho đến khi anh ta hô lớn: "Còn ngây ngốc ở chỗ đó làm gì! Mau dập tắt lửa, sắp cháy rồi!" Lúc này cô mới phục hồi tinh thần lại.

Một hồi sau, khi bọn họ lẳng lặng ngồi ở ven hồ, ăn cá ngon, trên mặt của hai người đều lưu lại vết bẩn do khói đen hun.

Hai con mèo đốm ăn cá, ngồi chờ mặt trời lặn, ăn bữa trưa trễ, giờ sắp đến cơm tối.

Lúc Sóc Phong nán lại ở trong phòng luyện chữ thì ở cửa truyền đến tiếng gõ cửa, anh ta đang định để bút lông xuống thì một cái đầu chui vào, Kiều Y Y không mời mà tới.

"Quấy rầy anh rồi!" Ngoài miệng nói vài câu khách sáo, nhưng cử chỉ của cô lại không đành lòng.

Sóc Phong để bút xuống, vò giấy Tuyên Thành thành một cục, ném vào trong thùng rác, Kiều Y Y thờ ơ nhún nhún vai, không quan tâm, nhìn chỗ này một chút, chỗ kia một chút.

Thấy bức "Lan Đình tập tự" trên tường kia, cô cẩn thận tiến lên, không khỏi hỏi "Chữ của Vương Hi Chi rất khó để gọt giữa, hẳn là anh đã tốn không ít tâm tư?" "

Sóc Phong không nói gì, đi lên trước kéo tay của cô đi tới cửa, "Không có lệnh của tôi, cô không được đi vào....." Nói xong liền đẩy cô ra ngoài.

Khi cửa sắp đóng lại, Sóc Phong nhìn thấy cô dí dỏm nhìn mình le lưỡi, bước qua cửa, không nhìn thấy cô, anh ta nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Tâm tình còn chưa kịp dịu lại, tiếng gõ cửa lại vang lên, cô cố gắng đi vào, anh ta đứng lên khóa trái cửa.

"Được rồi được rồi, anh phải cố lên, à, đúng rồi, nhớ viết thêm một chút rồi ném rác sở chỗ này của tôi nhé!" Ngoài cửa là tiếng khiêu khích của Kiều Y Y.

Anh rất bình tĩnh, giống như không nghe thấy, ngoài cửa là tiếng bước chân chầm chừ thật lâu, sau đó mới cam tâm tình bất nguyện rời đi.

CHỈ MUỐN LÀM ÔNG XÃ CỦA EM

Kim Tinh

www.dtv-ebook.com

Chương 2+3

Editor: Cua Rang Me

Sóc Phong vội vàng gãi gãi tóc của mình, anh nghĩ không ra, cô đã quấy rầy mình như thế, anh còn giữ cô ở chỗ này làm gì sao? Trực tiếp đuổi cô ấy đi thôi, đây là nhà của anh, anh có cái quyền lợi này, nhưng..... haiz..... Chính anh cũng không biết mình xảy ra chuyện gì, thế nhưng trong lòng không hạ quyết tâm được.

Anh không có tâm tình để viết nữa rồi, rời khỏi phòng sách đi lên lầu hai, lầu hai có một một nửa là phòng ở, có một nửa là ban công, bây giờ rất sáng sủa, anh ngồi trên cái ghế gỗ ở ban công, sững sờ nhìn không trung.

"Người thích nhìn chăm chăm bầu trời, muốn được cô đơn, muốn được nhớ nhung một người....." Một đoạn nhạc nhẹ nhàng khoan khoái truyền tới, đảo mắt, một bóng người đứng đối diện với anh.

"Cô đơn? Ừ, xem ra không giống, anh ở đây nhớ nhung một người như vậy?" Kiều Y Y phát triển tinh thần truy cứu tới cùng, kiên nhẫn, "A, có lẽ là một cô gái....."

Cô làm ra vẻ đã hiểu, nhưng trong lòng có một chút cảm giác rất không thoải mái, cô lắc đầu một cái, bỏ qua loại cảm giác đó, tiếp tục nghiên cứu anh, "Có phải anh không muốn hợp tác với phụ nữ không?"

Ánh mắt Sóc Phong đang nhìn bầu trời chậm rãi chuyển sang trên mặt Kiều Y Y, nhìn gương mặt tỏa sáng của cô, anh nghi ngờ có phải là mình đã

để cho cô ăn tốt quá? Nên trước tiên phải bỏ đói cô, áp chế lòng hăng hái của cô, không để cho cô dám làm càn ở trước mặt anh như vậy.

"Còn có một khả năng, tôi chỉ đang ngăn người."

"Cái gì?" Cuối cùng anh cũng nói chuyện với cô rồi, bỗng chốc cô không kịp phản ứng, đợi khi cô hiểu rõ, "Ha ha..... anh thật khôi hài....."

Không phải cô đơn, không phải nhớ nhung, mà là ngăn người, anh chịu thua thiệt mà nói ra được, cô cười không thôi.

"Anh đồng ý hợp tác với tôi thật chứ?"

"Không sợ lỗ lã, dù sao anh cũng nói, để ở chỗ nào cũng là đồ nát, rõ ràng là cho tôi tốt hơn, còn có thể kiếm tiền!" Cô nói như một con buôn.

"Được!" Anh thay đổi thái độ, gật đầu đồng ý với cô.

"Còn có thể..... Cái gì?" Bỗng chốc cô không kịp phản ứng.

"Được."

Kiều Y Y ngu ngơ thật lâu, "Anh đồng ý? Tại sao?"

Bởi vì anh sắp bị cô làm phiền đến chết rồi, mỗi ngày cô đều đến

Trước mặt anh vòng tới vòng lui, mỗi ngày đều muốn nhìn Đông nhìn Tây với anh, làm cho anh sắp bị phiền chết rồi!

"Cô không cần?" Sóc Phong không trả lời vấn đề của cô.

"Muốn! Muốn! Tại sao không!" Kỳ lạ, nếu như anh đã đồng ý, tại sao cô lại có chút cảm giác mất mát chứ? Cô nở nụ cười, cố gắng che giấu ý tưởng kỳ lạ của mình.

Đúng như Kiều Y Y từng nói, cô là người chiến thắng, chỉ có cô tuyên chiến, Sóc Phong sẽ lập tức đầu hàng. Chẳng lẽ có loại này cảm giác mất mát này là bởi vì dễ dàng chiến thắng sao?

“Tôi phải trước hết để cho anh hiểu, ông chủ của chúng tôi rất thích những tác phẩm của anh, hi vọng anh có thể cho tôi vài tác phẩm mang về, hợp đồng chi tiết của chúng ta...” Kiều Y Y nói văng nước miếng, Sóc Phong ngược lại nghe được không rõ, tâm tư của anh đã sớm bay đến một chỗ khác, Kiều Y Y dừng lại uống một ngụm trà, nhìn anh một cái, “Này, anh có nghe tôi nói gì không?”

“Cứ tùy cô đi!”

Kiều Y Y nhìn chăm chăm vào bộ dáng cầu thả của anh, cuối cùng cũng hiểu một đạo lý, anh không thèm để ý, đối với anh danh dự, tiền bạc, quyền lực, anh đều không cần, “Anh muốn cái gì?” Cô vẫn tò mò hỏi.

Anh nhìn cô, trong ánh mắt lóng lánh có chút không hiểu cảm xúc của Kiều Y Y, “Cô, cho tôi một nụ hôn...”

Một nụ hôn? Anh ta muốn nụ hôn của cô? Kiều Y Y sững sờ đứng tại chỗ, ngón trỏ chỉ chỉ anh, lại chỉ chỉ môi của mình, nhìn thấy đầu của anh gật một cái không chút do dự, tim của cô đập thật nhanh.

“Có được không?” Sóc Phong lễ phép hỏi, lần đầu tiên cô thấy anh không dùng bộ dạng lưu manh với cô, giờ khắc này anh làm cô cảm thấy xa lạ, làm cô không thể từ chối được.

Anh đứng lên, đi về phía cô, cô ngồi ở trên ghế, anh đứng ở phía trước cô, che ở ông trời của cô, cô không thấy rõ vẻ mặt của anh, anh cúi người, một làn hơi nóng phất qua gương mặt của cô, sau đó có một đôi môi nóng rực chiếm hữu đôi môi cô. Cảm giác đầu tiên của cô là thật mềm mại, kế tiếp cô cười, tiếng cười như tiếng chuông bạc từ trong miệng của cô phát ra ngoài.

Cô cười, né tránh nụ hôn của anh, “Rất nhột, đừng...” Bộ râu lớn của anh ma sát trên miệng của cô, làm cho cô nổi da gà.

Bàn tay của Sóc Phong nắm được cằm của cô, không cho cô né tránh, thừa dịp cô sắp buông lỏng, chui vào trong miệng của cô, quấn lấy lưỡi của cô, giống như muốn nuốt cô vào. Kiều Y Y ngưng cười, toàn bộ bị anh ngậm xuống, bên tai của cô nghe thấy tiếng gió thổi, tiếng lá cây xào xạt, mũi và miệng của cô đều có mùi vị của anh.

Giống nhau lúc đột ngột hôn cô, động tác anh rời khỏi cô cũng nhanh đến kinh người, Kiều Y Y thở hắt ra nhìn nhìn anh, cô nghe anh nói: “Hẹn gặp lại...”

Đúng rồi, tất cả anh đều đồng ý, hình như cô cũng không có cái lý do gì ở lại, “Ừ.”

Cô miễn cưỡng cười cười, đứng dậy hướng về phía anh nói: “Anh có rảnh rồi có thể đến Đài Bắc tìm tôi...”

“Tôi không muốn đi lúc này.” Anh lạnh nhạt nói.

Cô im lặng, có vài người khi vì một lý do nào đó, thì sẽ không dễ dàng rời đi nơi ấy của mình, anh chính là người như thế, cô hít sâu một hơi, một làn khí trong lành xông vào phổi của cô.

“Anh mới có nhiều tuổi! Chắc chắn là còn có rất nhiều nơi chưa từng đi...” Cô thử nói chuyện với anh, giống như không có gì xảy ra.

“không sao cả.”

“Được rồi.” Thật sự rất khó thuyết phục anh ta, “Này, khi được nghỉ phép tôi có thể đến đây chơi không?”

Sóc Phong cúi đầu nhìn Kiều Y Y, anh đồng ý với cô là bởi vì anh một mỗi khi dây dưa với cô, cho nên tốt nhất là cả đời anh cũng không muốn cô trở lại tìm mình, “Được.” Ai nói khẩu thị tâm phi* là quyền của phụ nữ chi? (* miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo)

Đường núi ở đây giống như mê cung, cho dù đánh chết cô cũng không muốn đi lên một lần nữa, nhưng... Cô nhìn về xa xa, đập vào mắt đều là thực vật xanh khiến tâm thần sáng khoái, hít vào trong phổi đều là mùi vị thiên nhiên tinh khiết, mát mẻ cả người.

“Lúc nào đi?” Anh hỏi.

“Buổi chiều phải không.” Chuyện công việc phải xử lý nhanh một lần, kéo dài như thế đã lâu.

“Tôi đưa cô xuống núi.”

“Được.” Nếu không cô sẽ lại lạc đường.

Yên lặng, giữa bọn họ không còn đối thoại, cho đến khi cô thu dọn xong, anh đưa cô xuống núi, nhìn cô rời đi, bọn họ cũng không có nói một câu, thật ra thì trong lòng Kiều Y Yhiếu rõ ràng, cô sẽ không đến nơi này nữa rồi, mặc kệ nơi này phong cảnh mê người bao nhiêu, động lòng người bao nhiêu.

Cô cũng biết Sóc Phong sẽ không tới Đài Bắc tìm cô, bọn họ chẳng qua chỉ là bèo nước gặp nhau

CHỈ MUỐN LÀM ÔNG XÃ CỦA EM

Kim Tinh

www.dtv-ebook.com

Chương 3+1

Editor: Cua Rang Me

"Được rồi, đã đến nhà!" Nhâm Viễn dừng xe dưới tòa cao ốc cô đang ở, đẩy cô mấy cái, "Đừng ngủ nữa"

Kiều Y Y mở to mắt, sững sốt thật lâu, mới từ từ lấy lại tinh thần, chỗ này không phải ở trên núi, cô đã về Đài Bắc.

"Bị thất tình phải không? Hửm?" Nhâm Viễn nhéo mặt của cô, thân mật nói.

"Xì! Không có!" Kiều Y Y đẩy anh ra, khó chịu đánh anh mấy cái.

"Này, rất đau đấy!" Nhâm Viễn giả vờ bị đau nói: "Người ta còn chịu thiệt đưa cô về nhà....."

"Câm miệng lại! Ổn chết tôi rồi....." Không biết có phải là bởi vì ở cùng với Sóc Phong hay không, Kiều Y Y phát hiện ra đàn ông ở bên cạnh đều giống như gà mẹ, rất nhiều lời.

Nhâm Viễn chủ động giơ tay đầu hàng, không nói thêm gì nữa.

"Đã đến rồi, tôi đi đây!" Kiều Y Y xuống xe, cô vừa đứng vững, xe chậm rãi rời đi, xe vừa khuất bóng. Kiều Y Y mới chú ý ở góc phố có một người đang đứng nhìn rất quen mắt.

Cô nhìn anh đang đứng ở xa, lấy tay dụi mắt, gần đây cô bị cận thị nặng hơn sao? Một người đàn ông nói không xuống núi, thế nào lại xuất

hiện ở trước mắt của cô đây?

Kiều Y Y đi tới giống như đang nằm mơ, đứng ở trước mặt người đàn ông, cô không chắc chắn hỏi: "Sóc Phong?"

"Hi....." Anh chào hỏi cô.

"Tại sao anh lại ở chỗ này?" Cô kinh ngạc nói.

Anh cười cười, "Chẳng qua đi ngang qua mà thôi, cho nên....." Cô ghi địa chỉ lên giấy, dán ở tủ lạnh, anh kéo xuống rồi vứt đi, địa chỉ thì như một dấu ấn in thật sâu ở trong đầu của anh ta.

"Nhân tiện ghé qua chỗ tôi một chút?" Cô nói tiếp.

"Ừ."

"Muốn lên ngồi một chút không?"

Cô mời.

Ánh mắt của Sóc Phong phức tạp nhìn cô, khi cô cho rằng anh sẽ không đồng ý thì anh lại gật đầu, "Ừ."

Hai người sóng vai lên lầu, trên đường không nói bao nhiêu câu, mở cửa vào nhà, Kiều Y Y hỏi: "Muốn uống cái gì, cà phê hay là trà?"

"Trà."

"Được." Cô đi vào nhà bếp, đột nhiên quay ra nói, "Chỉ có hồng trà thôi!"

"Ừ." Anh nhẹ nhàng đáp một tiếng, ánh mắt quan sát phòng của cô, phòng của cô rất sạch sẽ, giống như vô tình hỏi: "Ở một mình?"

"Đúng rồi!" Tiếng của cô từ nhà bếp vọng ra.

Anh liếm đôi môi, “Người đàn ông kia không phải là bạn trai của cô?”

Trong nhà bếp truyền đến tiếng nước sôi, ngay sau đó cô cầm một ly hồng trà đi ra, “Không phải!”

“Thật sao?” Sóc Phong tự lẩm bẫm.

“Anh nói cái gì?” Kiều Y Y nghe không rõ.

“Không có gì.” Anh nhận ly hồng trà trên tay cô, nhiệt độ nóng bỏng của cái ly lập tức truyền đến lòng bàn tay của anh, ta bị gió thổi lạnh lẽo dần dần ấm áp.

“Vậy sao anh không điện thoại cho tôi? Nếu tôi không có ở đây thì làm sao?” Cô oán trách nói.

Anh nhượng nhượng mày, không nói gì, anh chưa từng nghĩ muốn tới tìm cô, chẳng qua là khi anh ý thức được thì đã lái xe tới đến nội thành rồi.

Sóc Phong nhìn mặt của Kiều Y Y, mặt cô trang điểm nhẹ nhàng, thành thật mà nói, anh thích nhìn vẻ đẹp đơn thuần của cô hơn, “Cô trang điểm?”

“Đúng rồi!” phụ nữ đi làm đều cần trang điểm một chút, đây là một loại lễ nghi.

“Vẫn là đơn giản nhìn đẹp hơn!” Anh chỉ ra.

Khuôn mặt cô đỏ lên: “Cám ơn anh đã khen.”

Anh tao nhã hớp một ngụm hồng trà, “Cùng ăn cơm tối được không?”

“Được, ăn muốn ăn cái gì? Tôi mời anh.” Cô cười mở nói.

“Tùy ý, cô quyết định đi.” Đối với ăn uống, anh không có nhiều yêu cầu.

“Vậy thì ăn ở Lehder cuang được lắm, đã lâu tôi không được ăn mì Ý rồi.” cô hô to vạn tuế ngược lại cầm điện thoại lên đặt trước, khi đặt xong, cô vừa quay đầu thì thấy anh cười với mình, “Xảy ra chuyện gì?”

“ Không có việc gì.” Sóc Phong lặng lẽ đưa ánh mắt đến một chỗ khác, thấy trên ban công có bồn hoa, anh đi tới “Cái này là cây tiên nhân chuông.” (*)

(*) cây tiên nhân chuông: cây cảnh, còn gọi là cây bàn tay tiên.

“ Đúng vậy! các loại thực vật khác đều khó trồng, riêng cây tiên nhân chuông thì một tháng không tưới nước cũng không chết.” Kiều Y Y giải thích.

Cây tiên nhân chuông có màu xanh lá, có thể thấy được chủ nhân của nó không chút để ý ý giống cô nói, “Trước kia tôi cũng trồng tiên nhân chuông.”

“Thật sao?” cô không kinh ngạc, đại đa số mọi người cũng sẽ không để cay chết dễ dàng, làm việc tốn ít thời gian lại không uống công.

“Chỉ là đã chết hết...” Anh nói vô cùng chậm rãi.

Cô kinh ngạc nhíu mày, “Hả, chết! Làm sao có thể như vậy?” cô không tin, nếu có người có thể để tiên nhân chuông chết, vậy thật là kỳ, “ là tiên Thiên bị bệnh sao?” cô thật không tin anh sẽ đùa như thế, có thể để chết loại cây không dễ chết.

Anh kéo miệng cười cười, “Thì có lẽ là..., tôi cũng không biết.”

“Thật sự là anh quá kém rồi!” Kiều Y Y nói đùa.

“ Có lẽ tiên nhân chường không thích tôi chăm sóc cẩn thận!” giọng điệu Sóc Phong rất nhạt và mỏng, nhưng vẻ mặt cũng không phải chỉ đơn giản như vậy.

Kiều Y Y cảm thấy lời nói này của anh, không đơn giản là đang cùng cô thảo luận về thực vật, mà là đang thảo luận về một người phụ nữ, một người để cho anh ngần ngừ nhìn chăm chăm bầu trời.

Trong lòng lửa nóng lập tức bị nước lạnh dập cho tắt rồi, nụ cười của cô dần dần rất khó duy trì lúc trước nhiều góc độ.

Giữa bọn họ lại rơi vào im lặng, Kiều Y Y bưng tiên nhân chường lên, trực tiếp ném vào thùng rác, Sóc Phong nghi ngờ nhìn cô.

“Nhìn cái gì! Bây giờ tôi không muốn trồng nữa, ném!” Vốn là tiên nhân chường màu xanh, hấp thu phóng xạ, bây giờ cô khó chịu, cô nghĩ thế nào thì làm như thế.

Anh không lên tiếng, nhìn thùng rác một lúc lâu, khẽ mỉm cười, “Không thích nữa thì ném đi sao!”

Lúc này Kiều Y Y mới nở nụ cười, “Được rồi, đi ăn cơm, đúng rồi, nhân tiện hỏi một chút, anh ghét nhất loại thực vật nào?”

Sóc Phong để ly hồng trà trên bàn, đi theo phía sau cô, “Hàm Tu Thảo!” (**)

(**)Hàm Tu Thảo: cây mắc cỡ, cây trinh nữ.

“Tại sao?” Kiều Y Y cầm lấy túi xách, đi ra cửa, hai người cùng nhau đi đến cửa thang máy.

“Không biết!”

Sau khi bọn họ đi vào thang máy, Kiều Y Y đột nhiên quỷ dị cười một tiếng, “Tôi quyết định, ta muốn trồng Hàm Tu Thảo.”

“Bởi vì tôi không thích?” Hàm Tu Thảo cười sự ngây thơ của cô.

“Không phải!”

“Tại sao?”

“Chờ khi tâm tình của tôi tốt hơn, tôi sẽ nói cho anh biết!” Cô nói như thế.

Cho đến lúc ăn cơm, nàng mới nói: “Thật ra thì, mọi người đều có một loại ghét đối với thứ gì đó giống mình.”

Anh uống một hớp canh, “Có ý gì?”

Cô cười thần bí, không nói, anh ghét Hàm Tu Thảo, đúng không? Chẳng lẽ anh không biết anh và Hàm Tu Thảo rất giống sao?

Sau khi cơm nước xong, bọn họ chậm rãi tản bộ.

CHỈ MUỐN LÀM ÔNG XÃ CỦA EM

Kim Tinh

www.dtv-ebook.com

Chương 3+2

Editor: Cua Rang Me

Kiều Y Y hỏi: "Ở khách sạn nào?" Thấy Sóc Phong lắc đầu một cái, đáp án này hoàn toàn nằm trong dự tính của cô, "Không phải là anh muốn về trong đêm luôn chứ?" Sớm biết như thế, cô không cần mời anh ta ăn cơm rồi.

Anh dừng bước, hai mắt nhìn thẳng cô, cô cũng dừng lại theo, "Tôi tới đây là vì muốn làm một chuyện."

"Có chuyện gì?"

Anh đến gần cô, nhìn cô chăm chăm, "Có thể sẽ bị cô đánh cho một trận!"

Kiều Y Y chán ghét trợn trắng mắt, nhìn về phía ánh đèn bên trái quảng trường, "Tôi bạo lực như thế sao?"

Lần trước anh hôn cô, cô đều phản đối anh rồi!

Khi cô quay đầu thì có một bàn tay đưa đến cổ cô, ngay sau đó, một làn khí nóng nhích lại gần, cô ngừng thở, không cách nào kiềm nén sự run rẩy của mình.

"Tôi muốn xác định một chuyện."

"Xác định?"

"Ừ, xác định."

"Xác định chuyện gì?"

"Kiều Y Y..... Làm bạn gái của tôi!"

Sóc Phong không hôn cô, ở gần trong gang tấc, anh lại nói ra một câu mang theo hơi ấm, khiến cô hơi co rúm lại, cô lẳng lặng nhìn anh, cô không nhìn thấy rõ diện mạo của anh, nhưng đôi mắt kia lại nói cho cô biết, anh đang nói nghiêm túc.

Sau khi trở lại Đài Bắc, công việc tiếp tục bận rộn, nhưng cô lại mặt mày ủ rũ, nhớ ngày trước cô có thể làm việc hăng say thì nay ngay cả công việc cũng bị cô khinh bỉ luôn, cô không biết tại sao.....

Mỗi sáng sớm thức dậy, Kiều Y Y có thói quen muốn chui ra cửa sổ hít thở không khí tự nhiên, có thể nhìn thấy xe cộ đông nghịt ở con đường phía trước. Cô nhớ đến những ngày ở trên núi, sau đó Sóc Phong xuất hiện, giống như một dòng suối mới rưới vào trong cơ thể cô, cô có một cảm giác sống lại, cô đưa tay giật nhẹ chòm râu của anh, hơi buồn bực nói: "Là thật?"

"Ừm!"

Làm thế nào để hình dung cảm giác của cô đối với anh đây? Cô suy nghĩ một lát, gật đầu một cái, "Được rồi." Cô luôn luôn trực lai trực văng*, nếu cô không ghét anh, thậm chí có một chút ý tưởng với anh, không bằng thử một chút xem sao (*Ngay thẳng, chính trực, không nham hiểm thủ đoạn).

Sóc Phong cười, không phải là nụ cười khoa trương bất thường, nhưng Kiều Y Y nhìn ra được anh rất vui vẻ, cô nhẹ nhàng hôn môi anh một cái, "Nhưng mà có lẽ chúng ta phải yêu xa rồi!"

Anh không thích nội thành, muốn sống ở trên núi, mà công việc chủ yếu của cô lại làm tại thành phố, cô không thể vừa mới bắt đầu tình yêu đã buông bỏ tất cả.

Anh mỉm cười, ôm lấy cô đi vào nhà cô, "Nếu như mà anh nói, anh muốn

Kiều Y Y nghe hiểu, anh muốn ở chung với cô? Mặt cô hồng hồng, trong đầu rối tinh rối mù, không nghĩ ra được, người đàn ông bên cạnh lại nói một câu như thế.

“Anh nhớ ra được trong cao ốc này của em có cho thuê phòng...”

Hả... Cô nghĩ sai, cô vội vàng bỏ ý nghĩ trong đầu mình, ngốc nghếch cười, “Đúng... Đúng nha! Anh còn nhớ cao ốc có cho thuê phòng, lợi hại.”

“Sao mặt của em lại hồng như thế?” Đi dưới đèn đường Sóc Phong phát hiện ra sự khác thường của cô.

“À? Ách, không biết, chắc là hơi nóng!” Cô liều chết tìm lý do.

“Thật sao?” Anh có chút không tin, nhưng không có hỏi tới.

“Ừ, vậy anh xác định chưa? Không phải anh nói không muốn rời núi sao?” Cô vất hết óc nói sang chuyện khác, nhiệt độ trên mặt càng lúc càng tăng, đỏ ửng đến hai bên tai rồi.

Quả thật anh thích ở trên núi, yên tĩnh lại nhàn rồi, đặc biệt là cuộc sống đã thành thói quen bốn năm của anh sẽ bị phá vỡ, thế nhưng anh lại không hề lo lắng, cũng không có nhiều cảm giác, “Không sao cả.”

Hừ? Cô liếc anh một cái, mang giọng ghen tuông, “Anh thật là nhạt nhẽo!” Quả thật anh còn dễ thay đổi hơn thời tiết.

Sóc Phong cúi đầu nhìn cô, “Như vậy không tốt sao?”

Kiều Y Y tặc lưỡi cười cười, “Đúng là Sóc Phong của em, sinh hoạt cá nhân của đại sự Sóc thật thú vị.”

Anh cũng không có ngu, biết là cô châm chọc cuộc sống của mình, “Hoan nghênh em tham dự.”

Cô không phản đối, kéo cánh tay của anh, “Đúng rồi, tôi hôm nay anh ngủ ở đâu?”

“Đối với em, vấn đề này rất rối rắm, đúng không?”

“Đây là em quan tâm cho anh có được không!”

“Nếu quan tâm anh, bây giờ đã muộn, không bằng anh ở nhà em?”

Được voi đòi tiên, “Có thể cho anh ngủ ở ghế sa lon!” Nhiều hơn nữa thì không được.

Anh vui vẻ nở nụ cười, “Tối thiểu là không phải sàn nhà.”

“Bằng lòng đi! Em đã rất rất tốt với anh rồi đấy!”

Một tuần lễ sau, Kiều Y Y từ phòng ngủ đi ra, nhìn thấy người đàn ông trong phòng khác, “Sao sớm vậy?” Sóc Phong đã dọn đến cao ốc, cô ở lầu mười, anh ở lầu chín, hai người ở rất gần.

Người đàn ông ngồi ở trên ghế sa lon quay đầu, Kiều Y Y đang cột tóc thì dừng lại, thật lâu sau mới phản ứng kịp, “Sóc Phong?”

“Ừ.”

“Anh đã cạo râu?” Cô giống như đã nhìn thấy khủng long.

Không nhìn cô đang kinh ngạc, Sóc Phong gật đầu một cái.

“Còn cắt tóc?”

“Ừ.”

Cô đi tới trước mặt anh, hơi thô lỗ xoay mặt anh lại, nhìn bên trái một chút, nhìn bên phải một chút, liên tục xác định ánh mắt của anh là ánh mắt của Sóc Phong, bây giờ cô mới tin tưởng người đàn ông ở mặt cô là Sóc Phong, “Tại sao?”

Cô vẫn cho là cô đang cùng một người đàn ông Á Rập nói yêu thương! Ngay cả nhân viên quản lý tòa nhà đồ sộ cũng len lén hỏi cô, Sóc Phong là người Đài Loan hay là người Á Rập.

“Muốn cắt thì cắt thôi.” Sau khi bọn họ lui tới, Sóc Phong biết cô có rất nhiều bạn bè, cô nói anh cần tham dự các buổi sinh hoạt với cô, để cho anh biết các bạn nữ của cô.

Nhâm Viễn chính là một người trong đó, khi bọn họ gặp nhau thì Nhâm Viễn mồm nhanh miệng làm tổn hại khẩu vị của Kiều Y Y, tìm một bạn trai ngoại quốc, Sóc Phong nghe được rất không thoải mái, cho nên...

“Như trước không phải rất tốt sao?” Kiều Y Y lẩm bẩm, quả nhiên là một người đàn ông giỏi thay đổi, “Bây giờ có cảm giác gì?”

“Cảm giác hối hận.” Anh thành thật trả lời.

Cô cười to, “Tại sao?”

“Vì quá lạnh!” Anh cảm giác khóe miệng lạnh muốn chết.

“Ha ha, ai bảo anh thích dùng râu ria ôm em!” Mặc dù không biết tại sao anh lại đột nhiên thay đổi, nhưng tối thiểu cô không phải bị anh ôm rồi.

Sóc Phong nhẹ nhàng kéo Kiều Y Y xuống ở trong ngực của anh, “Chỉ có em là hả hê!” Nói xong, hôn miệng của cô, hôn đôi môi quen thuộc của cô.

Môi của anh khẽ cắn cô, cũng không ảnh hưởng cô nói chuyện, “Vốn chính là!” Thật ngứa, cô rất thích cảm giác cùng anh hôn môi, nhưng mỗi lần như vậy mặt của cô cũng bị ửng đỏ, anh còn không biết lỗi.

Cô phản kháng cắn lại, tiếng hôn hít mập mờ ở trong phòng yên tĩnh vang lên, tay của cô chủ động lượn quanh trên cổ của anh, anh nắm thật chặt eo của cô, tiếp nhận sự nhiệt tình của cô.

Kiều Y Y giống như là một cây đuốc, thiêu đốt kinh người, tiếng thở dốc trầm thấp ở trong phòng trầm bổng ngâm nga, Sóc Phong thoáng buông cô ra, làm cả hai có không gian thở, “Lần này không ôm em đâu!”

Cô cười hì hì, “Sao không ôm em vậy!” Anh hôn lên trán của cô.

“Lạnh thật sao?” Tay của cô vuốt cằm của anh, thật ra thì anh rất đẹp trai, mắt đen mà có hờn sống mũi cao thẳng, không có lớn lắm, đôi môi mỏng hấp dẫn, không giống như người Á Rập nữa rồi.

“Ừ, đó là thói quen rồi.”

Cô bĩu môi, “Mua cho anh cái khẩu trang là được.” Vừa che gió nhân tiện che bớt hoa đào.

“Được.”

CHỈ MUỐN LÀM ÔNG XÃ CỦA EM

Kim Tinh

www.dtv-ebook.com

Chương 3+3

Editor: Cua Rang Me

Trên căn bản, Sóc Phong là một người đàn ông nghe lời, mặc dù lần đầu tiên gặp mặt bọn họ đã khẩu chiến, anh không nhường cô chút nào, nhưng bây giờ anh lại ngoan ngoãn ở trước mặt cô, bình thường cô nói cái gì, anh đều không phản đối.

Xem ra lần đầu tiên gặp mặt thì anh có ác cảm với những người quấy rầy cuộc sống yên tĩnh của anh!

"Đúng rồi, anh nói muốn dạy em viết chữ!" Hiếm khi có nhà thư pháp ở bên người, đương nhiên là Kiều Y Y muốn nhân cơ hội lợi dụng một chút.

"Em chắc chắn chứ?" Điều quan trọng để luyện viết thư pháp là ôn hòa nhã nhặn, nhưng cô hoạt bát hiếu động, làm sao có thể ngồi ở trên ghế ngoan ngoãn viết đây?

"Ôi, một ngày nửa tiếng, tích lũy từ từ nha!" Cô ngây thơ nói.

Anh không nói gì, như vậy tuyệt đối sẽ

Không luyện được cái gì!

"Sao vậy?" Cô hỏi.

"Đi đến phòng của anh thôi..." Chắc chắn là cô không có chuẩn bị giấy Tuyên Thành, bút lông, mực nước...

“Dĩ nhiên!”

Quả nhiên! Anh đoán quá chuẩn luôn!

Tình yêu lúc bắt đầu không giải thích được, nhưng không phải nhất định là không thích hợp, Sóc Phong thích yên tĩnh, Kiều Y Y thích ồn ào. Vừa vặn khớp với câu nói kia, rau xanh củ cải đều có, trộn lẫn chay mặn lại càng hợp lý.

“Anh xác định hai người đang tìm hiểu?” Nhâm Viễn ngồi ở góc hỏi Sóc Phong.

So khê lên tiếng, “Ừm!” Ánh mắt của anh vẫn dừng lại ở trên người cô gái nào đó.

Hôm nay Kiều Y Y nói muốn cùng đồng nghiệp đi hộp đêm chơi, nên Sóc Phong cũng được đi theo, cô nói là muốn để cho anh biết cuộc sống mỹ lệ về đêm.

“Haizz, hoa lài cảm bãi phân trâu!” vn cảm thán lắc đầu một cái.

Sóc Phong không hiểu nhìn anh ta, anh lập tức giải thích: “Anh là hoa tươi, cô ấy là phân!” Làm cho Sóc Phong cười, ngược lại anh không cảm thấy Nhâm Viễn nói khoa trương như thế.

“Hai người đang nói xấu gì tôi đấy!” Một đôi tay ngọc từ đằng sau vòng qua người của Sóc Phong, Kiều Y Y hơi say, khê tựa vào người Sóc Phong.

Một ly nước đưa tới bên miệng của cô, Kiều Y Y há miệng uống vài ngụm, “Sóc Phong, có phải anh ta ở đây nói xấu em với anh không?”

“Không có.”

“Em nói cho anh biết, anh ta là người xấu, anh không cần nói chuyện với anh ta!” Cô vừa nói chuyện, vừa thở ra mang theo mùi rượu.

“Được.” Khi một con ma men nói chuyện, nhất định phải đồng ý.

Vn thờ ơ lạnh nhạt bây giờ không nhìn nổi nữa, đứng lên đi tìm người khác chơi, khi kỳ đà cảm mũi vừa đi, Kiều Y Y đã ngồi ở trên đùi so, “O o, rất muốn ngủ.”

“Về nhà?” Anh xoa huyết thái dương của cô, cố gắng giảm bớt sự khó chịu của cô.

“Ừ.”

“Anh đi nói cho bọn họ một tiếng.”

“Ừ.”

Căn phòng tối om, Sóc Phong mở đèn, ôm Kiều Y Y vào phòng ngủ, đặt cô trên giường, đắp kín mền cho cô, nhìn vẻ mặt trẻ con của cô thật lâu, anh hôn môi cô rồi mới rời đi.

Trước khi đi, anh không khỏi sửng sờ nhìn Hàm Tu Thảo đặt ở trên bệ cửa sổ, anh nghĩ tới lúc trước Tiên Nhân Chương được để ở nơi đó, ánh mắt thoáng âm u.

“Này, anh ở lại đây đi!” Cô gái phía sau đột nhiên ôm lấy anh, cắt ngang hồi ức của anh.

Anh bị sợ một giây, sau đó ôm cô gái nhào vào trong lòng ngực mình, “Em đi đâu vậy?”

“Người ta không tìm được anh...” Kiều Y Y bấu môi, giống như đứa bé ngây thơ, tựa đầu cọ xát ở trên ngực của anh.

“Sao không ngủ?” Sóc Phong sờ sờ đầu của cô.

Ánh đèn màu vàng, cảm giác say dần dần tản đi, cô cúi đầu nhìn anh, phát hiện vẻ mặt của anh âm u, cả người cũng tản ra một mùi vị âm trầm, cô đưa tay vỗ vỗ mặt của anh, nhìn anh cau mày vì bị đau, cô xê dịch nhảy về phía trước, hai chân vòng quanh eo anh, cái miệng nhỏ nhắn màu hồng giương cao tìm kiếm anh.

Cô gấp gáp khiến anh bật cười, nụ hôn của cô thừa thớt rơi vào trên trán anh, lỗ mũi, gương mặt, nhưng vẫn không tìm được cái miệng của anh, đôi tay cô ôm lấy mặt của anh, bá đạo nói: “Không cho phép nhúc nhích!”

Sóc Phong buồn cười, chủ động dang miệng lên, lấp kín môi cô, lưỡi của anh lập tức tìm đến cô, kết hợp đủ kiểu, khiến cho cả người cô không ngừng run rẩy.

Hơi thở của cô dày đặc hương vị thuộc về anh, anh kế sát cô, mút cô, hôn lên môi đến đau.

Kiều Y Y nhắm chặt hai mắt, lông mi khẽ run, không còn sức chống cự, giống như muốn hôn đến quên hết trời đất vậy, loại ham muốn này khiến cô rất yêu thích, nụ hôn mang theo sự tê dại.

Ngón tay của anh nắm cằm của cô, cô mềm mại đáng yêu chống đỡ nụ hôn mãnh liệt của anh, anh không khách khí dây dưa với cô, thô lỗ khê cắn môi cô.

Nhiệt độ trong phòng chọt lên cao, hô hấp của anh trở nên dồn dập, bụng dưới có phản ứng, dục vọng nảy sinh mãnh liệt như dã thú.

Kiều Y Y vẫn còn ngại không đủ, đầu mơ màng còn thêm can đảm do cảm giác say, tay của cô xuyên qua mái tóc đen dày của Sóc Phong, nắm đầu của anh lại, da đầu của anh tê dại một hồi, anh buông lỏng ra môi của cô, khàn khàn nói: “Cô gái, không muốn ngủ hả?”

Cô cười khanh khách không ngừng, chính là thích bắt nạt anh.

Anh cười, sờ sờ đầu của cô, “Ngủ đi, ngoan!”

Một lần nữa anh ôm cô trở lại giường, cô nắm chặt anh không buông, tiếp theo anh cởi giày, cùng nằm với cô ở trên giường, đôi tay ôm chặt cô, “Ngủ đi...” Trong lời nói của anh có chút bất đắc dĩ.

Trong lòng cô có một loại cảm giác kì lạ, nhưng mà hôm nay cô chơi như điên, cô mệt quá, cô không có thời gian suy đoán người đàn ông này đang suy nghĩ gì, cô mơ màng nhắm mắt lại.

Anh ôm chặt cô, hai mắt nhìn cô chăm chăm, trong mắt sâu không lường được.

CHỈ MUỐN LÀM ÔNG XÃ CỦA EM

Kim Tinh

www.dtv-ebook.com

Chương 4+1

Editor: Cua Rang Me

Từng ngày từng ngày trôi qua, không có sóng gió gì, yên ổn như mặt hồ, có lúc Kiều Y Y cảm thấy hình như Sóc Phong im ắng quá mức, thì sẽ trong một lúc vui vẻ đưa cô ra ngoài chơi, cô nhất định sẽ chọn một nơi vô cùng náo nhiệt, ví dụ như hộp đêm.

Chỉ là ở hộp đêm, anh lại điềm tĩnh thành thạo như thường, Kiều Y Y dứt khoát bỏ qua.

Chủ nhật, bọn họ đi vườn thực vật, ở trong vườn thực vật, bọn họ xem đủ loại kiểu dáng kỳ lạ và thực vật bình thường.

Đi một, bọn họ lại ngồi ở trên ghế dài nghỉ ngơi, xa xa có một đám trẻ được thầy cô dẫn đi, vui vẻ líu ríu.

Kiều Y Y nhìn theo ánh mắt của anh, "Thích trẻ con sao?" Cô ở bên cạnh vừa uống nước, vừa hỏi.

"Không thích!"

Cô dừng động tác uống nước lại, cô ngạc nhiên nhìn anh, đây là lần đầu tiên cô nghe anh nói ghét điều gì như vậy, thật sự là cô rất kinh ngạc.

"Tại sao?" Cô buông ống hút ra, nghiêm túc nhìn anh chăm chăm.

Sóc Phong lại lặng lẽ nhìn đứa trẻ ở xa.

Có thật là không thích không? Kiều Y Y cũng không đọc được cảm xúc không thích nào trong mắt anh, hình như anh hơi kỳ lạ, nhưng mà những điều cô nói ra không có gì không đúng.

Cô cúi đầu nhìn, lại thấy anh uống trộm nước uống của cô, cô vỗ vào anh, "Muốn uống thì tự đi mua, tại sao uống nước của em?"

Anh mặt dày nói: "Uống nước cướp được rất ngon!"

"Anh đủ rồi đấy! Em còn chưa uống đủ!" Cô ngậy thơ đẩy anh ra, chạy đi.

Hai người giống như những đứa bé không lớn, ồn ào không ngừng, giống như ngưng đọng lúc này chỉ là ảo giác của cô.

Mùa đông, cây đứng ở hai bên kêu xào xạc, lá rụng màu vàng như bướm bướm chết đi đánh mất khả năng bay lượn, lấy đường cong quỹ tích rơi vào cả vùng đất, dính vào bùn.

Sóc Phong công Kiều Y Y đứng dưới tàng cây, một mình nhìn lá rụng đến ngẩn người, khi Kiều Y Y trên lưng anh lấy nón xuống hỏi, "Đến nơi rồi?" Cô mệt mỏi vuốt mắt.

Anh lấy lại tinh thần, tiếp tục đi, Kiều Y Y quay đầu lại liếc mắt nhìn chỗ anh vừa dừng lại, cũng không phát hiện cái gì, "Anh vừa nhìn cái gì?"

"Lá rụng."

"Có gì để nhìn?" Kiều Y Y ngáp dài.

"Y Y, quan niệm thưởng thức sự vật của chúng ta khác nhau."

Kiều Y Y bĩu môi, "Cái này gọi là bù đắp cho nhau có được hay không! Nếu là một đôi tình nhân nhìn sự vật cùng một quan điểm, thì

không thú vị nhiều, bạn trai nói, a, lá rụng thật đẹp, bạn gái nói, đúng vậy, trông thật đẹp.... Anh đoán xem, tiếp đó sẽ như thế nào?”

Sóc Phong chau mày, “Tiếp đó sẽ như thế nào?”

“Kế tiếp là anh nhìn em, em nhìn anh, hết chuyện rồi!” Kiều Y Y vừa nói, vừa hung hăng gắt giọng đánh anh.

“Ha ha...” Anh cười ra tiếng, “Quả nhiên em không phải là người bình thường, giải thích thật đặc biệt!”

“Cái rắm! Đừng cho là em không nghe ra anh đang cười nhạo em!” Kiều Y Y đang buồn ngủ cũng đã tỉnh, cảm thấy rất bất mãn với anh, cô nói: “Tự cho mình thanh cao!”

Anh càng cười lớn tiếng hơn khi Kiều Y Y đánh anh thêm mấy cái, “Lười nói với em, anh muốn ăn lẩu!”

“Đúng, anh làm cho em ăn! Nhanh, nhanh lên một chút, em sắp chết đói rồi!” Cô nói lớn.

“Vâng” Anh mệt nhọc trả lời.

“Giá giá! Mau! Ngựa lớn!” Cô kêu lên

Sóc Phong bị cô chọc vui, phối hợp giả bộ tiếng ngựa kêu, lập tức cô ngẩn người, đột nhiên tuôn ra tiếng cười, người đi đường bên cạnh bị cô làm cho sợ hết hồn.

Sóc Phong “Chở” cô, mau mau rời đi, để tránh dọa nhiều người hơn.

Về đến nhà, Kiều Y Y được đặt trên ghế sa lon, Sóc Phong đi đến nhà bếp, sắp sửa nấu giận rồi, mà cô thì chống cằm lên nghiên cứu nhà anh, hai mắt giống như ra đa dò xét.

Phong cách phòng của anh hoàn toàn khác so với phòng của cô, phòng của cô thì chỉ tùy ý, mà anh đầu vào đó, dọn dẹp ngăn nắp, không khí lịch sự, nhã nhặn khắp mọi nơi.

Cô quan sát một hồi lâu, lại đi tới trong phòng ngủ của anh, nhìn chiếc giường màu xanh đen, cô không chút do dự nằm lên.

Nằm ở trên giường, Kiều Y Y buồn ngủ, cô từ từ nhắm mắt lại.

“Y Y, không khác lắm...” Thật vất vả Sóc Phong mới tìm được cô, cô lại nằm ở trên giường ngủ say, anh nở nụ cười, đi tới lấy chăn đắp kín cho cô.

Anh không biết khi cô ở trước mặt người khác là dạng gì, nhưng cô ở trước mặt của anh giống một đứa bé, thích chơi đùa, khi mệt mỏi lại nằm ngủ ở bên cạnh anh.

Sóc Phong nhẹ nhàng đi ra ngoài, đóng kín cửa, đi tới phòng khách, anh tựa vào ban công, rút một điếu thuốc, không phải anh nghiện hút thuốc lá, nhưng... đôi khi, hút thuốc chỉ là vô ý thức, nhìn làn khói, suy nghĩ của anh cũng bay theo.

Cho đến khi có một cánh tay trắng nõn lại gần, giành thuốc của anh, rồi dập tắt.

“Đã thức rồi hả?” Theo bản năng anh nhìn đồng hồ, đã bảy giờ rồi, thế là anh đã đứng ở trên ban công ngăn người một tiếng rồi.

“Bị anh hun khói đến thức!” Kiều Y Y buồn buồn nói.

“Hả, thật xin lỗi.” Nếu khói thật sự có thể hun đến cô, vậy thì trái đất cũng sẽ không phải hình tròn.

“Bớt hút thuốc!” Cô nói nhỏ: “Đến lúc đó nhe hàm răng vàng vàng ra, xem em còn muốn anh nữa không!”

“Yên tâm, sẽ không thành màu vàng đâu!”

“Hừ, rất nhiều đàn ông đều nói đầu mình không bị hói nhưng cuối cùng cũng trọc đó thôi! Nói chi là mấy cái răng!”

“Đúng, đúng.” Hấn gật đầu tiếp thu, “Ăn cơm không?”

“Chết đói!” Kiều Y Y vừa rống vừa kêu, Sóc Phong nghe vậy thì ngoan ngoãn hóa thân thành người đàn ông của gia đình.

Khi Sóc Phong xoay người rời đi, cô ném điều thuốc còn dư lại vào trong thùng rác, dí dỏm le lưỡi.

Sau khi ăn xong, Kiều Y Y ngồi trên ghế sa lon, vừa ăn kem, vừa nhìn ti vi chăm chăm.

“Không lạnh?” Sóc Phong hỏi, hình như ăn kem giữa mùa đông là sở thích của cô, mỗi lần anh đi siêu thị mua đồ thì cô luôn luôn muốn anh nhân tiện mua về.

“Không lạnh đâu! Có gì thì mở lò sưởi ra thôi!” Ánh mắt của cô chớp lên chớp xuống.

Anh cong cong đôi môi, “Chính vì như vậy mới cảm thấy kỳ lạ hơn!” Anh bắt chước cô, cũng ăn một miếng, hàm răng bị lạnh đến tê dại, anh lắc đầu một cái, cố gắng đuổi ý lạnh trong đầu ra.

Cô nhìn thấy thế, ở bên cạnh cười ha ha, ngay sau đó anh tiến tới bên miệng của cô, “Nhìn anh không nhìn được cười mà!” Anh đút kem trong miệng còn chưa ăn hết vào trong miệng của cô.

Kiều Y Y không sợ lạnh, cô hớn hở tiếp nhận, chẳng qua ý đồ chính của anh không phải là để cho cô ăn kem, “Hàng hóa đã đưa đến xong, sao còn chưa rút?” Cô nhú mào dừng lại trên bờ môi anh.

“Thưa cô, cô còn chưa trả phí chuyển phát!” Sóc Phong nói giọng khó nghe.

Cũng đúng, thường ngày anh điềm tĩnh, nhưng khi chơi điên lên, ngay cả Kiều Y Y cũng bại phục, cô nũng nịu đẩy anh ra, anh lập tức nhào lên, cố ý muốn cô “Trả tiền”

Cô cười ha ha né tránh, nhưng mà anh lại giống như một con rắn nhạy bén, sao có thể buông tha con mồi đã nhắm trúng, thề không thả, cuối cùng cô cũng hết cách, đành hé miệng ngoan ngoãn “Trả tiền”.

Anh vẫn chưa liếm hết đôi môi, “Ăn kem như vậy ngon hơn!”

CHỈ MUỐN LÀM ÔNG XÃ CỦA EM

Kim Tinh

www.dtv-ebook.com

Chương 4+2

Editor: Cua Rang Me

Không biết xấu hổ! Kiều Y Y liếc anh một cái, xoay người không để ý tới anh, tập trung xem ti vi, người đàn ông phía sau ôm lấy cô, cùng cô xem ti vi. Mặc dù anh cho là tiết mục ti vi không có gì bổ ích, nhưng thỉnh thoảng anh vẫn tình nguyện xem với cô.

Không lâu sau, người đàn ông phía sau giống như sâu róm vậy, bắt đầu giãy dụa, Kiều Y Y quay đầu liếc mắt một cái, "Anh làm gì đấy?"

"Không có, kem vừa ăn có tinh rượu sao?" Mặt anh ửng hồng nói.

Kiều Y Y trêu ghẹo nói: "Rượu làm kem? Sáng kiến không tệ....." Nhưng không bao lâu, sự hài hước của cô lập tức biến mất, cô quay đầu lại, không ngờ thấy mặt Sóc Phong đỏ bừng rực, vô cùng dọa người, "Sóc Phong, anh làm sao vậy?"

"Chết tiệt!" Hô hấp của anh rất nặng nề.

"Anh bị dị ứng với cồn?" Kiều Y Y kinh ngạc nói, đột nhiên cô nghĩ đến lúc trước khi trở về cô có mua một cái bánh ngọt nhỏ, cô kinh ngạc nhìn anh, "Bánh ngọt vừa mới mua là hương rượu chocolate....."

Anh bị dị ứng với cồn, cô không biết, nếu như sớm biết, tuyệt đối cô sẽ không mua!

"Thuốc đâu? Anh có thuốc không?"

Sóc Phong lắc đầu, sắc mặt đỏ rùng rục, đầu óc cũng càng ngày càng mơ hồ, ấn tượng cuối cùng của anh là tiếng bước chân gấp gáp, giọng nói không rõ ràng của Kiều Y Y và tiếng đóng cửa nặng nề.....

Ngày thứ hai, bệnh sởi dị ứng của Sóc Phong giảm đi một chút, Kiều Y Y mới yên tâm, nhìn người đàn ông đang ngủ say, cô không nhịn được cảm thấy buồn cười. Anh lại có triệu chứng này, cô có ý nghĩa không lẽ cả đời anh cũng không thể uống rượu? Vậy thì cô sẽ không cần lo lắng anh bị say rượu đến mất lý trí!

Chắc chắn là Sóc Phong không biết, chuyện này với anh mà nói là một chuyện rất khổ sở, nhưng với Kiều Y Y thì đó là một chuyện tốt.

Ngày hôm sau, bọn họ nói tới chuyện này, Kiều Y Y chế nhạo nói, "Xem ra cả đời anh sẽ không biết cái gì là lạc thú rồi!" Mặc dù cô không hiểu vì sao đàn ông lại thích nâng cốc và hút thuốc, nhưng hai thứ này đối với người đàn ông mà nói thì đó là niềm vui thú không thể thiếu.

"Không tồi." Sóc Phong bình tĩnh trả lời.

Cô lại gần bên lỗ tai anh nói nhỏ, "Sau này nếu anh ra ngoài...., chắc chắn là tự nguyện!" Anh cũng sẽ không giống như những người đàn ông khác "Say rượu làm bậy".

Anh nhìn chăm chăm cô, "Anh là loại người như vậy sao?"

Cô nghiêm túc gật đầu một cái, "Rất giống!"

Sóc Phong cong ngón trỏ lên, hung hăng chỉ vào cái trán sáng bóng của cô, "Nói hươu nói vượn!"

Kiều Y Y kêu đau xoa trán, "Bớt dị ứng một chút, bắt đầu ức hiếp em rồi!" Cô không khách khí thừa dịp anh không chú ý, đá vào bắp chân của anh một cái.

Anh vội vã tránh ra, bắt được bắp chân đang đưa không ngừng của cô, “Đá nữa, anh sẽ ném em từ trên đây xuống!”

Cô cười to, “VẬY là anh muốn được lên trang đầu tin tức rồi, tiêu đề là, một người đàn ông xảy ra cãi vã với bạn gái, kết quả là trong cơn tức giận anh ta xem bạn gái là đồ bỏ mà ném đi...”

Sóc Phong lấy tay che miệng của cô, “Em còn nói bậy nữa, anh sẽ...”

“Như thế nào?” Kiều Y Y không sợ chút nào

Anh cười uy hiếp một tiếng, nắm được cằm của cô, “Mấy ngày nay quá cứng chiều em, em đã trèo lên đầu anh rồi!”

Cô không sợ! Ngược lại còn bày ra bộ dáng điềm đạm đáng yêu, “Người ta rất sợ... ha ha...Ừm...”

Anh há miệng chặn miệng của cô lại, giống như ăn mật ong hương vị cực kỳ ngọt ngào, đầu lưỡi chui vào trong miệng của cô, tìm đúng lưỡi của cô, lập tức chế trụ được cô.

Kiều Y Y bị khí thế của anh làm hoảng sợ, không ngừng lui về phía sau, thế nhưng anh không dễ nói chuyện như vậy, chậm rãi mút, giống như chưa bao giờ được hôn phụ nữ, mặt cô đã đỏ lên tới mang tai, đây cũng không phải là lần đầu tiên hôn môi, nhưng cô vẫn bị loại người như anh đối khát hôn đến xấu hổ, cô đẩy đẩy lồng ngực của anh, ý bảo anh tránh ra.

Sóc Phong buông bỏ vai của cô ra, cô vừa thở phào nhẹ nhõm thì anh hung hăng bước tới ôm lấy cô, thiếu chút nữa đã làm cô bị sốc hông, nhìn mặt cô đỏ lên, anh vừa ôm cô vừa cười ha hả “Xem em còn dám quậy phá nữa không”.

Cô mím môi, “Không dám! Ngô Hoàng uy vũ!” Anh vui vẻ hôn cô thêm mấy cái, cô còn nói: “Lần sau cũng không dám cho người ăn mấ

món có rượu nữa!”

“Ừ.” Cũng tại anh sơ ý, hôm đó lúc ăn bánh ngọt, chocotale nồng mặc mùi rượu Brandy, anh vẫn ăn ngon lành, kết quả ở bên trong giống như núi lửa, toàn thân nóng lên, nằm suốt mấy ngày.

“Giống như một đứa bé!”

“Anh có điểm nào giống như đứa bé!” Anh khẽ cắn vành tai của cô.

“Đàn ông không thể uống rượu thì không phải đàn ông!”

“Ai nói?”

“Ba em nói!”

“Hả...”

“Không còn lời nào để nói?” Kiều Y Y che miệng cười nói: “Ba em thích nhất là tìm người uống rượu...”

Nghe cô nói chuyện về người nhà, Sóc Phong không có ghét bỏ, thậm chí còn chủ động hỏi thăm: “Nếu anh không uống, có làm ba em mất vui không?”

“Sẽ không đâu!” Cô xấu hổ nhìn anh, “Nhiều nhất chính là không thích anh thôi!” Nhìn bộ dạng thất bại của anh, tâm tình của cô trở nên tốt hơn.

Cô đưa tay nâng cằm của anh lên, “Hỏi em chuyện này làm gì? Muốn gặp ba em sao?” Gặp người lớn, hình như hơi bị sớm quá.

Anh chau mày, “Em nghĩ sai rồi!”

“Hả?” Bây giờ thành cô nhú mày rồi.

“Anh chỉ lo lắng không ai muốn cưới em thôi, đến lúc ấy ba em sẽ tùy tiện chọn một người đàn ông nào đó cho xong!” Sóc Phong đe dọa.

Kiều Y Y không vui, cười lạnh một tiếng, “Cảm ơn anh đã nghĩ cho em.”

Anh vô liêm sỉ trả lời, “Không sao.”

Cô đứng lên, “Em thấy tối nay cứ ăn sò hấp rượu Ý đi...” Cô đi ra ngoài, “Trong tủ lạnh còn một ít bánh ngọt vị rượu chocolate, làm đồ ăn vặt là được...”

Sóc Phong nhìn cô đi xa, cười ngã trên giường, nghe cô nói các thức ăn chứa rượu. Nếu anh ăn thức ăn cô nói thật, thì chắc sẽ không thấy được mặt trời vào ngày mai rồi.

Ở trên bàn com, dĩ nhiên anh nhìn thấy thức ăn không phải như lời cô nói, anh cong môi, không có bất kỳ khiêu khích nào, ở bên tai của cô nói nhỏ, “Em thật tốt với anh.”

Kiều Y Y đỏ mặt, cho là Sóc Phong lại không đứng đắn đùa giỡn cô, cho anh hưởng một cái cùi chỏ, nhìn anh đau đến ôm ngực rên không ngừng, cô không hề để ý tới, “Ăn cơm thôi!”

Lúc đêm khuya, ánh sáng từ vầng trăng lưỡi liềm kín đáo chiếu trên giường, người đàn ông cao lớn giống như một con mèo co ro, trên trán của anh toát ra những giọt mồ hôi nho nhỏ, chau mày lại, nói mê sảng.

Thình thoảng anh trần trọc trở mình, bàn tay nắm thành quyền, đôi mắt đóng chặt đột nhiên mở ra, vẻ mặt kinh hãi giống như trong phim ảnh, người hoảng sợ giống như bị quỷ đeo bám.

Sóc Phong nhìn chằm chằm lên trần nhà, thật lâu sau, anh mới lấy lại tinh thần mở đèn bàn, nhanh chóng xuống giường, mặc thêm áo khoác, như

gió lốc rời khỏi phòng.

Kiều Y Y ngủ rất ngon, cô ngủ đến mức chảy nước miếng, tiếng chuông cửa chói tai reo không ngừng, cô hoàn toàn không muốn mở mắt, đôi mắt đau đau nói cho cô biết, thời gian ngủ của cô còn chưa đủ.

Cô dụi mắt, xác định không nghe nhầm, giống như một lão thái thái tám mươi tuổi bước xuống giường, đi tới cửa mở cửa, cô nhìn thấy người đàn ông trước cửa, anh cực kỳ tức giận, hình như xảy ra chuyện gì rất lớn.

CHỈ MUỐN LÀM ÔNG XÃ CỦA EM

Kim Tinh

www.dtv-ebook.com

Chương 4+3

Editor: Cua Rang Me

Kiều Y Y cho là không có chuyện gì có thể còn quan trọng hơn so với ngủ, trừ chuyện nguy hiểm sinh mạng. Vì vậy cô hít sâu một hơi, ngay sau đó sẽ phải mở miệng mắng to, nhưng cô không có cơ hội, Sóc Phong bước một bước dài, đẩy cô vào trong phòng, muốn bước tới đỡ phần eo của cô, lúc này, rốt cuộc cô phát hiện ra anh hơi khác thường, đầu anh đầy mồ hôi, hình như là vận động quá độ.

Cô không khỏi lo lắng hỏi: "Sao vậy?"

Sóc Phong không nói gì, dùng sức ôm lấy cô, giống như là muốn nhét cô vào trong thân thể mình, anh thở hỗn hển, cô có thể tinh tường cảm thấy tiếng tim đập kịch liệt của anh.

Kiều Y Y không dám phản kháng, hoặc nói gì, cô hoàn toàn không thể nhúc nhích được, cả người bị anh ôm chặt, không chừa một khe hở, cô cũng không dám thở sâu, bởi vì anh đã chiếm cứ hô hấp của cô.

Anh đưa chân đóng cửa lại, hôn cô kịch liệt, hình như muốn một chút ấm áp từ đôi môi cô, cô cũng làm theo ý anh, cô không biết anh bị làm sao, nhưng cô biết anh cần cô.

Lúc này Sóc Phong yếu ớt giống như một đứa bé, cô chưa từng hỏi quá khứ của anh, một cô gái thông minh không nên hỏi quá nhiều, cho dù trong lòng vô cùng tò mò, trong đầu không ngừng tưởng tượng sinh động

vài loại phiên bản về chuyện xưa, nhưng cô vẫn biết quản lí tốt miệng của mình.

Cứ thuận theo tự nhiên thôi!

Cho đến khi đôi môi của Kiều Y Y đã tê rần, Sóc Phong mới buông lỏng cô ra, vẫn thở hỗn hển, "Anh mới vừa gặp ác mộng."

Giọng của anh thật thấp ở trong phòng cực kỳ yên tĩnh, cô cũng giống như anh không tốt hơn chỗ nào, miệng và mũi cố sức hít thở, "Em... em..... Không có chuyện gì....."

Tay của cô vỗ nhẹ lưng anh, chỗ đó vừa rộng lại dày, mà tay của cô lại ngắn, tư thế này khiến cô phải cố hết sức.

Lý do của Sóc Phong rất buồn cười..... Cũng không phải là đứa trẻ ba tuổi nữa, gặp ác mộng cần phải tìm người để ôm ấp, hôn nhẹ sao? Nhưng Kiều Y Y không cười nhạo anh, giọng nói nữ tính giờ khắc này bắt đầu phát huy tác dụng trấn an.

Hô hấp của anh không còn kịch liệt nữa, dịu xuống, anh đưa tay kéo tay của cô xuống, hôn nhẹ tay của cô, thở ra hơi nóng như muốn hòa tan băng tuyết. Cô không phản kháng, mặc cho anh hôn tay mình, cảm thấy đầu ngón tay hơi ươn ướt, mặt cô không khỏi đỏ lên, anh hôn đầu ngón tay của cô, dùng đầu lưỡi mềm mại nhẹ nhàng ngậm, hút.

"Đừng....." Kiều Y Y ngượng ngùng, cô muốn thu tay, nhưng anh lại không cho, cố chấp liếm qua mỗi ngón tay của cô, rồi mới buông tay cô ra.

Tay trái của anh vén tóc trên mặt cô ra sau tai, "Hù dọa em sao....." Không giống đùa giỡn như lúc trước, anh đang nghiêm túc.

Kiều Y Y dí dỏm trả lời một câu, "Nếu mà dễ dàng bị anh hù sợ như vậy, vậy thì quá mất mặt rồi!"

Sóc Phong cười, ánh mắt sáng quắc mà nhìn Kiều Y Y, anh khẽ tựa vào vai của cô, nhẹ giọng nói: "Tối nay, để cho anh ở lại chỗ này, có được không....."

Được, hay là không được đây?

Trên giường đơn màu hồng, cô gái nhu mì nằm lỳ ở trên giường, mặc cho người đàn ông ở phía sau, hôn từng cái nóng bỏng vào lưng cô, khiến cô phát ra những tiếng rên rỉ nhỏ.

Sóc Phong không chỉ hôn, anh còn thích liếm láp cô, phần lưng của cô giống như tuyết, ăn ngon hơn kem, nhất định phải liếm mới có thể hưởng thụ.

Thật sự Kiều Y Y không chịu nổi khi trong phòng tràn đầy những âm thanh kỳ quái như vậy, cô liều mạng dùng gối đầu chụm lại ngăn cản tiếng rên của mình, nhưng anh lại bá đạo không cho, vật nam tính bành trướng khiến anh phải tách hai đầu gối của cô ra.

"Á!" Hai mắt cô nhắm nước nhìn về phía anh, "Đừng nhìn mà..." Giọng nói mềm mại của cô chỉ thúc đẩy anh điên cuồng hơn, anh cúi đầu xuống, ngậm lấy hai quả dâu nhỏ không ngừng hấp dẫn ánh mắt của anh. Cô nhẹ hô lên một tiếng, lấy tay đẩy anh ra; lúc này anh đang hưng phấn, sao có thể để cho cô lùi bước được. Một tay anh bắt lấy cổ tay mảnh

Khánh, đè chặt ở trên đỉnh đầu của cô. Cô “ưm” một tiếng, tư thế này khiến cho động tác hấp mút của anh thật dễ dàng.

“Sóc Phong...” Kiều Y Y đỏ mặt vận vẹo cơ thể, làm anh cắn mỗi lúc một hăng say hơn. Cô càng tránh, anh càng thêm dùng sức, về sau, toàn thân cô mềm nhũn, anh mới nhả quả dâu nhỏ ra. Cô mặc cỡ không dám cúi đầu nhìn, tuy rằng không thấy, nhưng cô biết chắc chắn đã bị mút đến đỏ rồi. Hơn nữa phía trên còn cảm thấy ẩm ướt, khi cô còn đang xấu hổ thì anh đã dời sang chỗ khác.

Đầu ngón tay thô ráp của anh không ngừng khám phá ở trên hoa huyệt, anh nhắm mắt lại, dựa vào cảm giác mà lục lọi thân thể cô. Đi xuyên qua rừng rậm, tới cuối khu rừng, nhẹ nhàng thăm dò dòng nước suối đang chảy ra kia.

Sóc Phong mở mắt, đôi mắt sáng rực thắm đẫm tình dục như muốn cắn nuốt cô. Kiều Y Y thở hỗn hển, không có phản kháng, mềm mại giống như một con cừu non, làm cho anh cảm thấy thương tiếc, lại muốn hung hăng giày xéo. Anh cúi đầu tìm tới đôi môi cô, dùng lực thật mạnh mà cọ sát, đồng thời tay cũng chậm rãi thăm dò nơi tư mật hấp dẫn, trong tiếng thở uể uải chuyển của cô mà khẽ đi vào thăm dò.

Sóc Phong thả tay Kiều Y Y ra, cô lập tức nắm chặt lấy ga giường dưới thân, cảm giác ở trong cơ thể đang có một luồng cảm xúc không ngừng mở rộng, khuếch tán. Cô nhắm chặt mắt lại, giữa nụ hôn mãnh liệt của anh mềm mại thở khẽ. Anh rời khỏi đôi môi cô, nhìn cô đỏ bừng hai má, gương mặt say mê.

Cự long to lớn chống đỡ ở phía trước hoa huyệt, dưới ánh mắt chăm chú của cô, anh thẳng lưng tiến vọt vào. Kiều Y Y không kịp kêu đau, anh cũng không cho cô có thời gian để thích ứng, động tác lập tức trở nên suồng sã. Bàn tay đang nắm chặt ga giường buông ra, cô ấn chặt móng tay mình vào bắp thịt mạnh mẽ của anh. Sóc Phong thở dốc vì kinh ngạc, cô tức giận nhìn anh chăm chăm, trách cứ anh không dịu dàng. Nhưng anh không những không có tỉnh lại mà còn xốc người cô dậy, bế cô ngồi lên người của anh. Dùng động tác thúc mạnh từ dưới lên mà vùi sâu vào trong cơ thể cô. Thân thể vừa tê dại lại vừa chua xót, Kiều Y Y chỉ cảm thấy cơ thể như muốn nổ tung. Dường như đau đớn đã không còn, cô hít hít mũi, vẻ mặt buồn bã, kiêu my nhìn anh: Sóc Phong hôn nhẹ cằm của cô,

“Không thoải mái sao?” Kiều Y Y khẽ đấm anh một cái, gương mặt giống như đang uống say, đỏ bừng rực, anh trộm cười một tiếng, sử dụng động tác mạnh mẽ giày vò không ngừng thúc mạnh, đè ép vào chỗ sâu nhất.

Thịt non của cô bị anh không ngừng cuốn ra giày xéo, nhưng sức lực của anh vẫn không hề giảm bớt đi chút nào, “Chậm một chút... Chậm...” Chậm? Chậm như thế nào? Từng tế bào trên cơ thể anh đều kêu gào muốn anh ra sức đoạt lấy cô. Phải làm, làm, làm cho đến khi cô khóc, đến khi anh không nhắc nổi thắt lưng lên nữa mới thôi...

“Đủ rồi! Đủ rồi... Sóc Phong...” Cái mũi nhỏ của Kiều Y Y hồng hồng, khuôn mặt đỏ ửng do được “yêu thương” quá độ, mà anh vẫn không buông cô ra. Ngực của cô thật trướng, chân cũng mỏi nhừ, đặc biệt là nơi ân ái, vừa đau đớn vừa tê dại, giống như bị cọ sát mất một lớp da. Mà Sóc Phong lại giống như không nghe thấy, coi cô giống như nữ lực sĩ vô địch, có thể tùy ý hành hạ. Cô không còn nhớ rõ đây là lần thứ mấy hai người hoan ái rồi, chỉ biết rằng nếu tiếp tục làm nữa thì cô sẽ “túng dục quá độ” mất (buông thả dục vọng).

Kiều Y Y lại bị đặt ở phía dưới, anh chiếm lấy cô bằng tư thế hoan ái nguyên thủy, bấp chân vô lực bị anh dùng tay cố định, vòng ở ngang hông. Cô cắn nát môi dưới, sau mỗi một lần lay động, gót chân lại mượn lực quán tính mà đập vào cái hông đang vênh cao của người nào kia.

“A...” Hai người đồng thời kêu lên. Thân thể Kiều Y Y không ngừng run rẩy, mà phái nam to lớn ở bên trong cơ thể cô không ngừng phun ra dịch nóng, rót đầy vào chỗ sâu nhất, trên mặt của anh mang theo ý xấu hổ.

“Đáng chết!” “Sóc Phong, dừng mà...” Nhan lúc anh còn có một chút lý trí, cô vội vàng cầu xin tha thứ. Sóc Phong lại ủ rũ cúi đầu tựa vào cơ thể cô, bất mãn lắm lắm, “Còn chưa đủ...” “Lần sau, lần sau đi!” Kiều Y Y nghe vậy thì kinh hãi.

“Được rồi...” Anh cực kỳ miễn cưỡng đồng ý, lúc cô đang thở phào nhẹ nhõm thì lại bổ sung thêm một câu, “Thực sự là em quá chặt, anh nghĩ đợi đến buổi tối là được rồi...” Như vậy thì cô ngủ làm sao?

“Ngủ đi...” Tay của anh lại bắt đầu rục rịch di chuyển trên cặp mông của cô, âm thầm ra ám hiệu, cô nào dám có bất mãn gì? Chỉ trách vận mệnh của cô không tốt, gặp phải một tên sói đã đói bụng rất lâu rồi.

CHỈ MUỐN LÀM ÔNG XÃ CỦA EM

Kim Tinh

www.dtv-ebook.com

Chương 5+1

Editor: Cua Rang Me

"Không tham dự triển lãm tác phẩm của anh thật sao?" Giọng của người phụ nữ nhẹ nhàng vang lên bên tai người đàn ông.

"Ừ!" Người đàn ông nằm ở trên giường, không do dự chút nào.

Kiều Y Y đã đồng ý với Sóc Phong, tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng anh "Xuất đầu lộ diện", nhưng cô muốn thử thái độ của anh, dù sao mỗi người đều có khát vọng danh tiếng!

"Không đi thật?" Cô lại hỏi.

Câu trả lời của anh là dùng gối che kín cả đầu, không muốn nghe bất kỳ vấn đề liên quan nào.

"Được rồi, được rồi, vậy em đi đây." Cô là người phụ trách triển lãm này, không có lý do gì mà không tham dự, trước khi đi, cô lại bổ sung: "Buổi tối em sẽ về hơi trễ, anh có đói bụng thì ăn trước."

Người đàn ông vẫn không có phản ứng, cô xoay người rời đi.

Tác phẩm của Sóc Phong được triển lãm bởi một tổ chức ở trong trung tâm thành phố, thực ra dựa theo phong cách làm việc của kỳ Kiều Y Y, cô không cần thiết phải có mặt. Chẳng qua cô rất muốn nhìn thái độ của mọi người đối với tác phẩm của Sóc Phong.

Người khác ngắm tác phẩm, Kiều Y Y đọc lòng người, hai mắt thẳng tắp nhìn vẻ mặt của mọi người, có khen có chê, cô hài lòng gật đầu một cái, như vậy thì được rồi, có tốt có xấu, tương đối có tính tranh luận.

Đang muốn đi qua thì một cô gái bên cạnh Kiều Y Y ngừng lại, phát hiện vẻ mặt cô gái đó có chút kì lạ, cô thật tò mò, vì vậy dừng bước, đứng ở bên cạnh cô ấy.

Bởi vì bên cạnh có thêm một người, cô gái liếc một cái, ánh mắt nhìn thấy bảng tên trước ngực của cô, cô ấy mới nhìn thẳng Kiều Y Y, "Xin chào, xin hỏi cô là nhân viên làm việc ở đây sao?"

Kiều Y Y gật đầu, "Đúng, có chuyện gì không?"

"Nhà thư pháp này tên là Sóc Phong sao?" Giọng của cô gái êm êm, nghe rất lọt tai.

Kiều Y Y rất thích giọng của cô ấy, "Đúng vậy....." Xem ra cô ấy đã thưởng thức tác phẩm của Sóc Phong, nếu không làm sao chủ động hỏi thăm? Kiều Y Y vui vẻ nói: "Sóc Phong là một nhà thư pháp mới, nhưng tác phẩm của anh ấy....."

Cô gái cắt đứt lời của cô..., "Làm sao có thể? Sóc Phong vốn chính là nhà thư pháp, nếu không phải là

cô gái thờ dài một cái, còn chưa nói hết.

Kiều Y Y nhướn mày, "Cô biết anh ấy?"

Cô gái không nói gì, nhìn chăm chăm tác phẩm trước mắt, ánh mắt giống như đốt ngọn lửa sáng chói mãnh liệt, muốn thiêu hủy tác phẩm, "Đúng, tôi biết anh ta..."

“Hả...” Thì ra là biết, Kiều Y Y mỉm cười, đương muốn nói chuyện về Sóc Phong với cô ấy thì cô gái đột nhiên xoay người, vội vã rời đi.

Kiều Y Y ngây ngốc đứng ở đó, không biết có chuyện gì xảy ra. “Xảy ra chuyện gì?”

“Chị Y Y, mời sang đây một chút, ở chỗ này có chuyện rồi!” Một trợ lý ở gần đó nhẹ giọng kêu.

“Ừ.” Kiều Y Y nhanh chóng quăng cảnh tượng này ra sau đầu, nhập tâm vào công việc.

Cô gái vừa đi khỏi hội trường, liền ngồi vào trong một chiếc xe màu xám tro.

“Thế nào? Sao trở về nhanh như vậy.” Người đàn ông ngồi chỗ tay lái hỏi, anh không có hứng thú với những thứ đó, chỉ đơn thuần đến đây với cô.

Đầu tiên là cô gái hít sâu một hơi, nhìn chăm chăm cửa sổ một lúc lâu, cô mới lấy lại tinh thần lạnh nhạt nói: “Anh ta xuất hiện...”

Người đàn ông ngồi ở ghế tài xế, gương mặt vui vẻ bỗng cứng lại, “Anh ta, anh ta...”

“Ừ, biến mất bốn năm, cuối cùng cũng xuất hiện.” Giọng cô gái hơi lạt.

“Trần Uyển!” Người đàn ông cau mày, “Em đừng nói với tôi, mấy năm này em vẫn không quên được anh ta!”

Gương mặt xinh đẹp của Trần Uyển nhìn người đàn ông đã ở bên cạnh mình nhiều năm nay, “Tôi chưa bao giờ nói tôi muốn quên anh ta.”

“Em!” Người đàn ông hơi bị nổi điên, đột nhiên đập tay lái một cái, Trần Uyên cũng không nhúc nhích, hình như đối với việc anh giận dữ đã thành thói quen.

“Tôi muốn đi về!” Trần Uyên như nữ vương cao quý, kiêu ngạo ra lệnh.

Người đàn ông nhìn nhìn cô chăm chăm, giống như muốn nhìn thấu cô, nhưng trên thực tế, từ khi biết cô đến bây giờ, chưa có một khắc nào anh hiểu được cô, nhưng anh không cam lòng.

Anh nắm chặt cằm của cô, hung hăng hôn môi của cô, Trần Uyên phản ứng kịp, cho anh một cái tát, người đàn ông quay đầu đi, khóe miệng bị chảy máu, “Lý Nhân Phong, anh nổi điên làm gì!”

“Tôi nổi điên? Người nổi điên chính là em đó! Em biết anh ta lâu như vậy, anh ta có nói yêu em không? Không có! Trần Uyên, cho tới bây giờ thì em vẫn đang nằm mơ giữa ban ngày...” Người đàn ông trong cơn thịnh nộ nói không lựa lời.

Sắc mặt Trần Uyên khó coi nhìn anh chăm chăm, “Anh biết tôi được bao lâu, chẳng lẽ tôi đã nói thích anh rồi sao? Không phải anh cũng giống như tôi sao, cam tâm tình nguyện tự tìm khổ... Á...”

Anh nắm thật chặt cổ tay của cô, trừng mắt thâm trầm nhìn cô, “Em nói lại lần nữa?”

Cô biết là cô đang làm tổn thương anh, nhưng giọng điệu của cô không thay đổi, “Anh và tôi đều thích tự tìm khổ như nhau...”

Tay của cô bị vứt ra, vẽ nên một đường cong xinh đẹp trên không trung, Lý Nhân Phong nhếch nhác không nhìn tới cô, “Cút đi! Trần Uyên, đừng để cho tôi gặp lại cô!”

Trần Uyên cười lạnh, “Nếu anh làm được thì hãy nói!” Nói xong, cô ưu nhã mở cửa xe rời đi.

Mặt người đàn ông không thay đổi nhìn cô gái rời đi, hai mắt nhắm lại, đột nhiên, anh mở hai mắt ra, mở sổ ghi chép số điện thoại di động, bên trong có một mã số.

Trần Uyên ở bên cạnh anh lâu như vậy, cô rất cao ngạo, sẽ cho là mình không dám chơi gái sau lưng cô, cho nên cô chưa bao giờ nghi ngờ xem qua điện thoại di động của anh... Hay nói cách khác, sự thật giống như cô vừa nói, hoàn toàn không quan tâm anh.

Lý Nhân Phong cười khổ một tiếng, Sóc Phong biến mất trong khoảng thời gian này, anh nghĩ là cho dù cô không lập tức yêu mình, tối thiểu cũng sẽ có chút gọi là tình cảm với mình, nhưng sự thật lại không phải vậy.

Anh nhanh chóng bấm điện thoại, khi đầu điện thoại bên kia tiếp nhận thì anh trực tiếp nói: “Chúng ta gặp mặt đi!”

Có một số việc, sẽ không bởi vì thời gian biến mất mà kết thúc, hơn nữa có vài người bản tính trời sanh cũng sẽ không bởi vì thời gian mà thay đổi, có người sẽ dễ dàng thay lòng, có người thoải mái sống qua ngày, có người thì cả đời cũng sẽ không thay đổi.

Lý Nhân Phong gặp được hai người, cộng thêm anh, được ba người, ba người cố chấp giống nhau, giữa bọn họ sẽ có kết cục như thế nào đây?

Anh đột nhiên kích động bật cười, trái tim khổ sở không thôi, người bên đầu điện thoại kia hình như yên lặng một hồi lâu, đợi đến khi anh sắp không nhận được thì người đàn ông bên kia lên tiếng, “Ừ.”

“Chỗ cũ, bảy giờ tối.” Lý Nhân Phong nói.

Đầu bên kia vang lên tiếng hít thở nặng nề, Lý Nhân Phong tự mình quyết định, “Quyết định như vậy!” Anh không cho Sóc Phong có bất kì cơ hội từ chối, cúp điện thoại.

CHỈ MUỐN LÀM ÔNG XÃ CỦA EM

Kim Tinh

www.dtv-ebook.com

Chương 5+2

Editor: Cua Rang Me

Buổi tối, lúc Kiều Y Y trở về, Sóc Phong không có ở nhà, cô cảm thấy kỳ lạ, bởi vì anh rất ít khi vắng nhà, nhưng anh là một trạch nam, cô cũng không phản đối việc anh đi ra ngoài.

Đàn ông không đi ra ngoài chơi là chuyện tốt, thân là bạn gái, có thể thả lỏng 1200 trái tim, nhưng nếu bạn trai giao tiếp quá ít, cô cũng không khỏi lo lắng.

Chẳng qua, hình như Sóc Phong không xem đây là vấn đề.

Kiều Y Y để túi xách trên ghế sofa rồi ngồi xuống, đầu tiên lấy điện thoại di động ra nhắn tin cho anh, như đã nói qua, chuyện anh có điện thoại di động đối với cô đúng là chuyện lạ.

Có một lần Sóc Phong không ở nhà, cô không tìm được anh, kết quả để cho cô sinh ra nhiều suy nghĩ, muốn mua điện thoại di động cho anh, nhưng mà sau khi anh trở về, vừa nghe đề nghị của cô, không gật đầu cũng không lắc đầu, mà lại thản nhiên lấy điện thoại di động từ trong túi ra!

Có thể nghĩ, khi đó Kiều Y Y khiếp sợ đến mức nào, từ đó về sau, cô lại thay đổi suy nghĩ về anh lần nữa, mặc dù anh trải qua cuộc sống như người hoang dã, nhưng anh còn là một người hiện đại, tối thiểu anh có thể tín dụng, có điện thoại di động, có máy vi tính, những thứ mà người bình thường có thì anh cũng có.

Nguyên nhân chủ yếu nhất vẫn là do cô xem thường anh.....

Tiếng chuông tin nhắn vang lên, cô mở ra xem, thiếu chút nữa là bị dọa rơi hàm răng, xem đi! Đã nói không thể xem thường anh, anh cũng có bạn bè..... Anh trả lời tin nhắn: Buổi tối có hẹn với bạn.

Chỉ sáu chữ đơn giản đã làm thay đổi suy nghĩ của Kiều Y Y về anh, à, thì ra anh cũng là một người bình thường, không phải là người hoang dã! Lại nói, tại sao cô phải xem anh như người hoang dã chứ? Đều do hình dạng của anh lúc ở trên núi quá mức sinh động, khiến cô đến bây giờ cũng không cách nào xem anh như là một người hiện đại.

Một nửa là trút cho hả giận, một nửa là khó chịu, cô trả lời một câu, không đưa bạn gái theo hả?

Nhắn xong, cô lại tự trách mình quá hẹp hòi..... Haiz, thật là mâu thuẫn! Chỉ có điều khi đọc tin nhắn của Sóc Phong, lập tức có cảm giác kỳ lạ, không phải là bạn bè rất quan trọng.

Vì vậy Kiều Y Y cố làm ra vẻ dè dặt, rộng rãi nói: đi chơi vui.....

Bên kia, Sóc Phong nhìn điện thoại di động cười, cô gái này cực kỳ đáng yêu, nụ cười này làm cho Lý Nhân Phong ngồi đối diện sửng sốt, anh không biết thì từ sau chuyện đó, Sóc Phong còn có thể cười.

Sóc Phong để điện thoại di động xuống, ngược mắt nhìn người bạn trước mặt.

Lý Nhân Phong giống như vô ý hỏi: "Bạn gái?" Cho dù anh không tin Sóc Phong còn thể nói yêu thương thêm lần nữa, nhưng trực giác của anh lại cảm thấy như thế.

"Ừ."

Một chữ "Ừ" thật đơn giản, lại làm cho ly cà phê trên tay Lý Nhân Phong nghiêng đổ, chất lỏng màu đen chảy ra, làm ướt quần của anh, nhưng Lý Nhân Phong không có bất kỳ cảm giác gì, "Cậu, yêu rồi hả?"

"Cà phê đổ ra ngoài....." Sóc Phong chỉ vào quần của anh ta.

Lý Nhân Phong vội vàng dọn dẹp, tùy ý đặt cái ly lên bàn, anh nhanh chóng rút mấy tờ giấy lau lau, vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi: "Có thật không?"

"Thật!"

Giờ phút này Lý Nhân Phong cười to, không phải là bởi vì Trần Uyển không có cơ hội, anh có cơ hội, mà là vì người đàn ông ở trước mắt, anh biết Sóc Phong đã từng có nhiều khổ sở, hiện tại anh vì Sóc Phong vui vẻ, anh thấp giọng nói, "Thật tốt quá!"

Sóc Phong cười không nói, lẳng lặng nhìn chăm chăm ly cà phê trước mắt đến gần người.

"Mấy năm này cậu khỏe không?"

Sóc Phong cười, có chút giấu cợt, "Lý Nhân Phong, từ khi nào thì cậu trở nên dài dòng như vậy? Muốn hỏi cái gì cứ hỏi đi!"

Ừ, mình còn lâu mới được cởi mở như cậu ta, Lý Nhân Phong nhìn ngoài cửa sổ, "Mấy năm này, tôi vẫn ở chung với Trần Uyển, cho đến cách đây mấy giờ trước, tôi còn đi với cô ấy, tôi lái xe đưa cô ấy đi xem triển lãm....."

Mặt Sóc Phong không chút thay đổi, giống như đang nghe tin tức khí tượng.

"Chúng tôi còn hôn môi!" Tròng mắt Lý Nhân Phong lại trở về trên người Sóc Phong, nhìn anh không có một chút dao động,

Anh cười khỗ, “Chỉ là cô ấy tát tôi một cái, bởi vì cô ấy biết cậu đã xuất hiện...”

Khi anh biết Trần Uyên muốn đi gặp người trùng tên trùng học Sóc Phong ở hội triển lãm thì trong lòng anh không khỏi lo lắng, nhưng anh không biết, càng không hy vọng chuyện sẽ xảy ra, thì 100% sẽ xảy ra, coi như trốn được mừng một cũng tránh không khỏi 15.

Quán cà phê yên tĩnh, ánh đèn màu vàng, người tùm năm tùm ba, thật đơn giản chỉ là thăm hỏi, hoàn cảnh xung quanh rất yên tĩnh, rất thoải mái, nhưng Lý Nhân Phong đứng ngồi không yên.

“Tôi không có hứng thú với Trần Uyên.” Sóc Phong nói thẳng, anh biết Lý Nhân Phong muốn nghe đáp án gì.

Lý Nhân Phong lắc đầu một cái, nhìn người đàn ông nho nhã trước mắt, người đàn ông trời sinh có năng lực hấp dẫn ánh mắt phụ nữ như vậy, cho dù anh thấy mình cũng không kém, nhưng kì lạ là anh vẫn không hấp dẫn được Trần Uyên.

“Sóc Phong, nếu như là trước, tôi cũng sẽ vì đáp án của cậu mà mở lòng, nhưng không, tối thiểu hiện tại sẽ không! Tôi mệt mỏi...”

Lại nói tảng đá dù cứng rắn đến đâu cũng sẽ có khe hở, mà anh thì có quá nhiều khe, nhiều đến nỗi khiến anh sắp bị vỡ tan nát.

Sóc Phong nhướn mày, “Vậy cậu hẹn tôi ra ngoài làm gì?” Mấy năm này, ngoài trừ có liên lạc với cha mẹ, thì còn có Lý Nhân Phong, không đề cập tới phụ nữ, thì bọn họ là thật sự bạn rất thân.

“Chỉ là gặp mặt bạn tốt thôi.” Lý Nhân Phong nho nhã mà cười.

Sóc Phong không nói thêm gì, “Tôi rất khỏe.” Mỗi người đều cho là anh không khỏe, nhưng không có, anh rất tốt.

Tròng mắt Lý Nhân Phong nhìn rõ khớp xương ngón tay của mình, >. Trước khi đi muốn nhìn thấy Sóc Phong, có lẽ lúc này chưa xác định, nhưng bây giờ anh biết rõ mình cần phải làm gì, “Sau này có lẽ không trở về nữa.”

Sóc Phong cười, hiểu ý tứ của đối phương, anh trêu ghẹo nói: “Như vậy cậu cũng không tới hôn lễ của tôi?”

Không trở lại, không muốn gặp lại Trần Uyển, Lý Nhân Phong cũng không thể để Sóc Phong xem thường, “Người anh em! Tôi muốn đi một thời gian!” Cầm được thì buông được, những lời hoa mỹ này nói ra thật dễ, nhưng làm được hay không lại là một chuyện.

Sóc Phong nhún nhún vai, không nói lời nào.

“Này, nói cho tôi nghe một chút về người phụ nữ của cậu đi!” Tay Lý Nhân Phong chống cằm.

Sóc Phong mím môi không muốn nhiều lời, nhưng khóe miệng vô tình nở nụ cười, làm thế nào cũng không gạt được ánh mắt Lý Nhân Phong. Lý Nhân Phong khe khẽ thở dài, nếu nói Sóc Phong cầm được thì buông được, như vậy anh cũng có thể.

“Nói với tôi một chút xem, ý tưởng nào đã làm cho cậu ở thôn đã nhiều năm như vậy?” Lý Nhân Phong cười ha ha chọc anh.

Sóc Phong uống một hớp cà phê, “Không thể truyền lại bằng lời nói, cậu tự trải nghiệm đi!”

Đã lâu không gặp, hai người ngồi ở trong quán cà phê trò chuyện rất lâu mới rời đi, khi Lý Nhân Phong lái xe đi trước, anh tốt bụng cho Sóc Phong một lời khuyên, “Nếu Trần Uyển biết cậu đã trở về rồi, chắc chắn cô ấy sẽ đi tìm cậu...”

“Ừ!” Sóc Phong tiếp nhận ý tốt của bạn tốt.

Khi Sóc Phong về đến nhà, cô bạn gái Kiều Y Y của anh đang chơi điện tử, phần cơm còn lại bên người chứng minh cô đã giải quyết xong cơm tối rồi.

“Gọi từ bên ngoài à?” Anh vừa cởi áo khoác, vừa đến gần cô.

Cô rất bận rộn, không có thời gian trả lời anh, loạn xạ gật đầu một cái, hai mắt nhìn chăm chăm màn hình, một khắc cũng không rời, người đàn ông ngồi lên chiếu với cô, đôi tay ôm chặt phần eo của cô.

Cô không có cảm giác nào, hai mắt đánh giết đến đỏ cả lên, nhe răng trợn mắt nhìn trước màn hình, một bộ hiếu chiến, thích đánh nhau, bộ dáng thích gây gổ, giống như Mẫu Dạ Xoa tái thế.

Sóc Phong ngậm lỗ tai cô, cố gắng làm cô chú ý, cô bớt chút thời gian đánh anh, “cút ngay!” Không thấy cô rất bận ssao?

“Anh đã trở về!” Anh nói nhỏ ở bên tai cô.

“Em thấy rồi!” Trong lòng cô run sợ nhìn trước màn hình, giống như đó chính là thời khắc sinh tử.

Anh không vui, vốn là khi trở về tâm tình của anh cũng không tệ lắm, “Chơi game rất vui sao?”

“Đánh xong cửa ải là em được qua thành rồi, anh tránh qua một bên đi!” Vốn Kiều Y Y cũng không muốn chơi nghiêm túc như vậy, nhưng Sóc Phong không có ở đây, cô lại rất nhàm chán, mới bắt đầu chơi game.

Có lẽ vì đã lâu không đụng đến game, cho nên chưa tới 3 phút cô đã bị cuốn vào, ngay lúc thời điểm cao trào, anh làm cái quái gì đó không biết!

Sóc Phong buông cô ra, xoay người rời đi, Kiều Y Y không để ý anh, tập trung chơi game, một lát sau, cô nghe được tiếng trong phòng tắm truyền ra.

“Nhanh, nhanh!” Cô híp mắt, đang lúc đại công cáo thành thì *pụp*! Màn hình tối đen rồi...

“Á! Chuyện gì xảy ra!” Kiều Y Y nổi điên đứng lên

CHỈ MUỐN LÀM ÔNG XÃ CỦA EM

Kim Tinh

www.dtv-ebook.com

Chương 5+3

Editor: Cua Rang Me

Sóc Phong đã tắt nguồn điện, không một chút đau lòng nói: "Đi tắm thôi!"

Cô nguy hiểm nheo mắt lại, giống như muốn phun lửa, "Là anh giờ trò?"

"Đi thôi, bảo bối." Anh thân mật ôm cô.

"A a a! Em muốn giết chết anh!" Cô nhảy lên trên lưng anh, như con khỉ giương oai trên người anh, nhưng anh lại bình tĩnh giống như không cảm giác được sự phẫn nộ của cô.

"Ngoan, nên tắm, rồi ngủ!" Sóc Phong kéo cô xuống, ôm ngang cô rồi đi tới nhà tắm.

Kiều Y Y tức giận cắn anh, cắn, gặm, không ngừng như muốn xé một lớp da của anh xuống, nhưng anh vẫn cứ hời hợt, lông mày không có nhú một cái.

"A!" Cô bị anh ném vào trong nước nóng, lập tức đầu của người nào đó bị ướt như chuột lột, lau nước trên mặt, tầm mắt thấy rõ rang, cô tức giận mắng to: "Sóc Phong! Anh mau về nhà anh đi!"

Mặc dù hai người là hàng xóm, nhưng anh lại vô liêm sỉ thường ngủ ké nhà cô, còn làm thêm một bộ chìa khóa nữa, nhưng mà anh cũng không

có bỏ phòng của mình. Bởi vì ngay tại lúc người con gái nào đó tức giận, anh sẽ giống như con rùa đen rút cổ bị nữ hủ nhân đá về nhà.

Nhưng hôm nay Sóc Phong không thuận theo nguyện vọng của Kiều Y Y, vì cô chưa tức giận thật, anh nhanh chóng cởi quần áo xuống, rồi nhảy vào trong bồn tắm, bọt nước văng lên tung tóe trên mặt cô, cô kêu lên một tiếng, anh trần truồng ôm lấy cô, thở hỗn hển hung hăng hôn cô.

"Buông tay!" Cô đẩy anh ra, nhưng Sóc Phong không quan tâm đến, anh nhanh chóng cởi hết quần áo của cô, không cho cô không gian để thở, hung hăng hôn đến khi cô thở không nổi mới thôi.

Miệng Kiều Y Y hít sâu, ngồi ở trong bồn tắm, quần áo trên người bị anh cởi hết sạch, cô sắp chết ngộp, đâu còn để ý đến quần áo nữa!

"Xảy ra chuyện gì?" Anh hôn lên trán của cô.

"Không có việc gì!"

"Em chưa bao giờ chơi điện tử!" Mua đồ chơi điện tử cũng chỉ là tùy tiện vào lần bọn họ đi dạo phố.

"Bây giờ thích!"

Ánh mắt thâm thúy Sóc Phong

Nhìn cô một cái, "Bởi vì anh đi ra ngoài, em cảm thấy không được vui?"

"Em không có dễ giận như vậy!" Kiều Y Y tiến lên trước, cắn một cái vào bả vai anh.

"Vậy thì vì cái gì?" Lòng của phụ nữ như kim dưới đáy biển, thật là khó hiểu quá!

Cô khẽ cắn môi, khó xử liếc anh mấy lần, hỏi “Trong nhà của anh gồm có những ai?”

Mặc dù không rõ vấn đề của cô, anh vẫn ngoan ngoãn nói: “Cha mẹ anh ở nước ngoài, anh là con một.”

“Ừ.” Cô đáp một tiếng, sau đó lại không lên tiếng.

Cô chỉ “Ừ” một tiếng, hình như có chút không hiểu rồi, “Em muốn gặp cha mẹ của anh?”

Cô then thùng đánh anh một cái, “Không phải!” Cô dừng lại, khó xử nói: “Là ba mẹ em muốn gặp anh.”

Anh nhượng nhượng mày, “Em...”

“Anh...”

“Anh nói trước đi!” Kiều Y Y vội vàng sửa lại.

Sóc Phong cười, “Ừ”

“Đợi chút, hay là em nói về gia đình em trước, ừ, cha mẹ của em là người ở quê, nhiệt tình đàng hoàng, đợi chút, anh mới vừa nói gì?” Cô ngạc nhiên nhìn anh.

“Anh nói được.” Lời này của anh làm cô kinh ngạc sao?

“Tại sao?”

“Cha mẹ em muốn gặp anh, không phải sao?” Nước chảy thành song không phải là tình trạng hiện giờ của bọn họ à?

“Đợi chút... Đừng dễ dàng đồng ý quá, anh nên do dự một chút chứ...” Kiều Y Y khẩn trương nói.

“Chẳng qua gặp mặt thôi mà...” Nếu sau này anh có con gái, cũng sẽ lo lắng cho một nửa kia của nó, đây là thói thường của con người.

“Không phải!” Anh nghĩ ai cũng quá dễ dàng, “Anh phải hiểu, ba mẹ em sẽ thúc giục chúng ta...”

“Là thúc giục em chứ”

“Dĩ nhiên! Bọn họ vẫn lo lắng là không ai thèm lấy em, hiện tại rốt cuộc em tìm được một người, bọn họ còn không nhanh gả em đi sao!”

“Chỉ cần anh không đồng ý là được.”

“Có thể...” Kiều Y Y nháy mắt nhìn hắn, “Có phải anh không muốn?”

“Chẳng lẽ em muốn chúng ta kết hôn bây giờ?” Sóc Phong cười nhìn cô.

Cô dĩ nhiên không đồng ý rồi, nhưng lời này không nên để một người nam nói nha! Nói như thế nào cũng nên là người nữ nói > Đây mới là trọng điểm.

Sóc Phong không nói gì, chỉ ngược nhìn đèn treo trên đỉnh đầu.

Kiều Y Y nhìn anh chăm chăm, không hiểu vẻ mặt của anh, hình như anh do dự, lại hình như là bi thương, anh nhớ tới cái gì? Trong lòng cô giống như bị kim châm.

Từ khi bắt đầu biết anh, cô cũng biết trong lòng anh có một người, mà cô không có hỏi, người kia là nữ hay là nam, là người yêu hay người thân... Thật ra thì cô vẫn có thể đoán được, nhưng cô cố gắng bỏ qua.

Vậy mà hôm nay, cô không biết nên hình dung tâm tình của mình thế nào, muốn biết, lại không dám hỏi, tình yêu khiến cô trở nên giống như người nhát gan, ánh mắt có chút sương mù, bị hơi nước xông đến nóng lên.

Kiều Y Y quay đầu, không nhìn tới Sóc Phong, một bàn tay duỗi tới, sờ sờ đầu cô, ôm cô vào trong lòng, lồng ngực trần trụi mang theo ấm áp áp vào mặt của cô.

“Khi nào ba mẹ em muốn gặp anh?” Anh nhẹ nhàng nói.

“Lúc nào cũng được!” Cô trả lời mang theo vài phần tức giận.

“Vậy thì cuối tuần này đi.”

“Hừ! Nhìn cũng không cần nhìn, dù sao em cũng không có ý định kết hôn với anh!” Cô miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo, nhất định phải tranh cá thắng thua.

Anh giống như ngày thường, phản bác cô, nắm bím tóc cười nhạo cô.

“Sang năm em kết hôn, anh nhớ tới!” Kiều Y Y không vui khiêu khích anh.

“Em xác định sang năm anh sẽ kết hôn với em?” Sóc Phong biết cô không hề bị rối rắm vấn đề kia nữa rồi, vì vậy cũng cố ý dùng cái giọng điệu này trả lời cô.

Cô hung hăng trợn mắt nhìn anh một cái, “Em nói là theo anh sao?”

Thật là bướng bỉnh! Anh cười cười tiến lên trước cản vai thơm của cô, cố ý ghen tức nói: “Không phải là anh, chẳng lẽ còn có một gã đàn ông lỗ măng nào khác!”

“Hừ! Không cho phép anh mắng anh ấy lỗ măng!” Cô giả bộ bảo vệ người đó.

Lần này Sóc Phong cười không nổi, sắc mặt thậm chí có chút âm u, Kiều Y Y bị nhìn trúng liền cảm thấy cả người có cái gì đó không đúng,

vốn miệng còn muốn nói ra vài câu tiện nghi, nhưng bị hành động của anh làm cho lời nói không xuất ra được.

Ngay tại lúc bị anh nhìn đến phát bực, “Ha ha...” Bỗng dưng anh cười to.

Cô bị chơi xỏ! Bị chơi xỏ! Cái người hoang dã này!

Cô tức giận vỗ nước hất nước lên mặt anh văng tung tóe, anh tưởng rằng cô đang nghịch nước, nên tham gia cùng cô, tuyệt không nhường cô... Tên đàn ông đáng chết này.

“A...”

Tiếng thét chói tai, tiếng hoan hô, cười nói, không lâu tiếng trong phòng tắm từ từ giảm bớt, rải rác nho nhỏ tiếng thở dốc xen lẫn rên rỉ, chậm rãi truyền ra...

CHỈ MUỐN LÀM ÔNG XÃ CỦA EM

Kim Tinh

www.dtv-ebook.com

Chương 6+1

Editor: Cua Rang Me

Chủ nhật, Sóc Phong chuẩn bị đồ đi Đài Trung, anh hôn nhẹ bạn gái mình.

Kiều Y Y đứng đợi hồi lâu ở cửa nhà Sóc Phong mà chẳng thấy anh ra, không kiên nhẫn đợi thêm được nữa, cô vội vã chạy đến cửa phòng anh, lấy chìa khóa mở cửa nhà của anh, "Sóc Phong, anh biết nàng dâu xấu thì cũng phải gặp bố mẹ chồng mà! Nhanh lên một chút đi chứ!"

"Đợi anh chút."

"Thôi, em đợi anh ở dưới lầu!"

Kiều Y Y không kiên nhẫn đến nỗi trờng mắt mà đi khỏi nhà của anh, cô cầm hành lý của mình đi thang máy xuống tầng một, cửa thang máy vừa mở thì ánh mắt cô liếc thấy một cô gái có dáng dấp rất được, hình như họ từng gặp qua nhau.

"Chắc chắn cái người này mình gặp ở đâu rồi!" Cô nhìn cô gái đi vào thang máy, nghĩ thật lâu cũng không nhớ nổi đã gặp qua ở chỗ nào, cho nên dứt khoát bỏ qua bên.

Tòa nhà này có hai chiếc thang máy, cô gái kia vừa mới đi lên một chiếc, Kiều Y Y nhìn chăm chăm các số đang nhảy trên thang máy, có phải ở một trong các gia đình ở đây không nhỉ? Một cánh tay bất ngờ ôm lấy cô, hỏi han: "Đang nhìn vậy em?"

Sóc Phong bước ra từ chiếc thang máy còn lại, thấy cô y như con ngốc nhìn chăm chăm bảng điện tử: "Đâu cần nóng lòng thế em!"

Kiều Y Y quay đầu, đang muốn cãi lại thì bất chợt cười lớn tiếng: "Ha ha."

"Cười cái gì?"

"Anh đó." Cô chỉ vào quần áo của anh, cười lớn tiếng chút nữa.

Anh có chút lo lắng gãi gãi đầu, "Rất kỳ à?"

Không, không có gì lạ, nhưng mà...Bình thường anh luôn luôn mặc quần áo thoải mái, mà bây giờ lại mặc đồ tây, còn mang giày da nữa kìa? Cô mắc cười quá đi.

"Có phải giống như thằng hề không em?" Sóc Phong phì cười kéo kéo cà vạt.

Đâu có! Thật ra thì Sóc Phong mặc vậy rất đẹp trai mà, người lại cao, body cũng không tồi chút nào, mặc đồ vest vào rất đẹp, nhưng Kiều Y Y nhìn không quen cho lắm.

"Anh đi thay đồ đây!" Anh xoay người muốn đi, cô kịp thời kéo anh lại.

"Không phải như vậy mà! Em không có ý này, chỉ là em cảm thấy anh quá long trọng thôi!" Ngoài miệng thì nói có vẻ tùy tiện, nhưng vừa nghe muốn gặp ba mẹ, thì anh lại lo lắng khôn nguôi. Thế mà trước mặt cô còn bày vẻ đủ trò.

"Anh vẫn muốn đi lên thay đồ lại!" Anh lại muốn đi, cô lại kéo anh.

"Ày, rất đẹp trai mà!" Kiều Y Y kiễng chân, hôn một cái lên miệng của anh, bị anh nhìn đến ngượng mặt, "Anh rất đẹp trai mà! Chỉ là em chưa

từng thấy anh ăn mặc kiểu này nên không quen, sắp bị anh mê hoặc rồi này!"

Mẹ nói, không phải chỉ có phụ nữ mới thích nghe lời ngon tiếng ngọt, đàn ông cũng thích! Nhìn bộ dạng bây giờ của Sóc Phong, cô thấy những điều mẹ nói tuyệt đối là chân lý!

"Em chắc chắn chứ? Không như trò hề?" Trong mắt của anh mang theo ý cười, trên

Mặt lại không có bao nhiêu cảm xúc.

Kiều Y Y làm động tác tuyên thệ, "Tuyệt đối không buồn cười mà!"

Sóc Phong thở phào nhẹ nhõm, đã nhiều năm như vậy, anh chưa bao giờ lo lắng đến vậy, cho dù có chuyện gì quan trọng, anh cũng chưa từng công khai như thế này, hình như tình cảm lần này có điều gì đó đặc biệt, Sóc Phong nhìn Kiều Y Y một lúc lâu, thấy cô vội đến muốn điên, anh cười: "Được rồi!"

Lúc này Kiều Y Y mới thoải mái: "Làm ơn, em phát hiện ra gần đây anh diễn khá lên rồi đấy! Hở chút là lừa tình em!" Anh làm cô nghĩ anh muốn lên lầu thay quần áo thật nữa chứ.

Anh thân mật nắm chặt lấy cằm cô: "Ai bảo em quá ngây thơ làm chi."

Cô đẩy anh ra, "Đừng nghĩ em không nghe hiểu lời châm chọc của anh!"

"Đâu có, anh nói ngây thơ là chỉ cái kia ngây thơ ấy." Anh làm cô cảm thấy mơ hồ.

"Anh mới ngây thơ!" Cô chế giễu lại anh.

“Anh xác định, anh khẳng định mình không giống em...” Sóc Phong chơi chơi chữ.

“A!” Kiều Y Y cảm thấy phiền phức, đập anh một cái, ném chìa khóa thành đường vòng cung về phía anh, “Hôm nay anh lái xe!” Cô bị anh làm cho mất hứng lái xe luôn rồi.

Anh kéo cô gái bị mình làm cho giận kia lại, xoa xoa bả vai của cô, “Ngoan nào, bé ngoan đi thôi.”

Anh đang gọi chó à? Kiều Y Y tức giận ép sát người vào anh, hai người nắm tay nhau rời đi, nhân viên quản lý đứng một bên nhìn hai người rời đi: “Thân thiết quá.”

Bảng điện tử phía sau bọn họ dừng ở lâu chín, qua chừng năm phút, thang máy lại đi xuống, dừng ở lầu một, một cô gái xinh đẹp lại kiêu ngạo, cô ta do dự chốc lát rồi đi đến chỗ nhân viên quản lý.

“Xin chào, tôi muốn hỏi một chút. Có phải ở đây có căn hộ của vị tên là Sóc Phong phải không?”

Người quản lý kinh ngạc chau mày nhìn cô gái, “À, có, người đó vừa mới đi rồi.” Anh chỉ chỉ ra cửa.

Trần Uyển nhìn theo ngón tay của anh ta, đã không nhìn thấy bóng người nào ở cửa, cô chau mày quay đầu lại, “Anh ấy đi đâu vậy?”

Nhân viên quản lý không trả lời được, “Thưa cô, thật ngại quá, việc này tôi không biết.”

Trần Uyển giận đến dậm chân, làm sao lại trùng hợp như vậy được chứ?

Quê của Kiều Y Y ở một nơi khá xa, ồn ào náo nhiệt nhưng lại ấm áp, lái xe đến gần thì Sóc Phong nghe thấy nhiều lời chào hỏi Kiều Y Y: “A, về rồi à con.Ồ! Còn đưa bạn trai về!”

Kiều Y Y cũng cười cười đáp lại, đợi đến khi không có ai cô mới nhu cái miệng nhỏ xíu: “Thật giết người rồi đấy, cả xóm đều biết mình dẫn một tên bạn trai về nhà mất rồi.”

Ở nông thôn chính là như vậy, chuyện gì cũng truyền đi rất là nhanh, mặc kệ chuyện đó là tốt hay xấu thì ngay hôm qua cả xóm đều biết tuốt.

Sóc Phong cười, mặc dù miệng cô oán giận, nhưng mặt mày không có gì biểu hiện sự không vui: “Không vui à? Vậy chúng ta trở về thôi.”

“Này!” Thật là bạn trai tồi, Kiều Y Y không có ý tốt nhìn anh một cái, “Đợi chút rồi anh sẽ biết!”

Sóc Phong nhú mày, không có chút sợ hãi, “Hả?”

Kiều Y Y chỉ cười không nói, cười đến kinh khủng.

Xung quanh đây toàn những ngôi nhà thấp thấp, cao nhất cũng chỉ có ba tầng, phía trước nhà của Kiều Y Y có một căn nhà cao ba tầng, Sóc Phong hình như thích thú nhìn nó.

“Này! Em phát hiện ra anh rất thích nhìn cây lá đó!” Bọn họ xe dừng lại, Kiều Y Y vừa quay đầu lại đã nhìn thấy anh thất thần như cây lá, cửa nhà cô có một gốc cây cao rậm rạp, bây giờ là mùa đông, lá cây đã thưa thớt, ngả sang màu vàng nhạt mất rồi, “Ba em nói đó là cây phong thủy, khi còn bé ông già ấy lắm bầm bên tai em bảo cây này trước kia không có, sau đó từ từ lớn lên, cứ nói y như rằng cây này lớn nhanh trong một đêm vậy đó, ày! Ba em... rất mê tín.”

“Có mang đến vận may gì à?” Nếu là cây phong thủy, như vậy nhất định có chuyện quá khứ.

“À... chờ chút nữa anh sẽ biết.”

Bọn họ vừa xuống xe, ở cửa cũng đã đầy người, Kiều Y Y bước tới nói ở bên tai của anh: “Trừ những người đứng ở giữa, những người khác đều đến xem chuyện vui!”

Mặt nạ nghiêm túc của anh thiếu chút nữa đã bị lời cô phá vỡ, Sóc Phong nén cười, hướng về phía đôi vợ chồng trung niên khẽ cúi người chào “Ba Kiều, mẹ Kiều, cháu tên là Sóc Phong.” Ở cửa có rất nhiều người, vừa ngó nghiêng thì Sóc Phong đã nhìn nhận ra hai vợ chồng họ, thật sự thì hình dáng của bọn họ và Kiều Y Y tựa nhau, nên không nhận nhầm được.

“Ba, mẹ à.” Kiều Y Y phất tay một cái với bọn họ.

“Cuối cùng cũng đã về rồi.” Mẹ Kiều nhiệt tình ôm con gái, đôi mắt thì không ngừng nhìn người đàn ông ở bên cạnh con gái, mà ánh mắt của ba Kiều nhìn Sóc Phong không có mãnh liệt như vợ mình.

“Được rồi, được rồi, vào nhà đi!” Chủ ra ra lệnh một tiếng, thu lại các tiết mục tình cảm, vội vàng vào nhà.

CHỈ MUỐN LÀM ÔNG XÃ CỦA EM

Kim Tinh

www.dtv-ebook.com

Chương 6+2

Editor: Cua Rang Me

Ngoài cửa mấy cô mấy thím cứ đứng căn hạt dưa xem cuộc vui, không có vé để vào cửa nhà người ta.

Sóc Phong ngồi nghiêm chỉnh, không tự nhiên thoải mái như những ngày qua, trên trán anh chạy xuống vài dòng mồ hôi nhàn nhạt, nhưng không dám lau đi, ở bên trái anh có một đôi mắt hung ác; ở bên phải anh lại là đôi mắt lạnh lẽo; ở phía trước của anh là một người đàn ông làm chủ tọa, ánh mắt mang theo sự tìm tòi nghiên cứu; mà sau ót của anh thì lạnh lạnh, kiểu như đang bị nhìn chăm chăm đến mức da đầu tê dại.

Kiều Y Y, cô là con gái một, nhưng anh không biết rằng thật ra ba mẹ cô có rất nhiều họ hàng, mà ngoài Kiều Y Y còn có một đồng anh, em họ.

Sóc Phong cũng rất biết lễ nghi, quà tặng cho mỗi người đều được chuẩn bị kỹ lưỡng, nhưng những thứ thế này là không giúp anh bước vào cửa Đại Môn Quan được.

"Cậu tên là Sóc Phong?" Câu hỏi của người đàn ông bên tay trái, hình như là anh họ Kiều Y Y.

"Vâng."

"Làm việc gì?" Bên phải là một vị ăn mặc kiểu dân làm ăn buôn bán.

"Tôi làm nghệ thuật."

Phía sau là một giọng ngọt ngào, "Thế chắc kiếm được nhiều tiền nhỉ?" Người này là em họ của Kiều Y Y.

"Thu nhập không tồi." Nghệ thuật, nghe rất cao cấp, nhưng có bao nhiêu người yêu thích nghệ thuật có thể vừa rong chơi vừa còn kiếm được tiền? Sóc Phong chính là một trong những người nổi bật đó.

Yên tĩnh, bên trong phòng rất yên tĩnh, yên tĩnh đến Sóc Phong có thể nghe thấy tiếng của một người phụ nữ nói cười, líu ríu, rất vui vẻ ở cửa!

"Cậu..." Ba Kiều lên tiếng, ba Kiều là một người chất phác, không phải là người biết nói chuyện, so với cô con gái khéo ăn khéo nói thì hoàn toàn khác nhau, "Đối với cái cây ở trước cửa, cậu có ý kiến gì không?"

Sóc Phong sững sờ một lát, một hồi lâu, anh mỉm cười, "Chắc chắn mùa hè phát triển rất tốt."

Người làm nghệ thuật nói chuyện rất nho nhã, lại làm cho ba Kiều cảm thấy vui vẻ, "Đương nhiên rồi! Vào mùa hè, có thể ngồi ở dưới tàng cây hóng mát, giống như người xưa đã nói: ‘Người trước trồng cây, người sau hưởng bóng mát’..."

A, chất phác ư? Hình như ảo giác.

"Cây kia chính là cây phong thủy của nhà họ Kiều, lúc Y Y vừa mới sinh ra, tình hình nhà chúng ta không được tốt cho lắm...." Ba Kiều bắt đầu nói về quá khứ, hai

bên trái phải và phía sau bắt đầu ngồi không yên, uốn éo mông một cái, nhưng ngại vì nói chuyện với người lớn, bọn họ đành nhịn!

Sóc Phong cũng bình tĩnh, nghe những chuyện xưa ba Kiều nói, còn bất chợt phối hợp đáp lại, "Dạ", "À", "Hóa ra là như vậy"...

Tại buổi cơm trưa, tâm tình ba Kiều rất vui mừng, vô cùng vui vẻ.

Kiều Y Y nhân lúc không có ai chú ý, hướng về phía Sóc Phong nhẹ nhàng nói: “Hình như ba rất thích anh... anh dùng cái gì?”

“Không có.”

Không có mới là lạ! Kiều Y Y tò mò đến chết rồi, ba là một người đàn ông trầm mặc, ngoại trừ nói chuyện về cây phong thủy ở ngoài cửa, ba sẽ không nói nhiều, đối với người khác cũng khách khí, không nhiệt tình, mà hôm nay, cô lại phát hiện ba đối với Sóc Phong rất nhiệt tình, đang nhâm nhi chén rượu, rồi tự nhiên lôi Sóc Phong tới uống chung, mặc dù Sóc Phong cứ nói mình không uống được rượu, na cũng không có tức giận, thậm chí mặt mày còn hớn hở, muốn anh lấy trà thay rượu.

Ba đã từng nói như thế này ư?

“Y Y à! Trăm ngàn lần nên giả cho cái loại đàn ông như thế này con à, đàn ông như vậy mới có thể gánh vác một gia đình biết chưa.”

“Cái gì mà đàn ông giống loại đàn ông thế này hả ba?” Khi Kiều Y Y còn bé từng có thắc mắc như vậy.

“À, chính là đối tốt với con, sẽ chăm sóc con, à,à, nhất định phải biết uống rượu. Nếu không uống rượu thì chỉ là một tên đàn ông yếu đuối!”

Là như thế mà. Làm sao mà ba lại bỏ qua những lời đã nói với cô chứ? Vậy người đàn ông già cỗi nào đó còn lôi kéo người đàn ông sẽ không uống rượu nữa chứ, là của cô mà? Kiều Y Y không nói gì mà lắc lắc đầu, nghe được mẹ gọi: “Y Y, tới đây giúp một tay!”

Kiều Y Y nhìn ba cụng ly hòa hợp với Sóc Phong rồi cô xoay người đi tới nhà bếp, khi vừa đến gần, mẹ Kiều liền nói với cô: “Ba con rất thích bạn trai con nha!”

“Ồ!” Kiều Y Y có cảm xúc phập phồng, nhưng khóe mắt mang theo ý cười.

Mẹ Kiều thấy rõ ràng nên kề sát tai cô nói tiếp: “Mẹ cũng vậy, cảm thấy nó không tệ...”

Kiều Y Y then thùng gật đầu một cái, “Nếu như không tốt thì người ta đâu tới lui với anh ấy chứ!”

“Vậy nó có nói về...” Mẹ Kiều khẩn trương hỏi,

“Mẹ, chúng con mới lui tới mấy tháng thôi.” Lại nói, Kiều Y Y cũng không phải là kẻ ngu, cô biết Sóc Phong rất hài lòng cuộc sống hiện tại của bọn họ, không muốn có thay đổi gì, mà hiện tại cô cũng có ý nghĩ như vậy.

Cô còn chưa vội vã tới mức muốn bị gả đi!

“Con à, người đàn ông tốt thì phải mau giữ chặt lấy...” Mẹ Kiều hướng dẫn từng bước.

“Biết rồi, biết rồi!” Kiều Y Y gật đầu như bằm tỏi.

Bị mẹ Kiều nói đến lỗ tai Kiều Y Y sắp mọc vết chai, cô chạy ra sân nhỏ trước nhà hóng mát, sau lưng một thân thể nóng bỏng dán vào, cô hỏi: “Không phải đang uống rượu với ba em sao?”

“Biết rõ anh không uống mà còn ép!” Sóc Phong vỗ hông cô một cái.

“Nhưng ba em cũng cho phép anh lấy trà thay rượu mà!”

“Em muốn cả buổi tối nay anh không được ngủ à?” Uống trà nhiều quá thì làm sao mà anh ngủ được, anh cố ý hạ thấp giọng: “Hay là nói, buổi tối có cái tiết mục giải trí gì?”

Lời của anh làm cho cô cảm thấy ngứa ngáy khó chịu, cô dựa vào trong ngực của anh, “Đừng bậy bạ.” Người ở quê vẫn còn khá truyền thống.

“Mà em nghĩ anh bậy bạ như thế nào?” Sóc Phong ở bên tai cô cười nhẹ, mà anh cũng chưa từng thấy cô thẹn thùng như vậy.

“Anh đi mà đâm đầu chết đi!” Kiều Y Y trừng mắt liếc anh một cái.

“A Phong, tới đây.” Ba Kiều ở phía xa kêu Sóc Phong.

“Ba em gọi anh.”

“Buổi tối đừng khóa cửa.” Anh nhẹ giọng nói.

Cô không nói lời nào, liếc mắt nhìn anh, anh xấu xa cười một tiếng, nhắc nhở cô: “Ba Kiều đang bảo ai...”

Dám uy hiếp cô! Tên khốn kiếp này!

“Hửm?” Ngón tay anh miết nhẹ lên lòng bàn tay cô, một loại cảm giác thân mật không nói thành lời bao quanh lấy họ.

“Được, được rồi.” Cô đỏ mặt, đuổi anh đi, “Đi mau!”

Sóc Phong hài lòng rời đi, Kiều Y Y đỏ mặt, ở trong gió lạnh mà cả người nóng ran.

Đến khoảng mười một giờ, nhà họ Kiều mới từ từ yên tĩnh, những người ăn ăn uống uống cũng dần tản đi, người làng quê chính là náo nhiệt như vậy, một nhà ăn cơm, nói không chừng là có tới vài gia đình, mọi người hòa thuận vui vẻ.

Kiều Y Y đã sớm tìm lý do rời đi, tắm xong lên giường ngủ, để lại ánh đèn ở bên cạnh tủ đầu giường, đêm khuya cỡ một giờ hơn, một bóng người

cao lớn lặng lẽ đi tới căn phòng của cô.

Anh thử mở khóa, rồi nhếch mày, cửa không mở được, cô không nghe lời, anh hừ hừ nghiêng răng, nhốt anh ở bên ngoài à? Cho là như vậy thì có thể cản anh, cô cũng quá ngây thơ rồi.

Anh trở về phòng của mình, đi qua ban công, bò về gian phòng của cô, lại không nghĩ rằng cửa sổ của cô cũng đã đóng.

CHỈ MUỐN LÀM ÔNG XÃ CỦA EM

Kim Tinh

www.dtv-ebook.com

Chương 6+3

Editor: Cua Rang Me

Có lẽ là đối giường quan hệ, cũng có lẽ là cảm xúc của cô hơn cao, dù sao Kiều Y Y cũng đã thức nên lấy điện thoại di động ra xem thì mới năm giờ, cô thở dài một cái, cố gắng bò xuống giường, cô di chuyển rất nhẹ nhàng, sau khi mặc quần áo xong, cô đi tới cửa, mới vừa mở cửa ra, có một người đàn ông gương mặt đen như bao công đang đứng ở cửa.

Kiều Y Y sợ hết hồn, sau đó phản ứng đầu tiên là đóng cửa vì chột dạ, người đàn ông kia lại nhanh hơn cô một bước, đẩy cửa ra, che miệng cô để không lên tiếng, ôm cô đi vào trong, thuận tay khóa lại cửa.

"Đợi chút..." Miệng vừa được tự do, Kiều Y Y tranh thủ thời gian giải thích, chỉ là tốc độ giải thích, không cần nổi tốc độ cởi quần áo trên người cô của Sóc Phong.

Anh buông miệng cô ra, nhưng không phải để nghe cô nói nhảm, miệng của cô dùng để hôn nhau là thích hợp nhất.

Cô không nói được lời nào, anh nặng nề hôn lên môi của cô, mạnh mẽ liếm mút khiến nó trở nên đỏ chót, lúc rời khỏi môi cô thì còn kèm theo một sợi nước miếng bạc.

"Đợi đã..." Quần áo trên người Kiều Y Y cũng bị anh lột sạch sẽ, tay cô không ngừng giãy giụa cũng bị anh kiềm chế ở trên đỉnh đầu, không thể động đậy.

Lửa nóng toàn thân Sóc Phong áp chặt lên cô, cơ thể bên trên cô chậm rãi di động, lồng ngực bằng phẳng cứng rắn của anh chạm vào khuôn ngực đầy đặn của cô, chọc cô thở gấp liên tục, mà khu vườn bí mật của cô anh cũng không bỏ qua, ngón tay to dài xâm nhập vào cơ thể cô mang theo sự trừng phạt, cô sợ đau rụt người lại một phát, ngón tay anh còn mang theo hơi lạnh, nhưng lại biến thành một đóm lửa dưới người cô.

"Thất hứa?" Anh khế cắn cổ của cô, "Đồ lừa gạt!"

"Đừng cắn, sẽ bị người khác nhìn thấy anh à!"

Anh mặc kệ, cô càng không cho phép, anh càng sẽ làm như vậy, Sóc Phong dùng sức cắn Kiều Y Y, cô nổi giận đánh vào phần lưng trần của anh, muốn anh dừng lại.

Anh ngừng lại, rút ra ngón tay, cười gian nhìn cô, Kiều Y Y đỏ mặt không ngừng, sự ẩm ướt trên ngón tay của anh chính chứng cứ gợi tình của cô, Sóc Phong tách chân của cô ra, đem cái nóng rực của đàn ông miết ở đỉnh hoa râm, đang muốn cắm đi vào thì sắc mặt của anh chợt biến, vội vàng rút khỏi đó.

"Sao vậy?" Kiều Y Y chưa thỏa mãn dục vọng uốn éo người, chờ mong anh mau tiến vào trong cơ thể mình.

Anh đứng dậy mặc quần, "Anh đi mua bao cao su."

Cô mở mắt khó hiểu nhìn anh, nhìn bóng lưng u tối của anh, cảm giác kỳ lạ này lại một lần nữa quẩn lấy cô, trừ lần đầu tiên làm ở ngoài không mang bao, thì còn lại anh đều không quên chuyện này.

Trước đây cô vẫn cho rằng anh là vì cô, đây là một người đàn ông trưởng thành nên có thái độ chịu trách nhiệm, nhưng mà, "Có quan hệ gì? Sinh một đứa cũng được mà anh..."

Động tác mặc quần áo của anh dừng lại, "Em đang đùa cái gì thế?"

"Không kết hôn thì không còn quan hệ cũng được, chỉ là muốn con của anh..." Kiều Y Y thử hỏi, nhưng cô biết lần thử dò xét này mang theo nguy hiểm cỡ nào thì không thể đoán được.

"Không nên nói giỡn!" Sóc Phong lớn tiếng quát bảo cô ngưng lại.

Cả người Kiều Y Y run lên, bị giọng nói của anh làm cho khiếp đảm, anh vội vã liếc cô một cái, lại quay đầu, không hề nhìn cô nữa.

"Sóc Phong à." Cô trợn tròn mắt, hơi nước dâng lên, có lẽ sắp vỡ òa mà khóc.

"Đừng ... Đừng nói những lời như vậy nữa...Anh đi về phòng ..."
Anh cương quyết rời đi.

Kiều Y Y lấy tay ôm cả người trần trụi, hai mắt vô hồn nhìn anh rời đi, nhiệt độ trao từ anh cũng từ từ tản đi.

Trên cánh tay cảm thấy lạnh lẽo, dần dần men dọc theo cơ thể len lỏi vào tim.

Cho em một đứa bé thôi...

Tiếng của Kiều Y Y giống như ma chú vọng về trong đầu Sóc Phong, anh trở về phòng, nhắm mắt lại, nhìn chăm chăm cửa thật lâu, anh gãi gãi tóc của mình, lại thoát không nổi suy nghĩ đó.

"Phong à... sau này chúng ta cực cực, anh nói xem con sẽ giống như anh nhiều hay là giống em nhiều?"

Trong trí nhớ của anh, cô gái đó ôn nhu nhẹ nhàng hỏi anh, anh nói, đều được...

Ha ha. Tiếng cười của cô gái như chuông gió không ngừng vang vọng ở bên tai của anh, mà kéo dài.

Sóc Phong đưa tay ôm lấy đầu, khước mắt hơi ươn ướt.

“Nếu như mà em và cục cưng chỉ có thể giữ được một người mà thôi... nhất định... nhất định phải giữ được cục cưng, được không anh? Phong à...”

“Này, gia nhập vào tập đoàn “Lam” của chúng tôi có được hay không?” Giọng nói của Kiều Y Y nhẹ nhàng khoan khoái dịu dàng trùng điệp trong trí nhớ của anh.

“Có thể không kết hôn, nhưng cho em một đứa bé, có được hay không?”

Kiều Y Y, tại sao em có thể tàn nhẫn như vậy? Tại sao muốn lựa chọn giống cô ấy! Tại sao đều vì muốn đứa con mà gây ồn ào với anh? Không có con cũng vui mà, không phải ư?

Bàn tay rộng mở che mặt của Sóc Phong, cô xem không rõ mặt của anh, Kiều Y Y đứng ở trước cửa, nhìn anh giống như một đứa bé ngã xuống giường.

Quần áo trên người anh rất xốc xếch, Kiều Y Y thuận tay lau lau một cái, phát hiện nước mắt của mình đã khô từ lâu, như vậy nước mắt trong lòng bàn tay của anh, không phải là của cô, hanh khóc, khóc thật... Chỉ bởi vì một yêu cầu của cô, Kiều Y Y cười khổ... Trong lòng anh có một dấu vết rất sâu, mà cô chẳng có khả năng mở nó ra được.

“Nếu như không có đứa bé, anh sẽ luôn luôn đi cùng với em sao?” Cô đã không biết mình đang nói gì.

Người đàn ông khẽ run từ trong lòng bàn tay ngẩng mặt lên, nhìn cô gái gần ngay trước mắt, anh nghe không thấy tiếng của mình, nhưng anh xác định mình nói chuyện, “Ừ!”

Cười rức rở trong nước mắt, thì ra anh có ‘tử huyết’: “Cả đời sao?”

“Cả đời!” Hai mắt anh đỏ hoe.

“Anh yêu em không?” Vẻ mặt cô như đưa đám.

“Anh yêu em!”

Sóc Phong không phải đang gạt cô, biết chắc chắn anh không phải là một kẻ xảo trá, yêu chính là yêu, không thương chính là không thương, anh cũng không rảnh đi dùng lời nói dối lừa gạt tình cảm giữa nam nữ.

Kiều Y Y tiến lên ôm lấy hăn, môi lạnh lẽo nhẹ nhàng hôn lên nước mắt của anh, “Em yêu anh.”

Lúc gặp ở trên chân núi, cô cũng biết người đàn ông này làm cho cuộc sống của mình trở nên thay đổi hoàn toàn, nhưng cô cho là chẳng qua đây là tảng băng ngầm mà thôi, nhưng mà, thì ra là tảng băng ngầm mới đáng sợ nhất, từng điểm từng điểm ăn mòn cô, để cho hoàn toàn hóa thành nước đá, mặc cho anh quấy lên. Mà Kiều Y Y lại hoàn toàn hiểu được cái gì gọi là cam tâm tình nguyện!

Anh nặng nề hôn trả cô, anh biết mình đối với cô không công bằng, nhưng thật sự anh không muốn lại một lần nữa mất đi chính người mình yêu, anh nói nhỏ, “Chúng ta kết hôn đi!”

Đây là không có con nên bồi thường ư? Kiều Y Y cười nhạt, “Đợi sau này hãy nói thôi.”

“Đừng rời xa anh” Anh không có cảm giác an toàn, ôm cô thật chặt, giống như trước khi bị chết đuối mà ôm lấy thuyền buồm.

“Ừ.” Sóc Phong không chú ý tới giọng nói đang run rẩy của cô, cùng với cái ôm bả vai ta rộng của anh, như một con người gầy yếu sắp bị cơn bão thổi đi.

Kiều Y Y vẫn không hỏi ra miệng, nếu như có một ngày, các biện pháp ngừa thai không có kết quả, anh sẽ làm sao đây?

Một phòng bị thương, mang theo ý nghĩ lạnh lẽo như gió mùa đông đến run sợ lòng người, toàn bộ giữ ở trong phòng. Khi bọn họ đi ra khỏi phòng xuống nhà dưới thì khôi phục lại ở trạng thái ban đầu.

Hạnh phúc giờ phút này đối với cô mà nói, lại giống như một tầng băng thật mỏng, giẫm ở mặt trên đã xuất hiện khe nứt, nếu như đi vài bước hoặc chạy hoặc nhảy thì lớp băng chẳng thể chịu nổi, nứt đi và ở dưới đó là sự lạnh lẽo và tối tăm.

Kiều Y Y nắm tay anh thật chặt, Sóc Phong cúi đầu nhìn cô một cái, mắt mang theo sự dịu dàng vô tận, “Thế nào?”

“Không có gì.” Đây là chính quyền định của cô, nếu như thật chỉ có khổ sở, cô cũng không thể nói gì hơn.

Ba Kiều, mẹ Kiều mẹ ngồi ở trước mặt bọn họ, Sóc Phong không có kiêng dè hôn một cái lên trán Kiều Y Y, không nói không rằng cho cô ấm áp.

“Ôi, hai đứa này!” Mẹ Kiều lớn tuổi, nhìn người trẻ tuổi ngọt ngào như vậy, lại đỏ mặt.

Ba Kiều không nói tiếng nào, không nói gì, nhưng là có chút không biết nên khóc hay cười.

“Vậy hai người không nên nhìn sẽ tốt hơn!” Kiều Y Y gai lớn lạt, cười đến không có tim không có phổi.

Ba Kiều, mẹ Kiều nhìn nhau một cái, lắc đầu một cái không có nghi ngờ rồi, một màn này chọc cười Sóc Phong, “Ăn cơm nhanh một chút đi!”

CHỈ MUỐN LÀM ÔNG XÃ CỦA EM

Kim Tinh

www.dtv-ebook.com

Chương 7+1

Editor: Cua Rang Me

Ở lại nhà của Kiều Y Y mấy ngày, bọn họ lại trở về Đài Bắc.

Buổi sáng hôm sau, Kiều Y Y đứng lên đi làm, đi tới trước cửa thì cô nhìn chăm chăm quyển lịch thật lâu, "Sóc Phong.."

"Ừ." Người đàn ông đang chậm rãi ăn bữa ăn sáng.

"Chúng ta đã qua lại ba tháng rồi!" Kiều Y Y cau mày nghiên cứu, chính cô cũng không có cảm giác gì, chính xác mà nói, quen biết nửa tháng, qua lại hơn hai tháng.

"Ừm." Sóc Phong gật đầu một cái.

Kiều Y Y có thói quen chú ý tới việc này, bởi vì cô nhớ lại hình như một đoạn thời gian rồi đi cả chưa tới, cô có chút khẩn trương cau mày, ở trong lòng tính toán một chút, hình như hơn một tháng rồi.

Kể từ khi biết đề tài cực cứng là cấm kỵ trong lòng anh, cô rất cẩn thận, chỉ là, trong lòng cô vừa có một chờ đợi khác, nếu như cô có, anh có khát khao, vui vẻ không? Hay là nhất định bài xích như lời anh nói.

Cô nhắm hai mắt lại, quyết định buổi chiều xin nghỉ đi gặp bác sĩ, tránh cho mình suy đoán quá nhiều.

"Thế nào?" Người đàn ông nghi ngờ nhìn bộ dáng đầy tâm sự của cô.

"Không có gì! Chính là em nghĩ..." Cô làm nũng trừng mắt nhìn anh một cái, "Người bạn trai này không hoàn hảo, thế nhưng không có quà tặng đưa cho em!"

"Quà tặng gì?"

"Tặng quà qua lại ba tháng đó!"

Sóc Phong dờ khóc dờ cười nhìn cô, "Thưa cô, cái này không phải là em đưa cho anh sao?"

"Anh không nhìn thấy có lúc em rất bận sao? Hơn nữa tại sao là em đưa cho anh, mà không phải anh đưa cho em?" Kiều Y Y bĩu môi, khuôn mặt không phục.

"Được được!" Anh đầu hàng, anh quên mất cô gái nhỏ bên cạnh anh khéo ăn khéo nói cỡ nào.

Cô cố ý đổi đề tài, "Tối hôm nay em muốn nhìn thấy quà tặng!"

Anh khó xử nhìn cô, "Y Y, anh không hiểu rõ. "

"Không phải anh hiểu rõ mấy chuyện tặng quà à? Không sao, trên cô anh gắn thêm một cái nơ, sau đó tặng mình cho em là được!" CÔ dí dỏm nháy mắt với anh mấy cái, "Tốt nhất viết luôn trên mặt dòng, đồ cống hiến nhà vua "

Hình ảnh tuyệt đẹp thông qua miệng của cô, có vẻ khôi hài, không giải thích được, "Dạ, tuân lệnh!"

"Hề hề" Kiều Y Y cười mờ ám, biết anh nghi ngờ ý tứ của mình rồi, "Đúng rồi, buổi chiều anh có rảnh rồi thì tốt nhất là đem rèm cửa sổ, ga giường nhà em giặt sạch sẽ, nếu không em sợ buổi tối không giúp anh được."

Buổi tối không giúp được? Sóc Phong cười, hiểu ý tứ của cô, "Nữ vương đại nhân không cần thần làm ấm giường, mà là muốn thần làm nô tài sao?"

"Anh muốn hay không?" Cô hơi hất cằm, nhìn xéo anh.

"Sao dám không nghe lệnh!"

"Không thèm nghe anh nói nữa, em đi làm, buổi tối gặp!" Kiều Y Y cầm túi xách ra cửa, bước qua cửa, sắc mặt của cô ảm đạm không ít rồi.

Tốt nhất là không có, nếu như có... Thật ra thì cô khát khao có.

Nhìn đóng cửa lại, Sóc Phong rũ mí mắt xuống, nhìn đôi đũa trong tay một hồi lâu, ở trong lòng đưa ra một quyết định.

Kiều Y Y đi xuống dưới lầu, đang muốn đi bãi đỗ xe ngầm lấy xe, thì có một cô gái xinh đẹp chặn đường cô, cô ngẩng đầu nhìn cô gái, "Cô là..."

"Tôi tên là Trần Uyển."

"Tôi không biết cô." Kiều Y Y chuẩn bị vòng qua cô gái để lấy xe.

Trần Uyển biết Sóc Phong ở đây, cũng từ chỗ nhân viên quản lý biết, Sóc Phong có một người bạn gái mới, chính là cô gái trước mắt này.

Cuối cùng Kiều Y Y cũng nhớ ra cô gái này là ai, cô ta là người viết thư pháp hôm nọ, "Thưa cô, cô có chuyện gì không?"

"Cô không biết tôi... tôi cũng không biết cô." Trần Uyển phức tạp nhìn cô gái này, cô ta không phải là loại hình mà Sóc Phong thích, thần thái thoải mái, lại quá xinh đẹp, "Nhưng chúng ta cùng biết một người, Sóc Phong."

Khi Trần Uyển nói tên Sóc Phong ra, Kiều Y Y cảm thấy dường như cô gái này, và quá khứ của Sóc Phong có liên quan với nhau.

"Cô không cần phải nhìn tôi đến như vậy." Trần Uyển cao ngạo nói: "Tôi thật sự không phải là tình địch của cô."

Nên dùng ánh mắt gì nhìn Trần Uyển đây? Kiều Y Y không biết, khi cô nhìn bóng mình qua cửa sổ xe, nhìn thấy sự ghen tỵ trên mặt mình thì cô hoảng hốt nhìn xuống đất.

Không quan tâm, thật sự không quan tâm sao? Đều là gạ người!

Trừ phi là người chết, mới có thể thật sự không quan tâm! Kiều Y Y cắn môi, "Cô có chuyện gì không? Nếu không có gì, tôi muốn đi trước!"

"Gấp cái gì chứ!" Trần Uyển đến gần cô, kéo cô gần lại mình, hai mắt thẳng tắp nhìn cô, càng xem càng không nghĩ ra, tại sao Sóc Phong lại tình nguyện yêu cô gái này, cũng không cần mình đây?

"Có chuyện gì mau nói đi!" Lúc này Kiều Y Y chỉ muốn làm con rùa đen rút đầu, cô tuyệt không muốn từ miệng cô gái khác biết chuyện tình của Sóc Phong.

"Tôi có một tin tức tốt và một tin tức xấu, cô nghĩ xem nên nghe cái nào trước?" Trần Uyển giơ lên ác ý nụ cười không ngừng tiến tới gần.

Trong lòng Kiều Y Y thật khó chịu, cô gái này nói chuyện mập mờ lại chẳng rõ ràng, "Không bằng cô nói cùng lúc được chứ?"

Mặt Trần Uyển biến sắc, làm sao cô có thể hai tin tức cùng lúc được chứ?

"Nếu như cô làm không được, cũng không cần thừa nước đục thả câu như vậy đâu!" Kiều Y Y lạnh lùng châm chọc, hôm nay ra cửa đã gặp ngay

kẻ tiểu nhân.

“Được! Vậy thì tôi nói tin tức tốt trước!” Trần Uyển nghiêng răng nghiêng lợi khiến cho khuôn mặt xinh đẹp của cô ta có chút dữ tợn.

Kiều Y Y lười trả lời cô, trực tiếp khoanh tay trước ngực chờ câu trả lời của cô ta.

“Tôi không phải người yêu của Sóc Phong, cô không cần căm thù tôi như vậy!” Trần Uyển nhún vai.

Chợt nghe như vậy, Kiều Y Y thở phào nhẹ nhõm, nhưng cô không có biểu hiện rõ ràng, cô gái trước mắt còn nhỏ hơn cô hai, ba tuổi, lại bày ra vẻ mặt chờ xem kịch hay.

Kiều Y Y là người thế nào, cô sẽ không để cho người khác dễ dàng chế giễu!

Trần Uyển không thấy được phản ứng như mong đợi, trong lòng cô thật không thoải mái, cũng không bao lâu, cô lập tức nở nụ cười, cái kiểu cười lạ lùng này của cô ta khiến Kiều Y Y thấy dường như cô ta bị điên hay ngây thơ quá chừng.

“Tin tức xấu đây, cô làm thế nào cũng không chiếm được tình yêu của anh ấy được đâu!” Cô ta cười đến xinh đẹp rạng ngời.

Đột nhiên lòng Kiều Y Y chiến đấu, loại phụ nữ thế này còn khiến cô khơi gợi khả năng quyết chiến: “Nhưng tối ngày hôm qua trước khi ngủ, anh ấy còn thủ thi bên tai tôi đấy...”

Vẻ mặt xinh đẹp, giọng dịu dàng, chính là một cô gái hoàn toàn được cưng chiều, chẳng qua là khi Kiều Y Y thốt ra lời này, không một ai biết sự khổ sở trong lòng cô.

Cô biết anh muốn đền bù cho mình, anh luôn luôn đối tốt với cô, không ngừng nói yêu cô, cũng không keo kiệt cho cô tình yêu, chỉ là có một thứ anh không thể cho cô được... đó là... đứa con.

Trần Uyển suýt chút nữa thì bước lên đánh cô ta, nhưng cô nhịn xuống. “Cô cứ giả vờ đi! Tôi cho cô biết, cả đời cô cũng sẽ không lấy được tình yêu của anh ấy, bởi vì anh ấy sẽ không cần con của cô.”

Nói đến đứa bé thì Kiều Y Y không tự chủ mà run lên, thật là buồn cười, mọi người đều biết Sóc Phong không cần đứa bé, chẳng lẽ chỉ có người trong cuộc này đây không biết ư?

“Tại sao vậy?” Cô biết cô không có được đáp án từ chỗ Sóc Phong, cũng có thể ở chỗ này lấy được đáp án mà cô cần, đây chính là bí quá hóa liều.

Nhưng cô không khống chế được mình, bởi vì yêu, cô đã trở nên không giống mình, dứt khoát không làm chính mình, chỉ vì cô khẳng khẳng muốn biết nguyên nhân của anh, lại để cho anh vì nguyên nhân đó mà đau lòng khóc rống lên.

Kiều Y Y xin nghỉ, cô xin nghỉ một ngày, sau khi nghe Trần Uyên nói nguyên nhân xong, cô thực sự muốn biết mình có mang thai hay không.

Cô lẳng lặng ngồi ở trong bệnh viện, cầm phần báo cáo kia trong tay, trong đầu bắt đầu không ngừng nhớ lại những lời Trần Uyển nói với cô, cô nhắm mắt lại.

“Sóc Phong là anh rể tôi. Chị tôi là người mà anh ấy yêu nhất. Mà cô gái anh ấy yêu nhất lại chết ở trên bàn mổ, bởi vì khó sinh. Chị ra đi, còn đứa bé cũng mất. Cô muốn biết tại sao Sóc Phong trốn không? Đây chính là nguyên nhân của nó.”

Thích có con không anh? Lúc ở vườn cây, cô đã từng hỏi anh như thế.

Anh bảo, anh không thích!

Nhưng Kiều Y Y không đánh giá tâm trạng phức tạp hiện lên trong đôi mắt mình, cô đơn giản nghĩ rằng anh không thích trẻ con mà thôi, thì ra anh không thích có con.

Cô nặng nề thở một hơi, chậm rãi đứng lên, một bác sĩ nữ hỏi thăm cô có muốn phá thai hay không, cô do dự, cô đã nói với Sóc Phong, cô sẽ không mang thai, mà bây giờ cục cưng đã một tháng, chắc do lần đầu tiên không biết khống chế.

Chỉ cần cô len lén xóa sạch thì ắt hẳn quan hệ giữa bọn họ cũng sẽ không có bất kỳ thay đổi.

Nhưng, Kiều Y Y dựa vào hành lang, như một tên trộm ẩn nấp trong góc tối.

“Sóc Phong, cậu xác định làm cuộc giải phẫu này à?”

“Phó Khải, mình không thay đổi ý định được.”

Phó Khải đi về phía máy bán hàng tự động, bỏ tiền xu vào khe, hai ly cà phê đẩy ra, “Giải phẫu buộc ga-rô (ngăn sinh nở) thì không khó, nhưng tại sao cậu nhất định phải như vậy?”

Phó Khải chưa từng nghĩ qua, bao nhiêu năm sau, gặp lại được người bạn học cũ này của mình, cảnh tượng lại đặc biệt như vậy, bao nhiêu người vô sinh, không sinh đẻ được, thế mà anh lại không cần khả năng sinh đẻ.

“Có lẽ cậu nên lựa chọn lại...” Phó Khải thử đề cử cách thức khác.

“Không, như vậy tương đối an toàn!” Sóc Phong lên tiếng cự tuyệt rồi.

Phó Khải cau mày, thờ ơ lắc đầu một cái, “Tùy cậu, chỉ cần sau này cậu không hối hận là được!”

“Cám ơn cậu.” Sóc Phong thành khẩn nói.

CHỈ MUỐN LÀM ÔNG XÃ CỦA EM

Kim Tinh

www.dtv-ebook.com

Chương 7+2

Editor: Cua Rang Me

"Thưa cô, cô không sao chứ?" Y tá mặc đồng phục màu trắng, lo lắng nhìn cô gái đứng ở trong góc, ánh mắt của cô trống rỗng, mang trên mặt vẻ tuyệt vọng, y tá đã thấy nhiều người như vậy, bình thường những người này sẽ không chết lập tức, nhưng là nhất định phải chết.

Y tá đã sớm chết lặng, nhưng cô vẫn đồng tình nhìn Kiều Y Y, bởi vì cô còn rất trẻ tuổi.

"Cô y tá à."

"Rất cuộc cô đã nói chuyện, thật tốt quá!" Y tá ở bên cạnh nói rất lâu mà cô ấy vẫn không lên tiếng đáp lại.

"Xin hỏi nếu như muốn giải phẫu nạo thai, hôm nay có thể thực hiện không?" Cô ngây ngẩn nhìn phương hướng Sóc Phong vừa đi.

Vẻ mặt Cô y tá từ lo lắng dần dần trở nên lạnh lùng, theo ý nghĩ của cô sống và chết cũng nên được tôn trọng, cô nói: "Hôm nay không được, tôi có thể giúp cô xếp lịch."

"Thật sao?" Kiều Y Y nghiêng đầu hướng về phía y tá cười một tiếng, "Làm phiền cô rồi."

Sóc Phong không cần đưa bé, là không cần, dù cho cô chủ quan để cứu vẫn được tình thế, nhưng đã không còn đường sống, anh muốn sống

bên cô trọn đời nhưng không có ràng buộc, vậy cô sẽ bỏ nó đi.

Tại sao cô có thể để cho anh lại phải trải qua một lần, có thể khổ sở vì đồng thời mất đi người yêu và đứa bé chứ? Nhưng mà... cô nhắm mắt, cố gạt đi nước mắt.

Nhưng mà mỗi người phụ nữ đều có quyền được làm mẹ, mà cô thì bỏ nó đi.

Kiều Y Y bắt đầu làm gập ác mộng, cô y tá đã sắp xếp cho cô vào chiều thứ năm, từ giờ thứ năm còn ba ngày nữa, mỗi ngày cô đều gặp ác mộng, trong mộng đều là tiếng khóc đứa bé, cùng với tiếng khóc của chính cô.

Sóc Phong cảm thấy gì đó nhưng cô không có nói, mà cô gặp ác mộng nhưng không có phát ra tiếng, cô chỉ là lặng lẽ gặp ác mộng, lặng lẽ khóc thút thít.

Sóc Phong cảm giác được cô có gì đó là lạ với sáng hôm thứ tư, mắt cô bị quầng thâm như mấy con gấu trong vườn thú vậy, mà sắc mặt của cô cũng rất tái nhợt, màu môi cũng tím lại.

"Em không thoải mái à?" Sóc Phong nắm tay của cô, nhẹ nhàng hỏi, bây giờ cô mỏng manh đến mức một cơn gió cũng có thể thổi bay đi.

"Không có."

Hủy bỏ quá nhanh, một chút do dự cũng không có, Sóc Phong hí mắt quan sát cô, "Hôm nay có cần xin nghỉ hay không, sắc mặt em rất khó coi, có phải dì cả sắp tới hay không?"

Vừa nói đến dì cả, sắc mặt của Kiều Y Y tái nhợt hơn, cô mơ mơ màng màng nói: "Có thể, em muốn xin nghỉ, hình như bụng có chút không thoải mái."

"Anh pha cho em một ly sữa nóng, em uống thì ngủ một giấc thật ngon, anh giúp em xin nghỉ." Anh thật cẩn thận đỡ cô nằm xuống, giúp đắp mền.

Anh vừa đi khỏi, Kiều Y Y mới dám để cho nước mắt của mình xuống, cô lẳng lặng nằm, không buồn ngủ chút nào, nhìn ánh nắng tươi sáng ngoài cửa sổ, mà trong lòng của cô thì âm u.

Cô nằm trên giường cả ngày, mà buổi chiều Sóc Phong ra ngoài có việc, nói muốn mua một ít đồ, cô biết anh đang nói láo, không phải anh muốn đi mua đồ, mà là đi làm giải phẫu buộc ga-rô (ngăn sinh nở).

Cô lẳng lặng nằm ở trên giường, giống như mất đi mục tiêu, đói bụng rồi mới vuốt bụng đi tới tủ lạnh, theo bản năng cô muốn đi ăn món ăn lạnh, cơm lạnh, thân thể lại nhắc nhở cô, đem thức ăn đi hâm nóng, cô nhai kỹ nuốt chậm, giống như là một con rối, không có cảm giác.

Cửa mở ra, Sóc Phong trở về, "Dậy rồi à em? Thân thể còn cảm thấy không thoải mái hay không?"

Kiều Y Y lắc đầu một cái, đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm vào anh, như một nuốt trọn anh vào hố sâu đen lầy ấy, Sóc Phong không được tự nhiên cầm một lon thức uống uống, tư thế của anh có chút kỳ quái, nhưng trên nét mặt lại mang theo vẻ trút được gánh nặng, Kiều Y Y thật sự muốn cười nhạo, nếu anh biết mấy thứ này làm không công, anh sẽ thế nào đây?

"Em muốn đợi một người." Cô lạnh lùng nói.

Tay Sóc Phong dừng lại, nhìn ánh mắt của cô cũng không hiểu.

"Hôm nay em muốn đợi một người." Kiều Y Y nhấn mạnh lại một lần nữa.

Cô phát hiện? Sóc Phong nuốt một ngụm nước bọt, chột dạ nhìn về chỗ khác, “Được, có chuyện call anh!”

“Ừ.” Cô ôn hòa đáp một tiếng.

Buổi tối hôm đó Sóc Phong không có bên cạnh Kiều Y Y, cô cho là mình sẽ không ngủ được, nhưng không ngờ ở một mình vẫn ngủ ngon lành, yên tĩnh như vậy, cho đến khi điện thoại di động của cô đổ chuông, cô mới chậm rãi tỉnh lại, người gọi điện tới chính là Trần Uyển, cô hoàn toàn không nhớ mình đã cho Trần Uyển số điện thoại của mình, nhưng trên màn hình hiển thị, chứng minh đối phương biết số điện thoại của mình.

Mấy ngày nay, Kiều Y Y vẫn vô tri vô giác, không có bao nhiêu tinh thần, làm việc cũng mơ hồ, hôm nay đầu óc của cô lại khác thường, “Alo?”

“Là tôi, Trần Uyển đây.”

“Có chuyện gì không?” Kiều Y Y thờ ơ hỏi.

“Đoán xem tôi đang ở đâu?” Giọng của cô mang theo sự hài lòng.

“Nếu như không có chuyện gì để nói, tôi tắt điện thoại nhé.” Kiều Y Y lười phải cùng chơi trò chơi mèo vờn chuột với cô ta.

Cô tức giận nói, “Chính là ở trên giường của Sóc Phong đó.”

Cô ta nói, cô ta ở bên cạnh anh.

Đầu óc Kiều Y Y trống rỗng, cô trấn an xuống giường, mặc quần áo tử tế, đi tới nhà của Sóc Phong, mở cửa ra, Trần Uyển đang hả hê đứng ở cửa, cô nhìn Trần Uyển một cái, cũng không nói lời nào.

Cô tự đi tới phòng của anh, nhìn người đàn ông trần truồng nằm ở trên giường, cô vừa liếc nhìn Trần Uyển, trên người Trần Uyển đang là chiếc áo của Sóc Phong, tựa như rất thân thiết.

Trần Uyên đang chờ, chờ Kiều Y Y sụp đổ, chờ Kiều Y Y khóc lớn.

“Cô có biết anh ấy dị ứng rượu cồn hay không?” Còn chưa đi vào phòng, Kiều Y Y đã nghe mùi rượu, bởi vì có liên quan đến Sóc Phong, khứu giác của cô cực kỳ nhạy cảm, đặc biệt là mùi rượu.

Sắc mặt của Trần Uyên cứng lại, “Thế thì sao?”

“Nếu như muốn say rượu làm bậy, cô cũng phải tìm đúng người mới được chứ!” Kiều Y Y cười lạnh nhìn Trần Uyên, vừa trải qua giải phẫu buộc ga-rô (ngăn sinh nở), người đàn ông làm sao có thể.

“Cô đi đâu vậy?” Âm mưu bị vạch trần, sắc mặt Trần Uyên vô cùng khó coi, nhưng dù thế nào cô cũng không nghĩ ra Kiều Y Y cũng chỉ là liếc mắt nhìn Sóc Phong, chuẩn bị rời đi.

“Cô thương anh ấy thật sao?” Kiều Y Y quay đầu trở về, lạnh nhạt hỏi.

Kiều Y Y cũng không đợi câu trả lời của cô, liền xoay người đi, mà người đàn ông chết tiệt này, sẽ để cho anh nằm ở trên giường chừng mấy ngày đi! Biết rõ là không thể đụng vào rượu, nhưng vẫn là đụng, đáng đời!

“Này này!” Trần Uyên đuổi theo ra cửa, chỉ tới kịp thấy bóng lưng Kiều Y Y rời đi.

Cô nhanh chóng trở về phòng, nhìn gương mặt ửng hồng của người đàn ông nằm ở trên giường, lập tức cô biết Kiều Y Y không nói dối, “Sóc Phong, Sóc Phong à.”

Cô khẩn trương vỗ mặt của anh, hốt hoảng không dứt, anh lại không có một chút phản ứng.

“Cô tên là gì?”

Kiều Y Y nằm ở trên bàn mổ, ánh đèn sáng ngời chiếu vào trên người của cô, “Kiều Y Y.”

“Biết hôm nay phải giải phẫu gì không?”

“Nạo thai...”

“Tốt, cô Kiều, đợi lát nữa chúng tôi sẽ tiêm thuốc mê cho cô.”

Kiều Y Y nhìn chăm chăm ánh đèn trên đỉnh đầu một lúc lâu, cô không phân biệt được cảm giác của mình là gì, quá nhiều tình cảm ở trong lòng của cô, nhộn nhạo, sợ hãi, lo lắng không thôi.

“Cô Kiều này.”

“Xin chờ một chút!” Kiều Y Y giống như là điện giật nhảy lên, hoảng sợ đẩy y tá ra, “Tôi không làm!”

Kiều Y Y nhanh chóng bò dậy, lao đảo chạy ra khỏi phòng giải phẫu, như một kẻ điên chạy trốn, cho đến những tà áo trắng toát kia không bao lấy tâm trí nữa, cô mới ngồi yên lặng một góc.

“Kiều Y Y?”

Kiều Y Y ngẩng đầu nhìn lên, cô nhìn thấy Nhâm Viễn, “Cô ở đây làm cái gì?”

Làm cái gì? Kiều Y Y đột nhiên cảm thấy mình thật là buồn cười.

“Này này?” Nhâm Viễn không rõ ý tưởng nhìn thấy cô vừa khóc vừa cười, “Cô đừng dọa tôi!”

Cuối cùng Nhâm Viễn dẫn cô trở về nhà mình, gọi điện thoại cho Sóc Phong, nhưng Sóc Phong không có nghe điện thoại, “Tình huống này là quái gì vậy!” Anh hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Làm đồng nghiệp với Kiều Y Y lâu như vậy, Nhâm Viễn chưa từng gặp qua cô khóc, mặc dù có lúc cô không có dịu dàng nữ tính, cực kì dã man, nhưng cô làm việc rất nghiêm túc, đối đãi chân thành với người khác, là một cô gái thật tốt.

“Phụ nữ thật phiền phức! Có lẽ lại gây gổ với Sóc Phong rồi!” Anh nói lẩm bẩm, để không gian đó lại cho cô gái nào đó mệt lã đi ngủ.

CHỈ MUỐN LÀM ÔNG XÃ CỦA EM

Kim Tinh

www.dtv-ebook.com

Chương 8+1

Editor: Cua Rang Me

Trần Uyên giống như Lý Nhân Phong từng nói, tìm được Sóc Phong, còn mời anh uống rượu, anh muốn đuổi cô đi, cho nên uống ly rượu kia, nhưng anh chắc chắn mình có đủ thời gian tìm được thuốc chống dị ứng để uống vào.

Nhưng sau đó anh mất dần ý thức.

"Em bỏ cái gì trong rượu vậy?" Sóc Phong lạnh như băng nhìn cô gái trước mắt, anh nằm ở trên giường, nhưng thần trí vô cùng rõ ràng.

"Em... "

"Trần Uyên, về sau đừng để tôi nhìn thấy em!" Hai mắt anh bốc lửa.

"Tại sao anh lại thích cô gái kia? Cô ta có gì tốt, biết rõ anh và em ở chung một giường, cô ta cũng không cứu anh, chỉ một mình bỏ đi!" Trần Uyên tức giận nói.

Kiều Y Y thấy được?

"Trần Uyên!" Anh nghiêng răng nghiêng lợi, "Em còn dùng những thủ đoạn này sao? Được, tôi nói cho em biết, vì cái gì mà tôi không yêu cũng không coi trọng em, bởi vì em không giống chị gái dịu dàng hiền thực như vậy của em, em cũng không giống Kiều Y Y, họ không toan tính mưu lợi, cho nên em làm gì cũng không qua nổi họ được. "

Trần Uyên cảm giác lòng của mình lại bị vỡ, "Tại sao? Rõ ràng là em thích anh trước, rõ ràng là em gặp anh trước, tại sao chứ? "

"Này, Lý Nhân Phong đâu rồi? Cậu ta cũng ngay từ đầu đã thích em, còn em thì sao lại không thích cậu ấy. Tâm của Sóc Phong vững như kim cương, "Nguyên nhân vì sao tôi không thích em, cũng như Lý Nhân Phong vậy!"

"Nhưng tối thiểu em đã cho anh ta cơ hội rồi, còn anh thì một cơ hội cũng không có cho em!" Trần Uyên thấy không công bằng nói.

"Cơ hội?" Sóc Phong châm chọc nói: "Được em cho hi vọng, lại để cho cậu ta khổ sở, bây giờ rời khỏi Đài Loan cũng không dám trở lại, đây chính là công bằng mà em nói?"

Sóc Phong chưa từng dùng giọng điệu sắc bén nói chuyện với cô, nhất thời Trần Uyên cà lăm, ấp úng, "Nhưng ...Nhưng tối thiểu em đã cho anh ta cơ hội, tại anh ta không quý trọng, em mới có thể ..."

"Đừng có giả bộ vô tội như vậy nữa!" Anh lớn tiếng nói, cắt đứt lời của cô, "Không cần giả bộ nữa, em giả dạng rất thích tôi, em giả bộ không mệt mỏi sao?"

"Anh nói nhăng nói cuội cái gì đấy!" Trần Uyên hoàn toàn nghe không hiểu anh đang nói gì, nhưng trái tim cô lại nhảy liên hồi.

"Có lẽ em yêu tôi, nhưng em sẽ không vì tôi không thương em mà khổ sở, nhìn qua thì em rất tốt. Coi như không có tôi! Người em thích nhất chính là bản thân em!" Sóc Phong nói trắng ra.

"Không có! Em không có anh, em không thể sống sót, anh không biết, anh không ở đây mấy năm, em ..." Trần Uyên nói không được nữa, cô nhìn Sóc Phong đang chỉ ngón tay vào cửa sổ.

"Nếu yêu tôi, lập tức nhảy xuống!" Anh lãnh khốc vô tình nói.

Trần Uyên không dám tin, người đàn ông trước mặt là người mình từng biết hay sao? Cô nuốt nước miếng một cái, "Em nhảy xuống đó, anh sẽ chấp nhận em?"

Anh không lên tiếng, chỉ là tay chỉ vào cửa sổ cũng không để xuống.

"Được, được, em nhảy!" Trần Uyên kéo khăn quàng cổ của mình xuống, cởi áo khoác ngoài xuống, đá giày cao gót xuống, đi tới cửa sổ, cô nhìn cửa sổ chăm chăm, cẩn thận từng li từng tí, liếc mắt nhìn lâu dưới, từ nơi này nhảy xuống, không chết cũng tàn phế, phòng bệnh của Sóc Phong là lầu mười một của bệnh viện, Trần Uyên nhắm hai mắt lại, hai chân run rẩy bò lên cửa sổ.

Cô không biết là cái gì thúc giục cô quay đầu lại liếc mắt nhìn Sóc Phong, động tác quay đầu của cô, nhìn Sóc Phong, trong ánh mắt của anh chẳng có cái gì cả, giống như giờ phút này cô chỉ là chỉ là người qua đường, anh thờ ơ với một người đi đường.

Cho dù cô chết rồi, anh cũng không sao, nói không chừng anh còn có thể khai rượu chúc ăn mừng, hai hàng nước mắt trong suốt từ trong mắt của Trần Uyên chảy xuống, cô ghen ngào nhìn anh, "Em chết, anh sẽ rất vui vẻ có phải hay không?" Không có ai quần lấy anh, nhất định sẽ rất vui vẻ!

Sắc mặt Sóc Phong nghiêm lại, "Sẽ không!" Trần Uyên hơi cười một tiếng, nhưng anh nói tiếp: "Nhưng mà tôi cũng sẽ không khổ sở."

Nụ cười của cô dừng lại ở trên mặt, cô có thể cảm giác khóe miệng mình đang co quắp.

"Trần Uyên, em sẽ nhảy sao?" Sóc Phong lý trí nhìn cô.

Trần Uyển cười to, đột nhiên cảm hận nhìn anh, “Tôi sẽ không vì thứ người như anh mà chết như thế!” Cô cẩn thận từ cửa sổ bò xuống.

Vì người khác chết, đó là biểu hiện của người yêu!

“Tôi mới không chết, tôi sẽ quần lấy anh, cho đến khi anh nổi điên mới thôi!” Cô nổi điên như mụ phù thủy, ác độc mà nguyên rửa anh.

“Cô có ở đây thì không chiếm được gì trên người tôi đâu.” Anh lạnh nhạt mà nói.

Trần Uyển đang nhìn sàn nhà, chợt ngẩng đầu, “Cho em một đứa bé, cả đời em sẽ không quấy rối anh!”

Sóc Phong cười, giọng nói nhẹ nhàng, không thể nhẹ hơn nữa, “Tôi sẽ nhờ bác Trần đưa cô về nhà.”

Trần Uyển chợt biến sắc, “Không, anh không thể.”

“Tôi có thể.” Anh quỷ dị cười một tiếng, “Bác Trần sẽ tin tưởng tôi, còn cô thì sao?”

Đúng, anh có thể, cha coi anh như một đứa con trai, tin tưởng anh còn hơn đứa con gái ruột thịt này.

“Cảnh cáo cô một lần cuối cùng, Trần Uyển, nếu như hôm nay cô không rời khỏi Đài Loan, tôi sẽ nhờ bác Trần dẫn cô trở về!”

“Anh...”

“Người yêu thực sự của cô ở New York...”

“Tôi không thương hân!”

“Ha ha!” Anh cúi đầu cười, “Đúng, cô không thương cậu ấy, như vậy mời học một chút cách biết kiềm nén lại mình đi!” Yêu một người không thương mình, cuối cùng nhận lại nỗi đau, im lặng rời bỏ quê hương.

Trần Uyên bị ngược đãi đến nói không ra lời, chỉ có thể tức giận trừng trừng mắt nhìn anh.

Sóc Phong không hề nhìn cô nữa, miễn cưỡng đứng dậy cầm điện thoại di động, Trần Uyên bị dọa giật mình, “Anh làm gì đấy?”

“Nếu như cô chưa từ bỏ ý định, tôi sẽ xin bác trai tới đây một chuyến thôi.” Có lúc, anh mệt chết đi, anh chưa bao giờ yêu Trần Uyên, lại cứ bị cô quẩn lầy.

Vẫn còn nhớ lúc chị của Trần Uyên vừa mới qua đời, cô lại dùng khuôn mặt tương tự chị mình tới quyến rũ anh, quả thật anh không có cách nào nhìn được, mới phải chạy đi.

Trốn ở trong núi bốn năm, anh từ từ vứt đi nỗi bi thương đó, từ từ tiếp nhận cô gái xuất hiện trước mặt mình, nhưng anh biết trong lòng anh vẫn có một bức tường, không dễ dàng phá hủy.

“Sẽ không.” Ngoài mặt Trần Uyên vẫn tin chắc, nhưng lòng của cô đã dao động, cô biết Sóc Phong làm được, bởi vì căn bản anh không có yêu mình.

Sóc Phong trực tiếp bấm số của bác Trần, “Dạ, bác trai, là con.”

Trần Uyên bình tĩnh đứng ở đó, trong mắt chỉ còn lại chán nản, cô nhìn Sóc Phong nói chuyện điện thoại xong, nhìn Sóc Phong năn nỉ cha, nhìn mình nhếch nhác.

“Nếu như không có chuyện gì, mời đi về.” Một khi người đàn ông tuyệt tình, giống như thác nước một đi không trở lại, kích hoạt bọt sóng đủ

để cho người chung quanh bị thương.

Trần Uyên thất hồn lạc phách nhìn anh, “Tôi sẽ đi, Sóc Phong... Anh thật...”

Cô xoay người rời đi, cô cho là chị qua đời, đó chính là cơ hội của cô, nhưng trời cao nhìn cô thấy khó chịu, chưa từng cho cô có cơ hội, không hề có một chút nào.

Nhưng mà cô là một cô gái kiêu ngạo, cô sẽ không vì một người đàn ông mà vứt bỏ tôn nghiêm của mình.

Sóc Phong nhìn cô rời đi, nhất thời buông lỏng, nửa nằm ở trên giường, anh biết phiền toái lớn nhất đã giải quyết xong, vậy mà hôm nay, anh nên giải thích như thế nào đối với Kiều Y Y đây? Nếu như muốn giải quyết, sẽ không tránh được phải giải thích với Kiều Y Y một đoạn hôn nhân không thành công kia, anh và chị của Trần Uyên cũng không thành hôn, bởi vì cô nói không muốn làm cô dâu bà bầu, anh chiều theo cô, lại mất đi cô.

Cơ thể cô rất khỏe, anh chẳng thể nghĩ tới cô sẽ khó sinh, mà bây giờ khoa học kỹ thuật hiện đại, khó sinh không phải là vấn đề lớn lao gì, nhưng có chút nhất định phải người mất đi, cho dù là ở công nghệ cao cũng không giữ được.

Sóc Phong khổ sở nhắm mắt lại, anh cho là bóng dáng xuất hiện trước mắt của anh sẽ là cô, không ngờ trong đầu của anh đều là Kiều Y Y.

Kiều Y Y muốn đi cùng với anh, tuyệt đối cô sẽ không làm nghịch ý của anh mà sinh cục cứng, nhưng rõ ràng anh quá tàn nhẫn, anh tước đoạt quyền làm mẹ của cô.

Nhưng xin tha thứ cho sự ích kỷ của anh. Vừa nghĩ tới đó, anh tìm số điện thoại của Kiều Y Y, lại phát hiện có mấy cuộc gọi nhờ của Nhâm Viễn,

trong lòng anh cảm thấy có chút kì lạ nên điện thoại lại.

Sau một lâu, Sóc Phong cúp điện thoại, vén chăn lên, chuẩn bị xuất viện.

CHỈ MUỐN LÀM ÔNG XÃ CỦA EM

Kim Tinh

www.dtv-ebook.com

Chương 8+2

Editor: Cua Rang Me

"Sóc Phong, bây giờ anh ở đâu?" Phó Khải vừa tới thăm bạn học cũ của mình, chỉ kịp nhìn thấy Sóc Phong rời đi như gió vậy, "Lửa thiêu mông đít rồi hả? Vội vã như vậy..."

Sóc Phong xe chạy tới nhà Nhâm Viễn, Nhâm Viễn mở cửa cho anh, ý bảo anh nhỏ tiếng một chút, có người khác đang ngủ, ông ba phải Nhâm Viễn cầm cái chìa khóa nhà của mình rời đi, để lại không gian cho đôi tình nhân này.

Sóc Phong nhìn Nhâm Viễn rời đi, nhẹ nhàng đi vào phòng, nhìn thấy cô gái nằm ở trên giường, anh tạm thời an tâm, đem chân của cô vào trong chăn, hoàn toàn che phủ.

Anh cứ ngồi ở bên cạnh Kiều Y Y như vậy, nhìn cô, giống như cả đời xem không chán, anh cho là mình rất khó yêu một người nữa, nhưng anh yêu, yêu người con gái đang nằm ngủ say ở trên giường!

Cô làm anh nóng ruột nóng gan, vừa nghĩ tới cô sẽ bởi vì Trần Uyển mà hiểu lầm anh, anh lại bị hù hoảng hồn mà bay đi, anh yêu cô, anh để ý cô, cho nên khi anh phát hiện mình tước đoạt quyền có đứa bé của cô thì so với anh, cô còn thống khổ hơn.

Nhưng anh tình nguyện bây giờ đau khổ còn hơn về sau bị như vậy, anh cũng không muốn thấy cô nằm trên bàn mổ đầy máu, một thi thể mà

hai sinh mệnh, sinh mạng nhẹ nhõm sẽ biến mất trong tích tắc, nhưng sinh mệnh nặng nề sẽ lưu lại vĩnh viễn.

Anh nhẹ nhàng vuốt ve mặt của cô, yêu làn da bóng loáng như sữa bò của cô, giống như nghiện, anh yêu thích không buông tay, "Y Y....."

Sóc Phong lưu luyến thu tay lại, không đành lòng làm nhiều mộng đẹp của cô, anh chậm rãi đứng lên, lúc chuẩn bị rời đi, không cẩn thận đá ngã túi xách để ở dưới đất, đầu tiên là anh liếc mắt nhìn Kiều Y Y còn đang ngủ say, mới cúi người sửa sang lại, không ngờ một phần tài liệu hấp dẫn ánh mắt của anh, tựa đề của tài liệu làm anh sợ hãi.

Đồng ý nạo thai.....

Mấy ngày nay tinh thần của cô đều không tốt, hầu như đối với anh cũng lạnh nhạt, anh chỉ cho là dì cả của cô sắp tới nên tâm tình của cô không tốt, đa số phụ nữ đều có vấn đề này, tự nhiên anh cũng nghĩ như vậy, nhưng...

Anh nhìn xuống chỗ ký tên, phía trên ghi là Kiều Y Y, anh không nhận lầm, rõ ràng không nên khổ sở, không nên khổ sở, nhưng Sóc Phong vẫn mù quáng.

"Được, em không muốn đứa bé, em và anh ở chung một chỗ." Lời nói của Kiều Y Y còn quanh quẩn ở bên tai của anh, nhưng bây giờ anh chỉ có cảm giác mình quá xấu xa! Anh đem toàn bộ trách nhiệm đẩy lên người của cô, để cho cô một mình chịu đựng nhiều như vậy!

Nếu như Nhâm Viễn không gặp cô, không phát hiện cô có gì đó là lạ, không phải là cô sẽ lặng lẽ chịu đựng một mình, còn phải ở trước mặt của anh giả bộ vui vẻ, giả bộ không sao cả phải không?

Sóc Phong hèn hạ không tin tưởng người nào, anh không tin cô, không tin cam đoan của cô, rồi lại muốn để lại trên người mình, không nói tiếng

nào đi làm giải phẫu buộc ga-rô (ngăn sinh nở); mà Kiều Y Y cũng như vậy không muốn làm anh phiền não, một mình giải quyết. “Giải quyết” đứa bé của bọn họ, cả đời này bọn họ chỉ có duy nhất một đứa bé.

“Anh nhìn thấy rồi à?” Một giọng nữ êm ái vang lên ở bên tai của anh, Sóc Phong ngẩng đầu nhìn về cô gái đang nằm ở trên giường.

Kiều Y Y nhìn người đàn ông ngồi ở dưới đất, khổ sở trong mắt của anh cũng làm cô bận tâm, ánh mắt của cô không ngừng nhìn qua lại trên mặt rồi trên tay của anh.

“Anh nhìn thấy rồi à?” Cô hỏi lại một lần nữa.

Trên mặt Sóc Phong là sự im lặng, anh không mấy nhận thấy mà cứ gật đầu đáp lời.

“Anh có gì muốn nói với em à?” Kiều Y Y hỏi như thế.

Bên trong phòng rất yên tĩnh, giống như không có ai vậy, hồi lâu, Sóc Phong mới lên tiếng, “Y Y, chúng ta kết hôn đi!”

Kết hôn? Kiều Y Y nở nụ cười ngọt ngào, xinh đẹp giống như thiên sứ hạ phàm, Sóc Phong nhất thời thấy choáng, anh chưa bao giờ thấy Kiều Y Y cười mộng ảo như vậy.

“Y Y?”

“Sóc Phong.”

“Hả?”

“Cực căng đó không còn rồi.”

Trong lòng co rút đau đớn một hồi, nhưng Sóc Phong không để cho mình biểu hiện ra, anh đứng dậy ngồi bên cạnh cô, giống như đem tất cả

thế giới của mình đều cho cô, anh an ủi cô, “Em còn có anh. Kết hôn nhé!”

“Sóc Phong. Chúng ta chia tay đi.”

Kiều Y Y không biết, thì ra là khi cô lựa chọn buông tay, trong lòng của cô sẽ là nhẹ nhàng như vậy, mấy ngày liên tiếp cô lo lắng tâm trạng mình sẽ làm ảnh hưởng đến thai nhi, “Chúng ta chia tay thôi.”

Cô nhìn Sóc Phong, đưa mắt nhìn về kính ngác trên mặt anh, cô không dao động nói thêm: “Em không thể ở cùng với anh.”

“Vì... vì sao?” Anh run rẩy hỏi.

Kiều Y Y ôm anh, đầu tựa vào trong ngực của anh, “Anh biết nguyên nhân mà.”

Đương nhiên anh biết, cô thương anh, yêu anh đến nguyện ý hy sinh tất cả. Thế mà anh lại hèn nhát như vậy, không tin tưởng cô, trái tim cô đã nguội lạnh vì anh rồi sao?

“Y Y, anh...”

“Sóc Phong, thật sự là em rất mệt mỏi.” Kiều Y Y rời khỏi ngực của anh, không mang theo chút quyến luyến nào, giống như tất cả giữa bọn họ đều là mộng.

Tại sao không muốn có đứa bé lại thấy mệt mỏi? Nếu cô lựa chọn anh, tại sao bây giờ lại nói chia tay với anh? Bộ mặt Sóc Phong cứng đờ nhìn anh.

“Cứ như vậy đi!”

Cô rời khỏi bờ ngực anh, mùi thơm toát từ người cô như một loại độc kích thích trái tim anh, anh không khống chế được mình, vội vàng ôm lấy cô mà hôn.

Kiều Y Y không giãy dụa, anh muốn hôn cô, thì cô cho anh hôn, anh duỗi đầu lưỡi vào, cô há miệng mặc cho anh muốn làm gì thì làm, cho dù anh muốn cởi hết quần áo của cô, cô cũng ngoan ngoãn phối hợp.

Sóc Phong hô hấp khó khăn, nháy mắt, chậm rãi rời khỏi môi của cô, nhìn cô chết lặng, anh biết mình bức cô đến đường cùng, “Thật xin lỗi.” Anh nói nho nhỏ.

Cô không nói gì, đứng dậy sửa quần áo ngay ngắn, cầm túi xách rời đi, có một số việc không cần nói quá rõ, chính người trong cuộc là hiểu, chỉ là đàn ông thì không cam lòng.

Người nào đó đứng bên ngoài nghe gió thổi hơn một tiếng đồng hồ, sau đó anh đi về, vừa mới bước vào thì nghe tiếng “bành bạch.”

Không phải chứ? Thích khẩu vị nặng vậy à? Giận dữ cũng không cần đánh bạn gái chứ? Muốn đánh cũng nên chọn cách khác. Ách, vẫn là được rồi, đó là phòng của anh, giường của anh, anh không nên có suy nghĩ đen tối.

Nhưng là, cả đời này Nhâm Viễn cũng không muốn nhớ lại, hình ảnh anh nhìn thấy vẫn không phải là hình ảnh nhi đồng không xem được, mà là cảnh một người đàn ông nặng nề đập mạnh bàn tay mình lên má.

Nhâm Viễn nhất thời chưa lấy lại tinh thần, chờ anh ta tỉnh lại thì anh lập tức xông tới, một tay bắt được tay Sóc Phong, một đôi mắt to nhìn chung quanh, cô gái nằm trên giường đã không còn ở đó, “Sóc Phong, cậu nổi điên làm gì thế hả?”

Da mặt Sóc Phong vốn mang màu lúa mì giờ đã thành đỏ chót, làm người ta nhìn thấy mà ghê, Nhâm Viễn nói: “Cậu không sao chứ? Kiều Y Y đâu rồi?”

Sóc Phong không nói gì, anh hung hăng hất tay ra, rồi tiếp tục đánh mặt mình, nhưng cứ bỏ mặc Nhâm Viễn ngăn mình lại: “Là đàn ông lớn to cái đâu, tự nhiên đi đánh mặt mình như vậy hả?”

“Buông tay!”

“Có liên quan đến Kiều Y Y? Có vấn đề gì thì hai người từ từ nói, không cần bạo lực như vậy!” Nhâm Viễn đầu đầu nhúc óc, không hiểu bây giờ người ta làm gì phải nói yêu đến chết dở sống dở, bộ không nói chuyện nhẹ nhàng với nhau được ư? Chẳng lẽ ở trong trò chơi yêu đương, phải có người sống có người chết mới sướng lòng à?

“Buông tay!”

Nhâm Viễn hất tay Sóc Phong ra, “Được rồi, được rồi, đánh chết càng tốt, để Kiều Y Y kiểm tên đàn ông khác, cậu hết bận tâm!”

CHỈ MUỐN LÀM ÔNG XÃ CỦA EM

Kim Tinh

www.dtv-ebook.com

Chương 8+3

Editor: Cua Rang Me

Có lúc phép khích tướng thật cũng là phương pháp tốt, cho dù kẻ nhỏ nhả lịch thiệp như Sóc Phong cũng không lạnh nhạt bỏ qua điều này, "Anh nói cái gì?"

Ánh mắt của anh hung ác y như loài sói trong đêm tối, nhưng Nhâm Viễn cũng không bị hù dọa gì cho lắm, anh chẳng sợ: "Tôi đâu có nói sai, cậu đánh chết mình đi cũng được, chết ở nơi nào mà không người biết ấy, để Y Y tìm thêm lát nữa!"

Sóc Phong mím môi, anh không gì, anh đánh mình vì anh thương cô, vì anh đáng nên trừng phạt, nhưng anh lại không có cách nào ngồi tưởng tượng cô ở trong lòng người đàn ông khác, được ai khác quan tâm và yêu thương.

Chỉ là suy nghĩ một chút mà lòng anh đã không chịu nổi, máu đàn ông liên tục nổi lên trong lòng.

"Tốt lắm tốt lắm, đi về nhà rồi tự nghĩ kết hoạch lại đi, đừng ở chỗ tôi như thế này." Nhâm Viễn gấp dài, hết sức ném Sóc Phong ra ngoài một cách không khách khí.

Náo tới náo lui, ở đây gây sự cái quái gì.

Nửa tháng sau.

Chủ nhật, Kiều Y Y rời giường, làm bữa sáng vô cùng đã mắt, ăn xong bữa sáng, cô cũng không quên rót một ly sữa bò, vừa bổ sung dinh dưỡng cho cả cô lẫn con.

Vuốt cái bụng no căng, cô vỗ vỗ rồi ợ một cái lấy lệ, rồi vừa xem tivi vừa tập yoga, cảm giác bụng lại đói bụng, cô đi tới bên cạnh cửa, mở cửa ra liền thấy một cái nồi bên dưới, cô thoải mái bưng nó vào, lúc mở nắp nồi. màu sắc lẫn mùi vị món canh gà tràn ngập căn phòng, khiến cô đói bụng không thôi.

Không chút khó khăn lấy chén đĩa, cô trực tiếp cầm đũa với muống, ngồi ở trên ghế ăn từng chút một, mà phải nói đến cái vụ này, từ nửa tháng trước, mỗi ngày đều có một nồi cháo gà trước phòng cô, thỉnh thoảng cũng sẽ có mấy món khác loại để đó.

Kiều Y Y không từ chối, cô biết đó là ai, vừa ăn vừa xoa bụng, rồi nói với ai đó trong bụng: "Bảo bối, ba lại mang đồ tới kính biểu chúng ta nữa nè con!"

Cô cười tự giễu, cô biết rõ ràng mục đích anh đưa canh cho cô là gì, anh nghĩ cô muốn bồi dưỡng thân thể, cũng không phải do việc có thai nên cần bồi bổ.

Là cô cố ý không nói ra chuyện này, cố ý để anh nghĩ đứa trẻ không còn, cô đang giận anh khiến cô bị uất ức, còn bị Trần Uyển làm khó xử? Tại sao Sóc Phong lại tự ý buộc ga-rô? Tại sao anh lại muốn cô ở bên anh cả đời?

Cô khó chịu, cô không muốn bị anh dắt mũi.

Chia tay cũng tốt, không biệt ly cũng tốt, dù sao giờ cô chẳng muốn quan tâm cái tên chết tiệt kia nữa! Lời tuy như thế, cô vẫn ăn từng ngụm từng ngụm, thỉnh thoảng cảm xúc trào dâng, cô còn có thể vừa ăn, vừa

khóc, vừa mắng, nhưng cũng chỉ là nhất thời, đợi đến lúc sau đó cô phát tiết xong tất cả, lại vui vẻ để cái nôi không về lại cửa, chờ ai đó nấu mang tới.

Cô muốn chia tay với Sóc Phong ư? Trong lòng cô tự hỏi, thật ra thì tuyệt đối cô chưa từng nghĩ đến, nhưng thành thật mà nói, cô biết mình chia tay anh rồi thì bản thân mới vui vẻ được.

Có lẽ cô còn chưa đủ thương anh, bởi đã quyết định lựa chọn đứa con mà buông tay anh.

Người có thai thường thích ngủ, Kiều Y Y cũng thế, nhưng mà cô không nhàn nhã như vậy được, cô lấy từ trong ngăn kéo một quyển sách, lướt mắt nhìn bên trong viết gì, cô muốn xin nghỉ sau khi sinh con, cuộc sống cô và bảo bối sau khi sinh chắc chắn tốn nhiều chi phí, còn cộng phí ở cữ nữa, không thể không kể đến.

Thật may trước kia cô có ít tiền tiết kiệm, Kiều Y Y suy nghĩ một lát, quyết định tháng tám thì xin nghỉ việc, như vậy mới có thể giảm bớt tình hình kinh tế của mình, cô vuốt ve chưa nhô lên, miệng lại mỉm cười vui vẻ. Dù biết một mình sẽ rất khó khăn, nhưng mình cô biết là được.

Trước mắt vấn đề lớn nhất là, cô nên giải thích với ba mẹ chuyện mình chưa cưới mà đã mang thai đây? Ai, xem ra cô sẽ bị bóc một lớp da cho coi, nhưng phải chọn thời điểm thích hợp để nói mới được.

Chuông điện thoại di động vang lên, Kiều Y Y đi tới bên cạnh bàn, cầm lên ống nghe, giữ vững khoảng cách nhất định rồi mới tiếp: “Alo”

“Là anh.”

Là Sóc Phong, từ lần trước khi cô nói chia tay về sau, anh vẫn chưa từng xuất hiện trước mắt cô, mà vẫn thường xuyên lấy lòng bằng nhiều cách: “Có chuyện gì không?”

“Hôm nay có đi siêu thị không em?”

Mỗi tháng thứ hai hay chủ nhật cô đều mua đồ, chỉ là gần đây cô trở nên không đều đặn, thức ăn trong tủ lạnh đều bị tiêu diệt nhanh chóng, cách một đoạn không dài không ngắn thời gian thì cô đã đi mua.

“Mấy ngày trước đã mua.”

Dưới tình huống Sóc Phong còn chưa biết được, rất nhiều hoạt động sinh hoạt của Kiều Y Y đã có sự thay đổi, chỉ là anh không biết mà thôi, cô nói tiếp: “Nếu như anh có thời gian, ghé qua chỗ tôi, tôi gửi lại chìa cho anh.” Đầu dây bên kia im lặng không nói gì, cô vội nói hết câu: “Tôi để chiếc chìa khóa ấy trước cửa với cái nôi nhé.”

Đầu lưỡi của anh như bị mèo tha đi mất, lâu sau đó, anh mới lấy được giọng nói của mình: “Ừm.”

Không phải “Được”, không phải “Biết rồi”, chỉ là một chữ “Ừm”, Kiều Y Y hy vọng giờ phút này không hiểu rõ về anh, nhưng sự thật ngược lại, cô biết anh đã kéo dài thời gian, biết anh cố gắng cứu vãn, nhưng đã quá muộn, ngựa không ăn cỏ đã nhai, trong lòng cô đối với anh còn chút niệm tình, nhưng cô không dám nghĩ, nếu anh biết sự thật, anh sẽ làm nên chuyện gì.

Thậm chí, cô sợ mình một lần nữa bị thương.

Tất cả gần như chỉ ở nghĩ sai thì hỏng hết, Sóc Phong không biết là, Kiều Y Y đã lên làm một chuyện.

Anh không cúp máy, tựa như đang chờ cô cúp trước, Kiều Y Y im lặng chờ dài một cái, không nói gì thêm mà tắt điện thoại.

Kiều Y Y nắm lấy ống nghe, ngồi về vị trí cũ, tiện tay cầm quyển sổ nhật ký làm mẹ trên ghế lên, nghiêm túc nhìn, ngày nghĩ dài đằng dặc, có lẽ

cô nên suy nghĩ mình nên làm gì để xứng với vai trò người làm mẹ.

Đến lúc xế chiều, Kiều Y Y mặc quần áo ấm, xác định mình sẽ không bị cảm cúm, cô mới chậm rãi đi xuống lầu, rồi vận động sơ sơ.

Cô từ từ đi dạo trong công viên, lúc mệt thì ngồi xuống ghế nghỉ ngơi một lát, nhìn những đứa trẻ đang chơi đùa trên bãi cỏ, còn cách một nơi không xa nào đó, Sóc Phong đang đứng ngắm nhìn cô.

Kiều Y Y không biết việc từ lúc cô bước ra khỏi cửa, anh cũng đi ra ngoài rồi đi theo phía sau cô, len lén chú ý từng cử động của cô, nhìn cảnh cô thất thần ngắm trẻ con vui đùa bên đó, anh cứ nghĩ cô tức cảnh sinh tình mà thôi.

Chỉ là, cô cười...

Kiều Y Y không biết lời nói dối của cô ảnh hưởng đến Sóc Phong bao nhiêu, Sóc Phong cho rằng cô không còn đứa con ấy nên mới nhìn tụi nhỏ mà cười, khiến lòng anh thấy chua xót vô cùng.

Anh nhanh chóng cúi đầu, tay vuốt mắt loạn xạ, lúc bỏ tay xuống thì trong mắt hằn lên tia máu, anh nhìn về hướng người con gái ấy lần nữa, thì cô ấy đã đi xa, anh vội vã đuổi theo như một tên điên thích nhìn trộm.

Sóc Phong nhìn cô đứng trước bảng quảng cáo taxi thật lâu, tim anh đập nhanh đến khó thở, tốt nhất không giống như anh đang nghĩ, cô không phải đi đâu hết, chỉ đang đứng đó chút thôi, anh phải tin cô.

Cô đứng đó một lúc lâu, lâu đến mức Sóc Phong nghĩ mình chuẩn bị bước lên gặp cô thì ngờ đâu, cô lấy ra một tờ giấy trong túi áo để ghi chép, tim anh nhất thời lạnh một nửa, hô hấp như ngừng lại.

Anh nhìn cô mang nụ cười thỏa mãn rồi đi, đầu óc anh trống rỗng mà đi theo sau, cô mờ mịt hồi lâu rồi bước vào quán mì.

Đây là một cơ hội tốt, anh nên tiến lên đến gần, nặng nề thở hỗn hển, nhìn cô rồi xoay người rời đi, mà anh lại không dám đi theo cô nữa, trái tim này đã mang nhiều gánh nặng hơn cả nỗi sợ hãi.

Kiều Y Y phải rời khỏi nơi đây, rời khỏi anh, cô nói chia tay không phải chuyện đùa giỡn, giống như giờ phút này anh muốn cứu vãn cuộc tình này, còn cô lại chẳng muốn tiếp nhận nó, bởi vì vĩnh viễn anh không cho được thứ cô muốn đang ở trên người anh, thậm chí anh còn không dám nghĩ, nên như cô biết anh tự động buộc ga-rô (ngăn sinh nở) giải phẫu, thì cô sẽ cư xử thế nào với anh. Cô thích trẻ con, anh nhận ra được, mỗi lần đi chơi hoặc không có chuyện gì làm, cô chỉ thích nhìn những đứa bé non nớt ấy chơi đùa.

Sóc Phong gãi đầu, làm rối loạn tóc, nhưng anh không quan tâm, anh trở lại trong phòng, cố gắng đang nghĩ nên làm cách nào để giải quyết vấn đề giữa bọn họ, tất cả vấn đề rồi rắm cùng với chuyện con cái, anh không thể nào chấp nhận cô có con, mà cô cũng không để tâm chuyện không ràng buộc ở bên cạnh anh, anh thở ra một hơi, ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn bức tường trắng toát.

CHỈ MUỐN LÀM ÔNG XÃ CỦA EM

Kim Tinh

www.dtv-ebook.com

Chương 9+1

Editor: Cua Rang Me

Ba tháng sau, Kiều Y Y thương lượng xong xuôi với chủ nhà, chuẩn bị chuyển tới phòng trọ mới, phòng trọ mới nhỏ hơn nhiều so với phòng đang ở, phòng khách thông với phòng ngủ, có một phòng tắm nhỏ, một phòng bếp, giá thuê cũng phù hợp.

Lúc này, cô cần nhịn ăn nhịn mặc, còn về ăn uống thì không có biện pháp, cực kỳ cần phải có dinh dưỡng, cô chỉ có thể tiết kiệm từ nơi cô ở, nhìn căn phòng cô đang thuê, trong lòng cảm thấy không nỡ nhưng cô phải từ bỏ nó.

Phòng đã được dọn xong, những thứ cần chuyển cũng chuyển sang đó rồi, Kiều Y Y liếm cánh môi, bỗng nhiên, bụng cảm thấy hơi đói, Sóc Phong không còn ân cần nấu canh thập toàn đại bổ cho cô nữa, cô cảm thấy nhớ tay nghề của anh.

Ở đây ngủ thêm một đêm, ngày mai có thể chuyển sang đó rồi, cô sờ bụng, lúc chuẩn bị ra ngoài ăn tối, vừa mở cửa, nhìn thấy người đàn ông đang đứng đó.

Dáng người cao lớn của Sóc Phong che kín tầm mắt của Kiều Y Y, cô nghi ngờ không biết bản thân có nhìn nhầm hay không, sao anh lại ở đây? Cô cho rằng anh không đưa canh nữa, biểu hiện cho việc anh lui tới nữa, chớp chớp mắt cảm nhận sự chua xót, "Làm sao anh biết em ở đây?"

Anh không trả lời câu hỏi của cô, ánh mắt anh quan sát căn phòng của cô một lúc, nhìn thấy bên trong đã dọn dẹp xong, đôi mắt thâm thúy của anh tối sầm lại, nhìn cô, "Khi nào thì đi?"

"Ngày mai."

Sóc Phong đáp một tiếng, không nói nữa, cô cũng giống anh, không nói gì, hai người nhàm chán "phạt đứng" ở cửa ra vào.

Người đầu tiên không kiềm chế được lại là Kiều Y Y, cô vừa giữ trong cổ họng, đang muốn mở miệng, anh đã lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai cúi người, hơi thở mát mẽ của anh len vào trong mũi cô, mùi vị quen thuộc khiến ngực cô cảm thấy ấm áp, cô giang tay ôm anh, đáp trả anh một cách kịch liệt.

Đi sao, anh tỏ vẻ không quan tâm! Đi ư, anh nhớ nhưng! Anh nhớ cô phát điên rồi!

Miệng lưỡi đóng mứt, tay của anh trượt đến ngực cô, nơi khá đầy đặn, dùng sức vuốt ve, cô không điều bộ rất trước vẫn do anh vỗ về chơi đùa, hai tay của cô quàng ra sau cổ anh, ôm anh thật chặt.

Cô đem sức nặng của bản thân dồn lên người anh, cô rên rỉ vô cùng tinh tế, tay anh không ngừng đi xuống, cô bỗng nhiên cảnh giác, đẩy anh ra.

Đẩy quá nhanh, quá mạnh, anh bị cô đẩy ngã ngời trên mặt đất, nhếch nhác ngời đó, đầy mê hoặc, trên môi anh còn lưu lại dấu hôn của môi cô, cùng một chút chất lỏng. Cô quay đầu đi, cố gắng điều hoà hô hấp của bản thân, không dám nhìn anh, không khí lạnh lẽo khiến cô bình tĩnh lại, lý trí dần quay về, "Anh có chuyện gì không?" Kiều Y Y thở hỗn hển, lo lắng hỏi anh.

Tại sao thái độ trước và sau của cô lại khác xa nhau tới như vậy, Sóc Phong lạnh lùng đứng dậy, bàn tay lau khô miệng, ánh mắt của anh nhìn

cô rất đen tối, anh đi tới lôi cô vào trong thang máy.

"Anh đưa em đi đâu?"

Không có câu trả lời, cô bị dắt vào phòng của anh, đôi mắt cô nhìn xung quanh, tất cả đều là giấy Tuyên Thành, giấy mang màu sắc cũ kỹ, trên mỗi tờ giấy đều có một chữ, "Lỗi"!

"Y Y, anh sai rồi. Xin lỗi."

Sau tai cô, giọng nói trầm thấp của Sóc Phong vang lên. Đôi mắt cô chứa đầy những chữ "Lỗi", cô không biết làm sao nhìn tới trước những chữ kia, anh muốn nói cho cô điều gì, cô cũng không cần hỏi, cô hiểu.

Anh sai rồi, anh sai rồi.

Nhưng... Hốc mắt của Kiều Y Y đỏ lên, lúc này, cô nên làm thế nào? Cô nên nói thế nào để anh biết? Kiều Y Y hít sâu một hơi, chủ động đem bản thân ra. Cô xoay người, ôm lấy anh, trong lòng anh xúc động nước nỡ, anh ôm cô thật chặt, cô chủ động dâng lên hương vãn, anh không suy nghĩ nhiều nhảy vào mỹ nhân của nàng mà tính toán.

Bên trong phòng hỗn hợp mập mờ hô hấp, bàn tay của anh kích động cởi quần áo của cô, cho đến trên người của cô chỉ có mỗi áo trong màu bạc, tay của anh linh hoạt giải khai nút áo lót của cô, tay của anh chui từ cổ áo của cô vào vỗ về chơi đùa chỗ đầy đặn, Kiều Y Y không yên lòng hôn anh, anh cảm thấy, đầu ngón tay trì hoa của cô nhụy thượng lách vòng lên, không thẳng vui sướng lôi kéo một phen.

Thân thể Kiều Y Y lập tức nhạy cảm mềm nhũn, xụi lơ ở trên người anh, tay của anh không ngừng lục lọi ở trên người của, giống như trước kia, vuốt ve cô.

Mắt cô trợn tròn, cảm giác thấy tay anh dừng lại, tim cô đập thật nhanh, nhìn anh, đôi mắt Sóc Phong trợn tròn, nhìn bụng của cô, dường như đang mất hồn.

Cô nuốt nước miếng, "Nên... chỗ này có một chuyện!" Nói xong từ cuối cùng, giọng nói của cô càng ngày càng thấp, nhi nhí như muỗi.

"Chuyện gì đã xảy ra?" Lý trí của anh phản ứng lại, nhưng anh từ chối không

Tin sự thật đang ở trước mắt.

“Em... có thai.”

Anh lắc đầu thật mạnh, “Không thể nào, em không thể có thai được.”

“Tính thời gian một chút đi, là lần đầu tiên chúng ta xảy ra quan hệ đấy.” Kiều Y Y khẽ đẩy anh, mặc quần áo vào.

Sóc Phong ngây như phỗng nhìn cô, “Nhưng anh...”

“Em biết, em biết rõ anh đã buộc ga-rô, cho nên, anh phải hiểu đây là chuyện xảy ra trước khi anh làm giải phẫu?” Không sợ phải nói chuyện với một tên ngu ngốc, chỉ sợ phải nói chuyện với một người không dám thừa nhận sự thật.

“Không thể nào.” Anh lẩm bẩm

“Vốn dĩ, em cũng không có ý định cho anh biết chuyện này.” Kiều Y Y nhìn gương mặt không tài nào chấp nhận nỗi của anh, khóe mắt lại cảm thấy chua xót, “Một mình em sẽ nuôi nó khôn lớn.” Cô ngưng lại, nhìn người đàn ông cao hơn cô rất nhiều bỗng nhiên thấp một cách bất ngờ, vậy mà anh lại quỳ bên chân cô, “Anh làm cái gì đấy?”

Chuyện phát triển tới mức ấy khiến cô không thể nghĩ được, theo bản năng, cô vòng tay bảo vệ bụng nơi gồ lên.

“Y Y, không cần đưa bé, được không?” Sóc Phong thở hỗn hển, hai mắt đỏ bừng, giọng nói bộc lộ sự mệt mỏi và bi thương.

Kiều Y Y nhìn bộ dạng của anh, không nói lên lời.

“Xin em, Y Y à.”

Kiều Y Y ngây người, cô không biết nên trả lời anh thế nào, cô ngây ngốc hỏi lại: “Vậy em nên làm thế nào?”

Sóc Phong trầm mặc, anh nhìn chăm chăm vùng bụng hơi nhô lên, Kiều Y Y hít sâu một hơi, “Sóc Phong, anh muốn em chết ngay bây giờ đúng không?”

“Em nói lung tung cái gì đấy!” Anh điên cuồng ôm cô, “Anh không cần em chết, không muốn em chết, em có nghe thấy không?”

Tay Kiều Y Y nắm chặt thành quả đấm, móng tay ghì sâu vào lòng bàn tay, cô hít sâu một hơi, không chút do dự tát cho anh một cái, dùng sức rất mạnh, Sóc Phong mặt của cả cũng vòng vo quá khứ.

“Em không phải vợ trước của anh, em sẽ không chết, không phải tất cả phụ nữ đều chết vì khó sinh đâu!” Kiều Y Y hầm hừ, nói thật to.

Anh nhìn cô chăm chăm, không thêm đem lời cô nói cho vào tai mà nghe.

“Được, được lắm, anh thật sự muốn em giết đứa con này?” Kiều Y Y không dám tin, hỏi anh.

“Y Y, ngoan, chúng ta...”

“Không có chúng ta!” Kiều Y Y lạnh lùng nói: “Anh cũng nên đi hỏi bác sĩ một chút đi, mang thai hơn bốn tháng, phá thai, giết một đứa bé có nguy hiểm hay không đi!”

Sắc mặt Sóc Phong trắng bệch, “Sẽ không nguy hiểm đâu!”

Kiều Y Y quỷ dị cười một tiếng, “Ai dám bảo đảm!”

Cô biết tử huyết của anh, trong lòng Kiều Y Y nói một tiếng xin lỗi, nhưng nếu không làm như vậy, anh sẽ vĩnh viễn không bao giờ tin cô.

Anh quỳ trên mặt đất, một đôi mắt nhìn chăm chăm vào bụng bộ dáng, giống như muốn đem đứa bé moi ra, Kiều Y Y bị giật mình, cô không cách nào đành lui về phía sau, cho đến khi sống lưng chống lại tường, cô run run, “Sóc Phong. “ Anh không có nghe, “Sóc Phong!” Kiều Y Y lại gọi anh một lần nữa.

Anh vẫn không có phản ứng, Kiều Y Y định xoay người rời đi, nhưng bụng dưới của cô bị co rút đau đớn, cô không thoải mái cúi người xuống, cúi đầu rên rỉ.

Cô không nên mang thai, chỉ cần cô không có thai, cô sẽ thật tốt, bọn họ sẽ ở cùng nhau, rất hạnh phúc, cuộc sống rất hạnh phúc. Nhưng cô có thai đã hơn mấy tháng, giống như cô từng nói, muốn bỏ đi cũng rất nguy hiểm.

“Sóc Phong.” Tiếng của Kiều Y Y nhẹ nhàng vang lên ở bên tai của anh, anh khổ sở ngẩng đầu, cặp mắt lơ mơ nhìn cô.

“Bụng của em đau, đưa em đi bệnh viện.” Có lẽ là cô quá kích động, nên cực căng bắt đầu không ngoan.

“Y Y... bệnh viện?” Sóc Phong lại giống như một con vẹt đàn.

Kiều Y Y đau đến trán đổ đầy mồ hôi, trực tiếp ngã xuống, cánh tay Sóc Phong đỡ lấy cô, đầu của anh lập tức trống không, anh không nói hai lời ôm lấy cô, dựa vào bản năng làm việc.

Bệnh viện, bệnh viện... Nơi đó tràn đầy mùi nước sát trùng gay mũi, tràn đầy tiếng khóc, tiếng kêu gào, bốn bề đều là tường trắng, chỗ đó, cả đời này Sóc Phong cũng không muốn lần nữa bước vào.

Chói mắt, mùi máu tanh nồng nặc, còn chưa đi vào bệnh viện, cảnh tượng bốn năm trước lại một lần nữa trình diễn ở trước mắt anh, trước một khắc còn là một cô gái then thùng sống sờ sờ, một lát sau, không còn nói chuyện nữa, vĩnh viễn không tỉnh lại nữa.

“Sóc Phong à” Kiều Y Y khẩn trương nhìn anh, bụng của cô đau đớn, nhưng cô càng không yên lòng nhìn Sóc Phong, sắc mặt của anh thật thê thảm, thật thê thảm.

Tiếng kêu của cô kéo anh trở về thực tế, mắt anh nhìn xuống cô, trên gương mặt cô đau đớn và lo lắng, Sóc Phong thấy đau lòng thay cô, anh thấp giọng nói, “ Sẽ không có chuyện gì.”

Cô suy yếu cười một tiếng, “Đương nhiên là em không có việc gì.” Dù thế nào, cô vẫn không quên lạc quan, “Em là nữ vô địch Kim Cương mà.”

CHỈ MUỐN LÀM ÔNG XÃ CỦA EM

Kim Tinh

www.dtv-ebook.com

Chương 9+2

Editor: Cua Rang Me

Thiếu chút nữa thì anh khóc, bị cô trêu chọc khóc.

"Ngoan, con thỏ nhỏ Wow, mở cửa. " Cô hát nhạc thiếu nhi, dụ dỗ anh, nói cho cùng anh còn là một bé trai, cần cô che chở.

"Không có việc gì." Anh nắm tay của cô, cho đến khi y tá chặn anh lại ở ngoài phòng giải phẫu.

Sóc Phong nhìn phòng đèn của phòng giải phẫu, trong lòng một mảnh mê lương, ngoài phòng giải phẫu yên tĩnh, chỉ có anh nhẹ nhàng nói nhỏ, "Không có việc gì, không có việc gì."

Làm như cầu nguyện, làm như an ủi, anh yên lặng chờ ở ngoài phòng giải phẫu.

Gương mặt Kiều Y Y trắng bệch, nằm ở giường bệnh, nhìn người đàn ông gương mặt tái xanh trước giường, "Cám ơn anh đưa em tới bệnh viện."

Sóc Phong khóe mắt co quắp xuống, cô gái này, cũng đã nằm trên giường bệnh, miệng còn cứng như thế, anh không có tức giận nói: "Không cần khách khí!"

Trong lòng đột nhiên Kiều Y Y tức giận, "Có phải anh rất khổ sở vì đứa bé

"Kiều Y Y, em câm miệng cho anh!" Hỏa khí của người đàn ông quá lớn, nhiệt độ chung quanh không ngừng kéo lên.

"Hừ." Kiều Y Y dứt khoát cúi đầu vào trong chăn, không nhìn tới bộ tức giận của anh, anh không suy nghĩ một chút là ai để cho cô mang thai? Còn đối với cô la to như vậy.

"Em biết anh làm giải phẫu buộc ga-rô (ngăn sinh nở) khi nào?" Trước trong đầu một đoàn bột nhão, tình huống thế nào cũng không làm rõ được, ở thầy thuốc tuyên bố nàng không có chuyện gì sau đoạn thời gian đó, anh cẩn thận suy nghĩ một chút, mới phát hiện cô có rất nhiều hành vi khả nghi.

"Em đi bệnh viện làm kiểm tra vô tình nghe được." Cô thủ thủ thù thù.

"Tại sao..." Anh dừng lại, một đôi tròng mắt đen nhìn cô một lúc lâu, cuối cùng đem nghi vấn nuốt vào trong bụng, "Thôi, xuất viện rồi dời đến chỗ của anh đi."

Kiều Y Y chui đầu ra chăn, "Không phải là anh muốn lấy đứa con của em ra à?"

Sóc Phong cúi đầu, nhìn sàn nhà không nói gì.

"Anh vẫn còn không có thay đổi ý nghĩ của anh?" Kiều Y Y cắn môi, tay trong chăn đều muốn xoắn thành một đoàn.

Sóc Phong buồn bực không lên tiếng, ánh mắt theo từ trên đất chuyển đến trên trần nhà, chính là không nhìn mặt của cô.

Kiều Y Y mím môi một cái, "Em muốn nghỉ ngơi!"

"Ừ." Anh đến gần, cúi người thay cô đắp kín mền, cô nhắm chặt hai mắt, mí mắt hơi rung động, gương mặt đỏ thắm thường ngày có vẻ tái nhợt.

Bác sĩ nói cô không có gì đáng ngại, chỉ là bị thiếu dinh dưỡng một chút, cầm bồi dưỡng tốt, thậm chí Sóc Phong hỏi bác sĩ, bây giờ lấy đứa bé có ổn hay không, bác sĩ nhìn anh rất không chút thiện cảm.

"Hiện tại cũng hơn bốn tháng rồi, lấy đứa bé ra không phải lựa chọn sáng suốt!" Lúc ấy bác sĩ đề nghị sâu xa.

Cô không có nói ra lo lắng trong lòng, Sóc Phong càng sợ Kiều Y Y bần ngược, anh đã thấy được cô là một người mẹ kiên trì, nếu như anh không chủ động cầu hòa, cô cũng rời khỏi anh, ôm đứa bé của anh.

Kiều Y Y chưa từng cùng anh bàn bạc, cô quyết định chuẩn bị rời khỏi anh, tim của anh một hồi bài sơn đảo hải đảo, anh không biết là cô ở dạng gì mà đưa ra cái quyết định dưới tình huống này.

Anh thật không phải là một người đàn ông! Để cho một cô gái phải đối diện với mấy chuyện này, "Thật xin lỗi, Y Y."

Lông mi Kiều Y Y tựa như cánh bướm, thường xuyên lay động, anh cúi xuống cái trán, hôn một cái lên trán của cô.

Nhiệt độ trên trán nhanh chóng chảy về phía tim, cô mở mắt ra, người đàn ông đã rời đi, cô không tiếp tục phí sức che giấu nước mắt của mình, nước mắt im lặng trượt vào trong gối đầu.

"Sóc Phong, cái người đáng ghét này!" Cô cúi đầu mắng

Một tiếng, nước mắt tiếp tục rơi nhiều hơn.

Anh vẫn không muốn có con, cô nên vui mừng sao? Một người đàn ông coi trọng người phụ nữ của mình vượt xa kết tinh tình yêu, cô căn bản không vì nỗi dối tong đường chuyện tình phiến não, anh đã vì cô mà loại bỏ đi gốc rễ.

Nhưng cô muốn! Lúc trước cô lựa chọn không cần đứa con này, bởi vì cô rất thích anh, nói những lời nói kia cũng vì đang không có bảo bảo tiền đề dưới, nhưng bây giờ nói không muốn thu lại nó, cũng không muốn từ bỏ.

Người đàn ông này, cô không thể nhận, không được.

Sóc Phong tìm khắp nơi, đều không tìm được Kiều Y Y, thậm chí anh tìm Nhâm Viễn, Nhâm Viễn nói cô đã xin nghỉ, anh lại tìm bạn bè của cô, cũng không có! Một chút đầu mối cũng không có. Cô cứ như vậy mà biến mất rồi, Sóc Phong không thể tiếp nhận sự thật này.

Cô hỏi anh, có phải anh không cần đứa con hay không? Lúc ấy anh không có trả lời.

Không phải là không muốn, mà là đứa trẻ đang ở trong cô, anh lựa chọn cô, như vậy còn chưa đủ yêu sao? Anh yêu cô. Đủ rồi, Sóc Phong! Anh chính là ích kỷ! Anh chính là đáng chết đến khốn kiếp! Không muốn? Lừa ma quỷ đi.

Anh lớn lên trong một gia đình bình thường, anh khát vọng có một gia đình bình thường, người chồng, người vợ và đứa trẻ, đây mới là một gia đình.

Không cần con cái ư? Làm sao có thể có chuyện như vậy! Anh là một tên nhát gan, chính là anh không dám đối mặt với tổn thương!

Điện thoại di động trong túi vang lên, Sóc Phong sững sờ từ trong túi tiền lấy điện thoại di động ra, anh lặng lẽ nhận điện thoại, “Alo?”

“Thưa ông Sóc Phong, người ông cần tìm, chúng tôi đã tìm được.”

“Ở nơi nào?” Hai mắt Sóc Phong lóe ánh sáng.

Kiều Y Y cũng không hề rời khỏi Đài Bắc, chỉ là cô muốn để cho mình và cục cưng nghỉ ngơi một chút.

Sáng sớm, cô đi chợ mua thức ăn, lại chậm rãi đi dạo, đã quá quen thuộc với hoàn cảnh chung quanh, người ở nơi này rất thân thiện, cũng không vì cô chưa cưới mà mang thai mà thay đổi cách nhìn, còn tương đối chăm sóc cho cô.

Chung quanh đây phần lớn là người lớn tuổi ở, A Công, A Ma, không có việc gì lại thích qua chỗ cô tâm sự, đối với một người mẹ trẻ tuổi như cô thì rất quan tâm, giống như A Ma ở cửa đối diện luôn ghé qua chỗ cô xem xét, xem xem tình trạng thân thể cô, thỉnh thoảng còn có thể gọi cô cùng đi ăn cơm, mới ở chỗ này có một tuần lễ mà cô đã cảm thấy thích nó mất rồi.

Đáng tiếc ngày mai cô sẽ phải bắt đầu đi làm, loại này nhàn nhã ngày cũng muốn tạm thời đã qua một đoạn thời gian, chỗ cô ở, có tổng cộng sáu tầng, cô thuê ở lầu ba.

Cô chậm rãi đi lên lầu, lúc đi đến cửa nhà mình, cô nghe được tiếng vang phát ra từ hướng đó, hình như có người đi vào, bây giờ nếu có điều kiện chắc chắn không tới đây ở được, nơi này thuê thì thoải mái, nhưng về chuyện thiết bị thì không bằng chỗ trước đây cô từng ở.

Kiều Y Y vào cửa nhà, đóng kín cửa, mới đem đồ để xuống, chuông cửa liên vang lên, cô ra mở cửa, rồi trợn mắt nhìn người đứng ngoài đó, lúc ấy cô ở bệnh viện không chào mà đi, Sóc Phong không muốn đưa nhỏ này, còn cô cũng không muốn mình và đứa bé trở thành gánh nặng cho anh, không bằng kịp thời rời khỏi kết thúc đoạn quan hệ quỷ dị này, nhưng bây giờ...

“Xin chào, tôi tên là Sóc Phong.” Người đàn ông ở cửa nói như vậy.

Kiều Y Y không có phản ứng mà đứng ở nơi đó, hai mắt cũng không chớp lấy một cái, cứ vậy nhìn anh.

“Tôi vừa mới chuyển đến đây, ở tầng bốn.” Người đàn ông nào đấy cười đến rất rục rờ, anh chỉ chỉ ngón tay lên trên để thay lời giải thích.

“Anh, anh được lắm!” Tựa như bọt khí bị đầu ngón tay chọc thủng, cô lập tức phục hồi tinh thần lại.

“Không biết cô tên gì?”

“Kiều Y Y.” Cô nói một câu là tim đập thêm nhanh.

“Được, tôi nhớ kỹ rồi!” Anh đẹp trai nháy mắt với cô “Vậy tôi về trước nhé, còn nhiều việc phải lo trên đó.”

Sóc Phong chào cô rồi xoay người rời đi, Kiều Y Y lặng lẽ nhìn chăm chú vào bóng lưng của anh, nhịp tim phải thật nhanh, chậm rãi trở lại bên trong phòng, cô dựa vào cửa, tay nhẹ nhàng vuốt ngực, trong mắt kích động phấp phấp một tầng hơi nước, ngu ngốc, đồ ngốc.

Cô vừa mắng vừa tựa vào trên cửa, trong mắt tươi cười.

Một ngày hôm nay, quả thật rất không giống nhau.

Ngày thứ hai Kiều Y Y “trùng hợp” đụng phải “hàng xóm mới”.

Anh ta nói: “Đi làm à?”

“Ừ.” Đối với người xa lạ, lời của cô tương đối tiết kiệm.

“Tôi đưa cô đi đoạn nhé.”

“Được.” Suy tư một lát, cô đồng ý, tiết kiệm được thì cứ tiết kiệm

“Cám ơn anh.” Đến công ty, Kiều Y Y nói cám ơn, cô đã không lái xe đi làm, phụ nữ có thai mà lái xe đi là chuyện không an toàn cho lắm.

“Không cần khách sáo đâu, chỉ là thuận đường.”

Thật sao?

CHỈ MUỐN LÀM ÔNG XÃ CỦA EM

Kim Tinh

www.dtv-ebook.com

Chương 9+3

Editor: Cua Rang Me

Những ngày kế tiếp, Kiều Y Y luôn là có " hàng xóm Tốt bụng " hộ tống, gió mặc gió, thậm chí anh ta còn mời cô ăn cơm.

Có thể tiết kiệm là tiết kiệm! Cô vui vẻ ăn cơm với anh ta, ăn đến khi cái người nào đó trong bụng không đói nữa mới thôi, cho dù miệng cô đã không còn nhét được thứ gì, còn bụng thì no căng đến khó tiêu.

"Cám ơn." Cô khách sáo nói.

"Không cần khách khí, chúng ta là hàng xóm mà."

Thật sao?!

"Hello, đây là canh tôi hầm đó." Anh ta đưa một nồi canh gà đến.

Cô khó xử nhìn anh: "Cái này không được?" Đứa nhỏ trong bụng bắt đầu rục rịch.

"Chỉ là tôi nấu nhiều quá, trong nhà vẫn còn." Anh ta giải thích.

"Được rồi." Cô bất đắc dĩ đồng ý.

Khi Sóc Phong đem cháo gà đặt ở trong phòng cô thì tầm mắt của anh quét qua cái bụng tròn trịa của cô, giống như lơ đãng hỏi: "Đứa bé được mấy tháng rồi?"

"Tháng này là thứ sáu tháng rồi." Cô đứng bên mép bàn, hếch éo chống đỡ.

"Thật sao?" Nhìn anh ngó cái bụng cô giống như ngấm yêu quái, anh nói: "Phải cẩn thận một chút."

Kiều Y Y cười một tiếng, đây gọi là tiến bộ à? Tối thiểu anh cũng nói câu cẩn thận một chút, mà không phải những lời không lọt tai "Cám ơn anh quan tâm."

Ánh mắt của người đàn ông nọ tham lam dừng trên mặt cô, khi nhìn thấy cô ăn mặc hở ngực thì ánh mắt anh tối sầm.

Kiều Y Y vô tri vô giác mặc áo hở cổ, lúc Sóc Phong tới, cô vẫn đang ngủ trưa trên giường: "Ách, còn có việc sao?"

"Không có, không có!" Anh mất tự nhiên quay mặt đi, trên mặt có chút ý xấu hổ, ánh mắt anh lại rơi vào cửa chính, chỗ kệ đựng giày có một chậu cây nhỏ: "Đó là cái gì vậy? "

"Cỏ Hàm Tu."

Anh gật đầu một cái, "Tôi trồng Tiên Nhân Chương.

Đoạn này đối thoại rất quen tai, Kiều Y Y ngẩng đầu nhìn anh, vừa đúng lúc anh cúi đầu nhìn cô, trong mắt anh, cô nhìn thấy một loại gió xuân ấm áp: "Tiên Nhân Chương rất dễ trồng, không cần đặc biệt chăm sóc." Cô thì thầm.

"Ừ, chỉ cần thỉnh thoảng tưới nước là đủ rồi." Anh đã từng trồng quá Tiên Nhân Chương, "Vị hôn thê trước của tôi rất thích Tiên Nhân Chương, sau đó tôi không trồng nữa."

Hô hấp của cô ngừng lại: Anh có vị hôn thê ư?"

"Ừ, chỉ là cô ấy đã qua đời, chúng tôi còn chưa làm lễ cưới. "

Kiều Y Y khẩn trương nuốt hạ xuống, "Tôi rất xin lỗi."

Sóc Phong không lên tiếng, hai mắt nhìn cô, làm như nhìn không đủ, hồi lâu sau anh mới dặn dò thêm: "Canh uống lúc còn nóng, tôi đi về trước đây."

Từ lúc bọn họ " biết " đến nay, đây là đoạn đối thoại dài nhất giữa bọn họ, trong đầu Kiều Y Y như có một chú nai con, không ngừng nhảy về phía trước.

Vậy là sau này, anh thỉnh thoảng mang sang cho cô đồ ăn, hình như cùng bình thường không có gì bất đồng.

Nhưng anh đều nói một ít chuyện với cô, một chút quá khứ mà cô không biết đến, cô như một người đi đường xa lạ nghe người ta ca hát, nhưng nhịp tim đập liên tiếp của cô lại không đồng nhất, nhiều lần, cô sợ tim mình sẽ nhảy xuyên ra ngoài.

Sau đó, qua một đoạn thời gian, tầng dưới nhà Kiều Y Y lại dọn một đôi vợ chồng già, bọn họ rất ân ái, Kiều Y Y có lúc không tự nhủ mà hâm mộ bọn họ.

"Y Y, hôm nay sao rồi cháu?" Ông lão chào hỏi cô.

Kiều Y Y ngồi ở một góc công viên, nhìn đôi vợ chồng trung niên tập thể dục sớm trong công viên, trong lòng hiện lên sự thân thiết: "Hôm nay nó rất nghe lời!"

"Nghe lời là tốt rồi, nghe lời là tốt rồi!" Bà lão đứng bên cạnh cười nói.

Bọn họ chào hỏi cô, rồi sờ bụng cô, cười rất vui vẻ, mà bọn họ giống như coi cô như con gái vậy, thêm việc quan tâm đến cháu ngoại nữa.

“Y Y, chúng ta tiếp tục đi chạy bộ sáng sớm nhé, chút nữa ghé nhà bác ăn cơm nhé!”

“Được, cố gắng lên!” Cô giơ tay cổ vũ hai người bộ họ.

Bọn họ đi không bao lâu, Sóc Phong lại xuất hiện tại trước mặt cô, đưa sữa tươi cho cô: “Cảm ơn.”

“Còn bị chuột rút không?”

Thời gian mang thai đã tiến vào tháng tám, thân thể Kiều Y Y vẫn không có vấn đề gì, chỉ là chỗ eo luôn có chút đau nhức, bắp chân thì rút gân, cô nâng bịch sữa tươi, uống từng chút.

Mấy ngày trước, cô bị chuột rút, lúc đó anh đang ở trường, bị cô làm hoảng sợ đến khiếp, suýt chút nữa thì gọi xe cứu thương đến đây, cô còn nhớ rõ động tác xoa nén chân không thành thạo của anh hôm đó, cho đến khi cô thoải mái mới dừng, còn mặt mày anh thì chả khác hơn tẹo nào.

“Chỉ là thỉnh thoảng, anh đừng lo.” Anh không biết trước đây cô sống ra sao.

“Uống nhiều sữa tươi vào.” Rút gân là biểu hiện của việc thiếu chất gì đúng không?

“Đây là bình thường, anh không cần lo đâu, phụ nữ có thai đều là như vậy.” Nàng cười nói.

Sóc Phong ngắm nghía khuôn mặt vui mừng của cô, ánh mắt hạ đúng bờ bụng: “Hình như lớn hơn rồi”

“Đương nhiên rồi, chưa tới hơn một tháng, đứa bé sẽ khóc rồi bò dưới đất cho coi!” Cô giỡn.

Anh nhất thời lo lắng điều chỉnh tư thế ngồi “Cho nên càng thêm cẩn thận một chút.”

“Ừ.” Kiều Y Y cười gật đầu, nhìn mắt anh lại đặt lên bụng cô, cô cười: “Muốn sờ sờ à?”

Sóc Phong do dự nhìn bụng cô: “Không....”

Anh vừa mới nói được một chữ, Kiều Y Y đã kéo ngay tay anh đặt lên bụng mình: “Con nó có lúc cử động đó. Ôi, số anh thật may mắn, có cử động kìa.”

Anh không nghe rõ cô đang nói gì, bàn tay anh bao lên bụng cô, cách cái bụng ấy, một hành động nhỏ nhỏ nhưng đầy sức lực nổi lên, tựa như một quân bài mang hiệu lệnh, sức lực trẻ con ấy truyền qua lòng bàn tay anh, lại từ bàn tay chuyển đến trái tim anh, tiếng tim đập, anh dường như cùng cử động ấy nảy lên.

“Anh làm sao vậy?” Âm thanh mềm mại của cô gái ấy truyền tới.

Anh rũ mắt xuống, cố gắng che giấu kích động. “Nó cử động”

“Ha ha, ừ.” Kiều Y Y cười thỏa mãn. “Nó thường hay làm vậy đó, kiểu như đang chơi trò chơi với tôi vậy, tôi nghĩ, có lẽ đây là biểu hiện của chuyện thần giao cách cảm.”

Anh lén nhìn khuôn mặt cô, cô nhất định không biết bây giờ trên mặt cô là sự dịu dàng hiếm có, làm cho anh say mê, làm anh nhớ đến cái ôm từ cô.

“Ây, mệt quá, tôi phải về đây.” Cô đứng lên.

Anh ngẩng đầu nhìn lại: “Sớm vậy mà về rồi à?”

Cô lè lưỡi, dí dỏm nói: “Thành thật mà nói thì tôi hơi đói bụng.” Một tay cô đặt trên thắt lưng, một tay còn lại đặt trên bụng.

Anh cúi đầu nhìn bàn tay mình, có cảm giác đó chẳng là tay mình nữa rồi: “Ừm.”

Kiều Y Y nói với anh câu hẹn gặp lại, vuốt eo ếch, chậm rãi rời đi, Sóc Phong cứ như vậy đưa mắt nhìn cô rời đi, bóng lưng cô biến mất của ngõ quẹo thì anh thấy mình thật vô dụng.

“Thằng nhóc chết tiệt!” Đôi vợ chồng già chạy được một vòng ngừng lại. Không giống vẻ hòa ái dễ gần ban nãy, giờ phút này trên mặt bọn họ là sự dữ tợn. “Mẹ mày mắng là đúng! Con gái người ta tốt biết bao, tự nhiên đi chọc người ta làm gì chứ?”

“Trêu chọc còn chưa tính, còn không chịu trách nhiệm!” Mẹ Sóc nói tiếp.

“Không chịu trách nhiệm cũng không dờn đến chỗ này nhé!” Ba Sóc chậm rãi nói lại.

“Đúng à đúng à, cũng sẽ không khiêu tôi đây dậy lại phương pháp bí truyền bồi bổ cơ thể phụ nữ cho nó.”

Sóc Phong dờ khóc dờ cười hai vị trước mặt: “Ba, mẹ à...”

“Đừng có bày ra cái vẻ mặt vô tội đó.” Ba Sóc khinh thường nói.

“Nhanh đem Y Y về đi!” Mẹ Sóc ra tối hậu thư.

Sóc Phong rời khỏi chiếc ghế, đưa tay bỏ vào trong túi, đi theo con đường Kiều Y Y vừa mới.

CHỈ MUỐN LÀM ÔNG XÃ CỦA EM

Kim Tinh

www.dtv-ebook.com

Chương 10+1

Editor: Cua Rang Me

Kiều Y Y xin nghỉ mang thai, bắt đầu đợi ở trong nhà, dự tính ngày sinh là ba tuần lễ sau, cô nghe ý kiến của bác sĩ, quyết định sinh mổ (c-section), bụng của cô rất lớn, còn lớn hơn rất nhiều so với người bình thường, cô cũng không hỏi thăm bác sĩ giới tính của đứa bé, cô nghĩ hay là cứ giữ vững một chút cảm giác thần bí cũng được.

"Bác sĩ nói thế nào?" Sau lưng vang lên giọng nói của một người đàn ông.

Kiều Y Y vừa về nhà, Sóc Phong đã đi xuống, đứng sau lưng cô mà hỏi, giống như con chó nhỏ đuổi theo cái bánh bao thịt, "Đương nhiên là không có vấn đề gì rồi!"

Sóc Phong rất muốn đi bệnh viện cùng cô, nhưng Kiều Y Y lại kiên quyết cự tuyệt, lấy quan hệ bây giờ của bọn họ, anh lấy cái thân phận gì đi bệnh viện cùng với cô chứ?

Anh gật đầu một cái, phiền não trong lòng cũng từ từ chìm xuống, "Đói bụng không?"

"Ừ, không đói bụng." Nếu so với lúc trước, khẩu vị bây giờ của cô rất bình thường, sẽ không thích ăn như trước nữa.

Sóc Phong mím môi, "Có phải người không thoải mái hay không?"

Kiều Y Y mở cửa, đi vào phòng, "Không có, em chỉ không muốn ăn!"

Anh không khỏi khấn trương, "Thật sự không sao?"

"Em thật sự không sao, em mệt rồi, em muốn ngủ." Cô tham ngủ ngáp mấy cái.

"Ờ." Anh lui đến cửa.

"Hẹn gặp lại." Cô xoay người đang muốn đóng cửa, nhưng đột nhiên cả người lắc lư một cái, Sóc Phong vội vàng đỡ cô, Kiều Y Y cả người không yên dựa lên trên người anh.

"Thế nào? Bị chuột rút?" Anh khom lưng trực tiếp ôm cô lên, tìm được giường của cô, đặt cô lên trên giường, cách lớp quần áo, dùng tay xoa bóp với sức lực vừa phải.

"Không có việc gì không có việc gì, không phải sợ." Sóc Phong nói nhỏ, không biết là đang an ủi cô, hay là chính bản thân mình.

"Em... " Kiều Y Y hít sâu, "Không có việc gì..." Trán của cô đổ mồ hôi thành từng giọt một, sắc mặt có chút xanh xao.

Sóc Phong chưa bao giờ gặp phải tình huống như thế, người vợ chưa cưới đã qua đời nhưng tình trạng mang thai lúc đó lại khác với Kiều Y Y, cô ấy không nôn ọe, không chuột rút, chỉ thích ăn, thích ngủ, mà Kiều Y Y lại khác hoàn toàn, anh không khỏi chờ mong, người có thể chất khác nhau, thì sẽ có tình trạng khác nhau, cho nên anh không lo lắng lắm, cô không có việc gì...

Tay của anh xoa bóp bắp chân cô gần nửa giờ, khi hay tay Sóc Phong rơi vào tình trạng chết lặng không còn cảm giác, Kiều Y Y lên tiếng, "Tốt hơn nhiều, không cần bóp nữa."

Anh lại bóp một chút nữa rồi mới thu tay lại, nhẹ giọng hỏi: "Buổi tối cũng sẽ như thế phải không?"

Kiều Y vạch ra một ranh giới giữa bọn họ, anh không dám vượt qua, cho dù lo lắng hoặc là quan tâm, cũng sẽ biểu hiện không phải cực kỳ lo lắng hoặc quan tâm lắm.

Cô không nói gì, Sóc Phong thở dài một tiếng, vén tay áo lên, đi tới trong phòng tắm, một lát sau, đã bùng một chậu nước ra, bên trong chứa nước ấm bốc lên hơi nước, anh yên lặng cởi giày của cô ra, vớ, dịu dàng cần chân của cô, Kiều Y Y thỏa mãn thở nhẹ, nước nóng làm dịu đi cái đau đớn ở chân cô.

Tay Sóc Phong ngập trong chậu nước nóng, nhẹ tạt nước vào mắt cá chân của cô, trên bắp chân, từng lần từng lần một, anh làm rất cẩn thận, làm cho cô thoải mái như muốn ngủ, đợi đến khi nước dần lạnh đi, anh cầm lấy khăn lông, cẩn thận lau từng li từng tí, cô làm như cực kỳ mệt mỏi, mắt cũng không mở ra được.

Anh giúp cô cởi đồ, lúc này cô ngoan giống như một đứa con nít, Sóc Phong không nhìn được đoán đứa bé của bọn họ, về sau anh cũng sẽ cởi đồ của nó như thế. Anh dừng tay lại, mới vừa rồi có phải là anh đang chờ mong con của bọn họ hay không?

Sóc Phong mặc bộ đồ ngủ cho cô, đắp chăn cho cô, nhìn cái bụng đang to ra của cô thật lâu, kìm lòng không được mà cười, thật ra thì anh đã không còn khả năng chống cự nữa, dần dần, anh cũng chờ mong đứa bé ra đời.

Cho dù anh sẽ sợ, rất sợ rất sợ, nhưng anh đã không dưng vào như vậy. Ngày ngày tiếp xúc với cô và cực cưng, anh lại thay đổi từng chút từng chút một.

"Yên lặng một lát thôi, thiên thần nhỏ." Anh hôn lên má của cô, như ăn trộm, trong mấy tháng này, anh chưa bao giờ chạm cô, ngay cả nói chuyện, bọn họ vẫn duy trì một khoảng cách, thật đúng là kiểu điển hình của hàng xóm hòa thuận!

Một cái hôn trộm này, anh cực kỳ quý trọng, trên môi còn mang theo cảm giác mềm mại lúc hôn xuống, tim của anh cũng theo đó mà ngổn ngang.

Mà Kiều Y Y mang theo nụ cười ngọt ngào, biết cô đã ngủ đủ say, Sóc Phong không nỡ đi, cho nên dựa vào đầu giường nhìn vẻ mặt lúc ngủ của cô, nhưng đưa đến giữa không trung thì dừng lại, nhẹ nhàng, anh che ở trên bụng của cô, từ từ di động.

Bụng của cô không có động tĩnh gì, hình như cục cứng cũng đang ngủ như mẹ, anh nửa ngồi trên mặt đất, người tựa lên trên giường, một tay chống cằm, một tay khẽ vuốt ve bụng của cô.

Đây là một việc rất thần kỳ, cái sợi dây cung sâu nhất trong lòng hình như bị lay động rồi.

Đây không phải là lần đầu anh trải qua cảm giác này, nhưng trước kia không biết sao cục cứng lại quá yên lặng, rất ít động đậy, anh đã từng vuốt ve như vậy, nhưng chẳng hiểu sao cục cứng lại chưa từng động đậy.

Đúng như Kiều Y Y từng nói, vận may của anh rất tốt vừa đúng gặp được lúc cục cứng hiểu động.

Cô không phải cô ấy, cục cứng cũng không phải cục cứng lúc trước, từ lúc ở chung với Kiều Y Y, Sóc Phong càng có thể phân biệt rõ sự khác nhau của hai người, nhưng nỗi sợ thì không phải cứ nói có thể mất là mất ngay được.

“Cực cứng, cố gắng lên!” Anh nằm lỳ ở trên giường, nói nhỏ với cực cứng của mình.

Một đêm này, Sóc Phong ở lại nhà của Kiều Y Y, không được sự cho phép của cô, hôm sau, lúc Kiều Y Y tỉnh lại thì cô chỉ có cảm giác trên bụng của mình có một dị vật ấm áp, là tay của anh.

Theo tay của anh nhìn lại, anh tựa vào bên giường ngủ thiếp đi, ngồi trên mặt đất.

Sau đó cực cứng cũng tỉnh, bụng của cô hơi động đậy, sau đó anh cũng tỉnh, lúc đầu anh không hiểu ra sao mà nhìn cô, cô cười như không cười.

Sau hồi lâu, Sóc Phong mới ý thức được điều gì, một trận chấn động nho nhỏ, là cực cứng đang “chào hỏi” anh.

“Chào buổi sáng!”

Sóc Phong khó có thể tin nhìn cô, trên mặt có cảm động có vui mừng, “Chào buổi sáng.”

Giờ khắc này, Kiều Y Y quyết định tha thứ cho người đàn ông này! Anh thật sự là bị dọa đến lằng lằng.

Kiều Y Y không như gần như xa với Sóc Phong nữa, cũng sẽ không giữ vững cái bộ dáng kiêu căng với anh nữa, hình tượng hàng xóm trong sạch như băng nữa, càng chứng tỏ đã tiến thêm một bước, cô ngẫm cho phép anh ngủ lại.

Cô cần có người chăm sóc cô, gần đây, gánh nặng của cô dần dần tăng thêm, cực cứng lớn đến kỳ lạ, cô thừa nhận áp lực cũng rất lớn, cô thậm chí nghi ngờ, có phải là do ăn quá nhiều, nên tạo thành cực cứng siêu năng rồi? Cái ý nghĩ này đã bị vỡ tan khi cô vào bệnh viện mổ đẻ.

Kiều Y Y miễn cưỡng tỉnh táo lại sau khi phẫu thuật, Sóc Phong đứng ở bên cạnh cô, bên cạnh mọc râu, chứng tỏ cả đêm anh ngủ không được ngon giấc.

“Cực căng đâu?” Đây là câu nói đầu tiên sau khi cô tỉnh lại.

“Các con rất tốt.”

Các con? Kiều Y Y chau chau mày, “Anh Sóc, đây là tình huống gì?”

“Y Y, là một đôi long phượng thai.”

Long Phượng Tình Trường, Kiều Y Y cô thật đúng là mãnh liệt, cả đời sinh hai, lại còn một gái một trai, hợp lại thành một chữ tốt, Sóc Phong không có khả năng sinh đẻ thì đã sao? Không phải cô không chịu thua kém sinh hai đứa đấy thôi!

Hai mắt cô sáng lên, “Có thật không?”

“Ừ.” Sóc Phong nắm tay của cô, tay của cô, anh chưa từng buông ra.

“Sóc Phong, buông ra!” Lòng bàn tay của anh đều là mồ hôi, làm cô đau khiến cô không thoải mái, cô không khỏi có chút ghét bỏ.

Người mẹ mới vĩ đại nhất! Sóc Phong vội vàng nghe lệnh buông cô ra, “Có khó chịu chỗ nào hay không?”

“Em không sao cả..., em muốn nhìn cực căng.”

“Ngoan, cực căng mới ngủ rồi, chờ chúng nó tỉnh lại, anh lại ôm tới, được không?”

“Được rồi.” Cô không thể làm gì hơn là gật đầu.

“Ngủ một lát nữa đi.”

Quá trình sinh của cô không có Sóc Phong cứ nghĩ rằng đáng sợ, ít nhất anh không nghe được tiếng la gào như tiết mổ heo cả, chỉ là thời gian dài đằng đẳng, lúc chờ đợi, việc duy nhất anh có thể làm chính là không ngừng nhìn điện thoại di động, nhìn thời gian trôi qua từng chút một, anh lại một lần đếm thời gian.

Đến lúc đếm không xuể nữa, tiếng khóc vang dội vang lên Kiều Y Y theo đó được đẩy ra, Sóc Phong lại không có tâm trạng đi xem cục cưng, anh lo lắng cô hơn.

“Sóc Phong..., trước khi vào phòng giải phẫu, có phải anh đã nói gì với bác sĩ hay không?” Cô nhắm mắt lại.

“Không có.” Anh chối.

“Tại sao em lại nghe có ai nói, nếu như xảy ra chuyện gì, hãy cứu cô ấy?” Giọng của cô rất trong trẻo, giống như là truyền tới từ một thế giới khác vậy.

“Không có!” Lần này, anh không do dự bác bỏ.

Kiều Y Y liếm liếm đôi môi, “Vậy thì thôi!”

CHỈ MUỐN LÀM ÔNG XÃ CỦA EM

Kim Tinh

www.dtv-ebook.com

Chương 10+2

Editor: Cua Rang Me

Sóc Phong yên lòng thở phào nhẹ nhõm, anh nói rồi, anh đúng là đã nói lời kia, cô và cục cưng đều rất quan trọng, nhưng nếu phải đưa ra lựa chọn, cái cân trong lòng sẽ dời về phía cô, không do dự.

Cầm tay của cô lên, cẩn thận lật xem, anh như trút được gánh nặng, hình như khóe mắt đã ươn ướt, cô ở đây, không có việc gì, cục cưng cũng thế, bọn họ đều không có chuyện gì. Lúc Kiều Y Y nói với anh muốn nằm việc thì tim của anh vẫn luôn treo ngược, đợi đến lúc cô được đẩy ra khỏi bàn mổ, tim của anh đã nhảy tới cổ họng rồi, Sóc Phong thật sự sợ, thật sự sợ, bàn tay anh đang nắm lúc này sẽ buông anh ra.

Bàn tay anh đang nắm đột nhiên hạ xuống, anh ngẩng đầu nhìn cô, cô không có lương tâm cười, "Sóc Phong, anh thật mất mặt!"

Anh khóc, nước mắt đàn ông không dễ dàng rơi xuống, anh nói khóc liền khóc, đúng là không bằng một đứa trẻ.

Anh không phản bác, anh thừa nhận mình đúng là mất thể diện quá! Khóc trước mặt người phụ nữ của mình, đây không phải là cái chuyện gì mất mặt, không phải sao? Anh cúi người xuống, áp mặt vào má cô, "Bảo bối, anh yêu em."

Đối với lời tỏ tình của anh, Kiều Y Y không có bất kỳ sự bày tỏ nào, ngược lại có chút ghét bỏ nước mắt của anh chùi lên trên mặt cô, "Anh thật đáng ghét, nước mắt, nước mũi đều chùi hết lên mặt em rồi!"

Cô, đúng là rất không đáng yêu.

Sóc Phong vui mặt ở cổ của cô chợt buồn cười, anh không nhìn thấy trên mặt cô chợt lóe lên kích động, "Được rồi, được rồi, đừng khóc! Em vừa mới làm mẹ, anh không phải là con của em!"

Anh khẽ cắn vành tai trắng thẳng của cô một cái, "Đồng ngôn vô kị!" Anh cũng không thích cái tình cảm mẹ con.

(*Đồng ngôn vô kị: Lời của trẻ con không cần cố kỵ)

Nước mắt anh dừng lại, thật sự là đàn ông khóc không giống với phụ nữ khóc, lúc phụ nữ không vui họ sẽ khóc, vui vẻ cũng khóc, sẽ khóc nếu buồn hoặc cần được khóc, cần phải khóc ngất đi mới thôi.

Sóc Phong không biết, mới đầu hai mắt của anh hồng hồng, sau đó trời bắt đầu đổ mưa rào, tích tích tích tích, rõ ràng đã thấm ướt chăn của cô cả rồi, lòng của cô lại đau lên một trận.

Có thể cầu xin anh không cần yếu ớt như vậy sao? Có thể lấy được sự kiên quyết của cô khi lấy hai đứa nó ra như vậy được không? Dững khĩ và sự kiên định của Kiều Y Y đều bị vỡ vụn khi nghe thấy tiếng khóc oa oa kia, người đàn ông này, cô không cách nào dùng tường đồng vách sắt để đối mặt với anh rồi.

"Cám ơn em." Nếu như không có cô kiên trì, có lẽ cả đời này trong lòng anh đều sẽ có ám ảnh, cả đời cũng không thể vượt qua nỗi ám ảnh đó.

"Không cần khách khí!" Ngón tay của cô vuốt từng lọn tóc của anh.

"Chúng ta kết hôn."

Tay của Kiều Y Y khựng lại, có chút biểu lộ kinh ngạc, "Anh nói cái gì?"

Bọn họ đã có baby, cũng yêu đối phương, như vậy bước kế tiếp chính là nước chảy thành sông, không phải như vậy sao?

"Chúng ta kết hôn đi!" Sóc Phong tiếp tục dùng câu nói ban nãy.

Không khí như đọng lại, Kiều Y Y thầy anh nghiêm túc, cô đầu tiên là cụp mắt, "Em không thể kết hôn với anh. "

"Tại sao?"

"Như vậy không tốt sao?" Bọn họ cùng nhau nuôi dưỡng đứa bé, duy trì tình yêu của nhau, chỉ như vậy thôi, Kiều Y Y đã cảm thấy thật thỏa mãn rồi.

Từ sau khi trở thành mẹ, suy nghĩ của Kiều Y Y đã thay đổi rất nhiều, không ngại thơ cho rằng một khi yêu là phải đoạt lấy nữa, anh không nên cứ như vậy bị cô trói buộc, cô cũng không muốn bọn họ vì có con nên mới cưới.

Như thế ư? Sóc Phong nhìn cô, cô không nói đùa, cô nói thật, nhưng trên lý trí thì anh có thể tiếp nhận, nhưng về mặt tình cảm lại không thể tiếp nhận, "Anh không thể.."

"Sóc Phong, không phải chỉ có anh sợ, em cũng rất sợ, rất sợ sau này chúng ta có thể được nữa... hay không. " Cô nói đến đây rồi dừng lại, thông minh như anh, nhất định sẽ hiểu cô.

Anh hít sâu một hơi, vén tầng tầng rèm che lên, anh thấy rõ sự sợ hãi trong mắt cô, " Y Y. "

" Được không? " Kiều Y Y gần như là dùng giọng điệu thỉnh cầu.

Sóc Phong khó khăn nuốt nước miếng, " Chờ em ổn rồi tính sau, em nghỉ ngơi trước đi. "

“ Ừ. ” Cô nhìn thoáng qua biểu cảm nặng nề của anh, tiếp theo nhắm mắt lại, tay của anh rất ấm, nhẹ nhàng vuốt ve từng cái trên trán cô, thân thể của cô thả lỏng, dần dần tiến vào trạng thái giấc ngủ.

Sau khi xác định là cô đã ngủ say, anh bỏ tay ở ngoài cửa cô vào trong chăn, “ Thật xin lỗi, chúng ta thích... ”

Anh không làm được! Giữ vững hiện trạng? Thật xin lỗi, nói gì thì nói anh cũng không thể làm được! Cô là người phụ nữ của anh, là mẹ của con anh, là người phụ nữ mà cả đời này anh yêu nhất, buông tay? Cô đang nói đùa sao?

Lần này, anh sẽ không vội vàng nữa, anh muốn dùng tốc độ xâm chiếm từng chút một, từng chút một chiếm cứ tất cả của cô, tuyệt đối sẽ trở thành người chồng trong giấy kết hôn của cô!

Làm mẹ người ta hình như tính tình cũng sẽ thay đổi rất nhiều, nhưng những lời này lại không đúng với Kiều Y Y, trước kia cô mang theo một chút tùy hứng, bây giờ lại trưởng thành không ts.

“ Em muốn đi ra ngoài! ”

Kiều Y Y đang trong thời gian ở cũ, Trần Uyển giống như gió lốc xông vào, lúc trước, Kiều Y Y có bản lĩnh làm Trần Uyển tức giận đến mức giơ chân, nay giờ bản lĩnh này càng mạnh mẽ hơn, “ Ô. ”

“ Thật không ngờ Sóc Phong lại chọn cô! ”

“ Ờ. ” Kiều Y Y thờ ơ trả lời.

“ Cô... ” Trần Uyển căn môi nhìn cô, vốn có rất nhiều lời khó nghe, cuối cùng lại không nói ra khỏi miệng được, cô vốn nghĩ, nếu phải đi, cũng không thể để bọn họ được hạnh phúc, được dễ chịu, nhưng đứng trước mặt

một người chẳng thèm quan tâm cái gì như Kiều Y Y, cô chẳng thể tạo ra một chút sóng gió nào, có ý gì đây?

Giống như lúc đến vội vội vàng vàng, Trần Uyển không cam lòng vội rời đi, Kiều Y Y nhìn Trần Uyển rời đi, không khỏi quăng cho ánh mắt xem thường, chỉ với chút công lực này mà đã muốn khiêu khích cô? Kiều Y Y cô cũng không phải là cô gái đơn giản gì.

“ Nghe nói có người tới thăm em. ”

A, Trần Uyển vừa mới đi, người ta đã tới rồi, thật đúng là khéo, “ Ủ, cô ta nói với em chuyện tốt một đêm vui sướng của hai người. ”

Sóc Phong cẩn thận nhìn mặt của cô, thất vọng nhưng trên mặt của cô không có ghen tức, nhưng anh vẫn ngoan ngoãn giải thích: “ Anh với cô ta không phải cái quan hệ kia, em biết mà... Anh với cô ta không có gì xảy ra cả. ”

“ Ủ. ” Nếu thật sự có gì, anh đừng hòng đứng ở đây.

“ Y Y à! ”

“ Chuyện gì? ”

“ Không có gì. ” Sóc Phong có khổ mà khó nói, cô vốn không đặt lời của anh ở trong lòng.

“ Đúng rồi, sao anh không nói với em, đôi vợ chồng già dưới lầu là cha mẹ của anh? ” Kiều Y Y cười nham hiểm tới gần anh, chuyện anh gạt cô quả thật không ít.

“ Anh...” Sóc Phong đỏ mặt như mưa, “ Anh vốn định nói. ”

“ Sau đó thì sao? ”

“ Anh không có cơ hội nói. ” Sóc Phong thành thật khai báo, khi đó quan hệ giữa bọn họ đang trong trạng thái cực kỳ tế nhị, anh thậm chí không biết lời nào nên nói, lời nào không nên nói.

“ Thôi! ” Kiều Y Y chậm rãi đứng lên, vết mổ trên bụng đã bắt đầu khép lại, chỉ là quá trình khá dài, “ Em muốn đi xem cục cưng. ”

“ Anh đi cùng em. ” Anh tiến lên kéo cô, phối hợp bước chân của cô, từ từ đi.

Cô thản nhiên hỏi ngược lại: “ Có cảm giác cực kỳ may mắn hay không? ”

Anh lúng túng một hồi, giả bộ ho khan, cố gắng lừa dối vượt qua kiểm tra, “ Khụ! ”

Cô chính là cố ý không để cho anh được yên ổn! Ai bảo bây giờ trên mặt anh đều là vẻ vui sướng khi làm cha, nhớ ngày đó, anh đã nghĩ như thế nào?

Kiều Y Y thật sự không muốn để ý nhiều như thế, nhưng vừa nghĩ tới sự tàn khốc lúc anh không cần cục cưng, trong lòng lập tức cực kỳ khó chịu.

“ Y Y... Em mà nói thêm câu nữa, anh sẽ hôn em ngay lập tức. ” Cho đến lúc miệng của cô ới ra ngà voi mới thôi.

Mặt Kiều Y Y lập tức đỏ lên, người đàn ông này, anh áy náy cũng chỉ duy trì trong một đoạn thời gian mà thôi! Đồ đàn ông xấu xa da mặt dày!

“ Không nói gì hả? ” Thật ra thì Sóc Phong rất muốn cô nói tiếp.

Đi đi! Muốn nói, muốn hôn, tự anh chơi đi!

“ Nếu em không nói lời nào, anh sẽ hôn em đấy! ” Anh đe dọa.

“ Cái người khốn kiếp này... Uhm!!! ”

Anh chính là muốn như vậy, khiêu khích cô chỉ là lý do, hôn cô mới là mục đích thực sự, anh thật sự, thật sự rất nhớ cái miệng nhỏ nhắn mềm mại của cô, mặc dù từ cái miệng nhỏ này phun ra đều là lời không xuôi tai, nhưng mùi vị đúng là không kém cõi chút nào, Sóc Phong nhẹ nhàng ôm cô, trong lòng reo hò, muốn dùng sức hơi lớn ôm ấp lấy cô, nhưng động tác lại dịu dàng.

CHỈ MUỐN LÀM ÔNG XÃ CỦA EM

Kim Tinh

www.dtv-ebook.com

Chương 10+3

Editor: Cua Rang Me

Kiều Y Y tránh thoát, trước mặt mọi người, tiết mục thân mật như thế này, cô thật sự không muốn bị người ta nhìn thấy, nhưng là, cánh tay của anh như cứng như sắt thép, môi của anh ấy lại mềm mại như thế, giống như gió xuân vậy, cô say mê rồi.

Anh thích hôn, thì để cho anh hôn đủ đi! Dù sao cũng không chỉ chế giễu một mình cô, nếu bị cười, bọn họ cùng nhau bị cười đi!

Nhưng cô không nên dung túng anh, anh hôn làm cô thiếu dưỡng khí rồi mới chịu buông tha cô, cô mơ mơ màng màng iu xiu nằm ở trên người anh, nghe được người bên cạnh đùa giỡn hi, "Oa! Nụ hôn nóng bỏng ba phút luôn kìa....."

Đồ mặt dày, không có cái kiểu chinh người như thế! Lại còn tính giờ!

Gần hai tháng sau, Kiều Y Y rốt cuộc mang theo hai cục cưng của mình về nhà, bởi vì vấn đề hộ khẩu của hai cục cưng, cuối cùng Kiều Y Y vẫn đồng ý kết hôn với Sóc Phong, nhưng cô đồng thời cũng muốn Sóc Phong ký một tờ giấy thỏa thuận ly hôn.

Cô bày tỏ rõ ràng, kết hôn chỉ là vì cục cưng sẽ không trở thành đứa bé không cha mà thôi, về phần giấy thỏa thuận ly hôn là để bảo đảm tự do cho bọn họ, ở sẽ có hiệu lực khi kết hôn, Kiều Y Y vẫn còn nhớ bộ dạng tức đến gần chết của Sóc Phong lúc nghe thấy quyết định của cô.

Ước chừng cô vui mừng đến mấy ngày, nhưng rất nhanh, cô lập tức phát hiện mình đã bị lừa! Vốn không có cái giấy gọi là thỏa thuận li hôn!

"Tại sao chúng ta không ly hôn?"

"Em yêu, có thể nói cho anh biết, tại sao chúng ta phải ly hôn không?"

"Đây là điều kiện tiên quyết để chúng ta ly hôn!"

"Này, anh cũng không rõ lắm."

Anh không rõ lắm? Anh lừa heo thì có! Cô nếu như bị anh lừa gạt, cô chính là heo! Vậy mà cứ cố tình cô gặp phải cái người man rợ này, cô tức giận tới tột cùng, "Vậy anh cũng đừng trách em cầm sừng cho anh!"

Anh nho nhã cười một tiếng, phun ra lời nói vừa lạnh lẽo vừa dọa người, "Em dám!"

"Em có gì mà không dám chứ!"

Sóc Phong bỗng đứng lên, hai mắt nguy hiểm híp lại, "Xem ra quên em đã quên nghĩa vụ mà vợ nên làm rồi!"

Mặt Kiều Y Y đỏ lên, mặc dù bọn họ kết hôn, nhưng vẫn ở riêng, không có sinh hoạt vợ chồng, "Rõ ràng chúng ta đã ly hôn!" Cô nhớ mình đã ký một tờ giấy gì đó.

"Chúng có đâu?"

Tài liệu chỉ có một tờ, ở đây.

"Ở chỗ của anh!" Cô rút cuộc ý thức được vấn đề rồi, tại sao lại chỉ có một tờ! Theo lý thuyết, mỗi bên cầm một tờ mới đúng!

"Thật xin lỗi, chỗ của anh không có." Sóc Phong đã sớm đốt nó rồi.

Kiều Y Y cũng không phải là gà mờ, nhưng cô thật sự không nên phạm cái sai lầm cấp thấp này, muốn trách thì trách người đàn ông này quá mức xảo trá, cô cho là có thể tin tưởng anh, kết quả là cô đã tin một con sói hung ác.

"Tốt lắm, bà xã yêu dấu, tới thi hành nghĩa vụ của em đi!" Anh cười nguy hiểm mở cổ áo, từng bước từng bước đi về phía cô.

Sao chuyện lại biến thành như thế này? Không nên như vậy, theo ý của Kiều Y Y, bọn họ nên vẫn ở riêng, duy trì cảnh giới tối cao của người yêu, lặng lẽ yêu đôi phương, cùng chung nuôi dưỡng con, chứ không phải giống như một đôi vợ chồng bình thường.

"Cực cực... " Kiều Y Y mắt thấy anh đã cởi chỉ còn dư một cái quần lót.

"Ở chỗ ba, mẹ." Sóc Phong cởi quần lót xuống, chân phải đá một cái, tùy tiện đã đá đồ bay tới góc khác.

"Chúng ta không thoải mái." Thân thể anh trần trụi hiện ra ở trước mắt cô khiến lỗ tai cô đỏ rực.

Anh đợi lâu như vậy, chờ chính là khắc này, sao có thể để cô cự tuyệt được chứ, "Em muốn bị cha vợ mắng à?" Không nói tiếng nào sinh đứa trẻ, kết quả lúc kết hôn mới thông báo cho người trong nhà, Kiều Y Y không thể nào tránh khỏi việc bị chửi thối đầu đầu.

Nhưng đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là ba Kiều luôn luôn ít nói ba giận dữ rồi, Sóc Phong gánh chịu tất cả, kỳ quái là ba Kiều tin chắc là do con gái của mình không tốt.

Về mặt Kiều Y Y rất thú vị, người này ỷ vào chuyện ba cô thích anh, cho nên chuyên gia khi dễ cô, "Đồ mánh lẻo! Khốn kiếp!"

Anh đâu có, anh chỉ là dời đi lực chú ý của cô, để anh... Bắt cô, anh bước một bước dài tiến lên, ôm cô vào trong ngực, nằm ở trên ghế sofa.

"A! Tiểu nhân hèn hạ!"

"Gọi thêm mấy tiếng, trợ hứng cho anh!"

"Biến thái!" Mặt của Kiều Y Y đỏ đến không thể tưởng tượng được, tim đập rộn lên.

"Anh là vậy đps!" Sóc Phong thừa nhận, động tác cởi quần áo cô quen thuộc làm người khác phải sững sờ, "Anh đối với em thì biến thái là được!" Anh ác ý khom người cắn bầu ngực lõa lồ của cô.

"A, đừng cắn nơi đó!" Bây giờ còn là thời kỳ cho con bú, bộ ngực của cô chẳng những trưởng đến đầy đặn, còn nhạy cảm vô cùng, anh nhẹ nhàng khẽ cắn, cô cả người liền mềm nhũn ra.

"A!" Anh bị phản ứng của cô làm cho tức cười, anh còn say sữa ngon lành hút một lúc lâu, "Có mùi vị của bà thím rồi."

Anh cũng không phải là đứa bé, lại mút mút giống y hai đứa nhỏ, trên mặt cô nóng ran, sao anh lại làm vậy chứ, “ Anh đừng mút bậy mà. ”

Lần này anh nghe lời, bản thân mình đi dành sữa với hai đứa con của mình là không được, anh khẽ nâng lên trên người, không có ý tốt hỏi cô: “ Anh đâu có cắn đau em? ”

Đồ đàn ông vô sỉ! Kiều Y Y kêu: “ Anh dứt ngay cho em. ”

Sóc Phong còn lâu mới ngoan như vậy! Bàn tay của anh giống như một dụng cụ lực lợi trên người cô, mang lại cho cô cảm giác biến hóa lạ thường, “ Bộ ngực đầy đặn hơn này, eo cũng to hơn này. ”

Cô hung hăng trừng mắt liếc anh một cái, “ Anh không thích thì không cần sờ đâu!

”

Anh đang cười trộm trong lòng, “ Cái mông cũng thay đổi lớn quá. ” Anh tóm lấy cái mông của cô, hung hăng xoa nhẹ đến mấy lần.

“ Buông tay! Buông tay! ” Cô tức giận xoay người qua lại.

“ Còn nơi này. ” Tay của anh đi tới chỗ kín của cô, quần lót chẳng biết lúc nào đã bị cởi ra, “ Còn chặt như xưa sao ta... ”

Anh khẽ dăm một cái, cô run bắn lên: “ Anh... ”

“ Có phải thoải mái không em? ” Thân thể Sóc Phong áp lại, nụ cười bên môi không điểm dừng.

Kiều Y Y trả lời là nửa xoay người lại, vùi mặt vào trong ghế sofa, cô kỳ cục đến mức thiếu chút nữa để cho anh cười ra tiếng, anh một tắc một tắc ép người lên cô, từng bước từng bước hôn sạch sẽ da thịt phơi bày của cô.

“ Ừm... ” Cô khép hờ lấy mắt, cảm giác chỗ kín dâng lên khoái cảm, môi của cô khẽ lay động, chặt chẽ nhin tiếng rên rỉ nơi cổ họng, nói gì cũng không khiến tên bại hoại này hài lòng!

Anh kiên nhẫn không bỏ từng bước từng bước xâm nhập trong cơ thể cô, khi cô nơi trắng nõn ấy dung hợp được ngón tay thì anh bắt đầu co rút, sức lực to lớn, cả ngón tay cắm vào, rút ra lúc tiếng nước chảy cũng có thể nghe được rất rõ ràng.

“ À! ” Cô bấu víu hạ thân ghế salon, không biết anh thế nào đột nhiên đã phát tài điên khùng.

Đàn ông cầm dục đã lâu thì ít biết kiềm chế, Sóc Phong định lật người cô dậy, khiến cho cô nằm ở trên ghế salon, bàn tay từ phía sau ôm lấy cặp vú đầy đặn, bầu vú chứa đựng trong lòng bàn tay anh, đầu vú dán chặt lòng bàn tay của anh, anh bị kích thích mãnh liệt cầm nắm nó thật chặt.

Khoái cảm quanh quẩn trong người như muốn khiến người Kiều Y Y nổ tung, đầu ngón tay của cô cắm sâu vào bên trong lớp da bọc ghế sofa, thái độ vừa khổ sở lại vui vẻ, từng điểm tụ tập khoái cảm, một tầng một tầng xếp thành một khối, cô không cách nào tự quyết mà đành đưa người dưới, nghênh hợp động tác của anh.

Cặp mông trắng nõn lần nữa va vào phái nam của anh, anh không khỏi chống đỡ chuẩn bị hành động, động tác trên tay không ngừng tăng nhanh, ngón tay cái không ngừng ép mạnh lên cánh hoa bên dưới.

“ A! ” Kiều Y Y giơ lên cổ, tinh tế rên rỉ một tiếng, bụng co lại một chập, rồi hút lấy ngón tay anh, đạt điểm cao trào.

Sóc Phong không có lãng phí thời gian, lúc cửa miệng cô không ngừng co rút thì anh rút ngón tay ra, thay thế bằng phái nam, một nhát cắm sâu vào trong, đành đưa qua lại, khiến cô thốt thành tiếng: “ Không... ngày... ”

Trong cơ thể cô co rút gay gắt, vật khổng lồ của anh chỉ đưa vào một phần ba, thiếu chút nữa thì ép ra ngoài, bàn tay ngay sau đó đè lại cô hai bên mông hướng bên cạnh lôi kéo, không cho cô bức ra anh.

“ Ngoan, nuốt vào đi, hả? ” Anh đang phía sau của cô nặng nề thở dốc.

“ Đừng mà. ” Một chút đường sống cũng không để lại cho cô, anh thật sự là mặc kệ cô có thể không bị thương, trực tiếp cắm vào trong hoa huyết của cô, hoa huyết của cô bao lấy anh, thậm chí vô ý mà thắt lấy nó.

“ Ừm... ” Sóc Phong phát ra tiếng than vui thích, căn bản không có biện pháp dừng lại, chậm lại, trong đầu óc anh chỉ có một ý tưởng, hung hăng tiến vào, mạnh mẽ đoạt lấy cô!

Anh đang trong cơ thể cô ra vào bao lần, Kiều Y Y chẳng thể khống chế nổi, cô chỉ biết hoa huyết của cô không ngừng tách ra, lúc được thả lỏng thì nụ hôn của anh rơi vào phía sau lưng của cô, một hơi hơi nóng từng ly từng tý thấm vào trong cơ thể cô.

Anh đã bao lâu không đụng vào cô? Sóc Phong dùng sức đấu tranh anh dừng, thân thể khát vọng cùng với khát vọng trong lòng, đồng thời khẩn cầu làm anh trở nên phóng đảng đến mức không kiềm chế được, hai mắt anh nhìn người phụ nữ bên dưới, thân thể từ từ cảm nhận cái khe mê hồn đó, lỗ tai dùng để tiếng va chạm hai cơ thể tuyệt đẹp có tiết tấu bên dưới, cô, anh tiếng rên rỉ cũng trở nên giao hòa vào nhau.

Kiều Y Y – ý thức bắt đầu mơ hồ, tinh thần Sóc Phong thì càng thêm tốt.

Đếm không biết mấy lần ra vào, anh tạm thời bỏ qua thân thể của cô, phái nam cũng không rời khỏi cơ thể cô, gắng gượng ở trong cơ thể cô quay một vòng, cô thét lên một tiếng, lại một lần đạt tới cao triều.

“ Thật là muốn chết! ” Anh hình như là đang oán trách, nhưng ánh mắt cũng là kiêu ngạo, đôi tay Kiều Y Y ôm cổ anh, phái nam anh ở trong cơ thể cô án binh bất động.

Bàn tay Sóc Phong từng chút vỗ về chơi đùa đầu vú cô, tựa như trước ngực cô có một quả cầu nhỏ khiến anh không dừng hứng thú, anh mặc dù không tấn công nữa, nhưng cô lại thấy không dễ chịu, đặc biệt là mỗi lần anh vuốt ve, trong cơ thể cô liền không thể tránh khỏi đợt khoái cảm trào dâng cùng cảm giác co rút ở hoa huyết, cuối cùng người được lợi vẫn là anh.

Nhưng anh vẫn ung dung bộ dáng hết cách nhìn cô: “ Vẫn còn muốn hả em? ”

Làm ơn! Đây là bản năng của thân thể có được hay không? Kiều Y Y nhanh mồm nhanh miệng giờ phút này không cách nào phát huy tác dụng, cô chỉ còn dư lại một đôi hỏa nhãn, nhưng đã phần nộ đến trong miệng của anh lại có biệt dạng giải thích, “ Được rồi được rồi. ”

Sau đó ở Kiều Y Y tiết nước dịch bên dưới, Sóc Phong “ Thuận theo ” ý nguyện của cô, vỗ về chơi đùa môi nhỏ cánh hoa của cô, bắt đầu đút vào... lửa tình chợt dâng.

Kiều Y Y từ từ tỉnh lại, bên ngoài ánh mặt trời đã chiếu rực tứ phía, ánh sáng chói mắt xuyên qua màn cửa vào trong phòng, tay của cô hướng bên cạnh vừa sờ, người đàn ông hành hạ mình sớm tối đã không còn ở đây.

Cô nghe âm thanh huyền ảo, cố gắng mở mắt, bọc cái mền, cái mền kéo trên mặt đất, hướng phương hướng của âm thanh vô cùng chậm rãi đi tới, nơi giữa hai chân bị tên nào đó dày xéo đến đau đớn, còn mặt mũi vì sự chiếm lĩnh của anh mà đỏ ửng, khuôn mặt quyến rũ vô ngần, Kiều Y Y đi tới trước cửa phòng rồi ngừng lại.

Một người đàn ông, không dùng chút lực nào, lại nhanh gọn lẹ thay tả lót cho hai đứa nhỏ, đứa trai xong, chuyển sang đứa gái.

Đối với con bé gái, Sóc Phong càng lộ vẻ dịu dàng, êm ái mặc tả cho con, còn nó thì đưa tay nói bậy bạ gì đó, anh thì mặt mày tươi cười nhìn nó, cúi người cho nó cái hôn nhẹ lên trán.

Cô len lén cười, ngay lúc anh ấy còn chưa biết, cô đi về phòng, nằm lên giường.

Chốc lát sau, tiếng bước chân của người đàn ông khỏe mạnh kia lại tới, nệm lún xuống dưới, anh nằm ở bên cạnh cô, một tay vén sợi tóc ra sau

tai cô: “ Ba mẹ đem bảo bảo trả lại rồi. ”

Anh ôm cô, ôm cô vào lòng, cảm nhận mùi thơm dễ chịu bay ra từ người cô.

CHỈ MUỐN LÀM ÔNG XÃ CỦA EM

Kim Tinh

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Phiên Ngoại

Editor: Cua Rang Me

Cậu tên là Sóc Tề, cậu có một người chị bằng tuổi, có một ba ba, có một mẹ, nhưng khổ nỗi, cậu là một người chỉ yêu mẹ của mình.

Ở trong lòng ba ba, mẹ xếp vị trí thứ nhất, chị xếp vị trí thứ hai, cậu, chỉ xếp vị trí thứ ba! Ô! Tại sao vậy chứ? Bởi vì chị lớn lên rất giống mẹ, cho nên ba ba yêu ai là yêu cả đường đi.

Nhưng nhà cậu không giống với nhà người ta, từ thứ hai đến thứ sáu, cậu ở cùng mẹ, chị ở cùng ba ba, đến Chủ nhật, bọn họ sẽ ở cùng nhau, sau đó ba, mẹ sẽ làm một số chuyện mà chỉ có người lớn mới có thể làm, sẽ phát ra tiếng "Ừm a a".

Thật ra thì, Sóc Tề biết không phải là như vậy, từ thứ hai đến thứ sáu, cứ nửa đêm canh ba ba ba đều thích "Lén qua" chỗ của mẹ, ân ân ái ái với mẹ.

Bí mật này, chỉ có ba ba, mẹ biết, trời biết, đất biết, còn có cậu biết nữa, ha ha. Chị biết không? Dĩ nhiên là không biết..., chị ngốc nhất! Ngủ như chết ấy!

Sau này, Sóc Tề đi học, cậu biết cái này, nó gọi là ở riêng, cái gì gọi là ở riêng đây? Tiểu Hoàng ngồi cùng bàn nói, ở riêng chính là do không yêu nên phải ở riêng, nhưng ba ba rất thích mẹ, mà mẹ cũng rất yêu ba ba, bọn họ cũng hay làm một vài chuyện mắc cỡ, bấy tình huống của bọn họ là cái gì?

Cậu nghi ngờ, vì vậy có một ngày cậu hỏi mẹ, mẹ nói, bởi vì ba ba đã từng làm sai một chuyện, cho nên mẹ phải trừng phạt ba ba.

Ngày hôm sau, cậu chạy đi hỏi ba ba, kết quả ba đen mặt, không nói tiếng nào, cậu nghĩ, ba ba thật đáng thương! Sau này trưởng thành chắc hẳn cậu sẽ không ngốc như ba ba đâu!

Cậu không muốn cưới vợ rồi còn phải ở riêng đâu!

KẾT THÚC

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1+1](#)

[Chương 1+2](#)

[Chương 1+3](#)

[Chương 2+1](#)

[Chương 2+2](#)

[Chương 2+3](#)

[Chương 3+1](#)

[Chương 3+2](#)

[Chương 3+3](#)

[Chương 4+1](#)

[Chương 4+2](#)

[Chương 4+3](#)

[Chương 5+1](#)

[Chương 5+2](#)

[Chương 5+3](#)

[Chương 6+1](#)

[Chương 6+2](#)

[Chương 6+3](#)

[Chương 7+1](#)

[Chương 7+2](#)

[Chương 8+1](#)

[Chương 8+2](#)

[Chương 8+3](#)

[Chương 9+1](#)

[Chương 9+2](#)

[Chương 9+3](#)

[Chương 10+1](#)

[Chương 10+2](#)

Chương 10+3

Chương 11: Phiên Ngoại